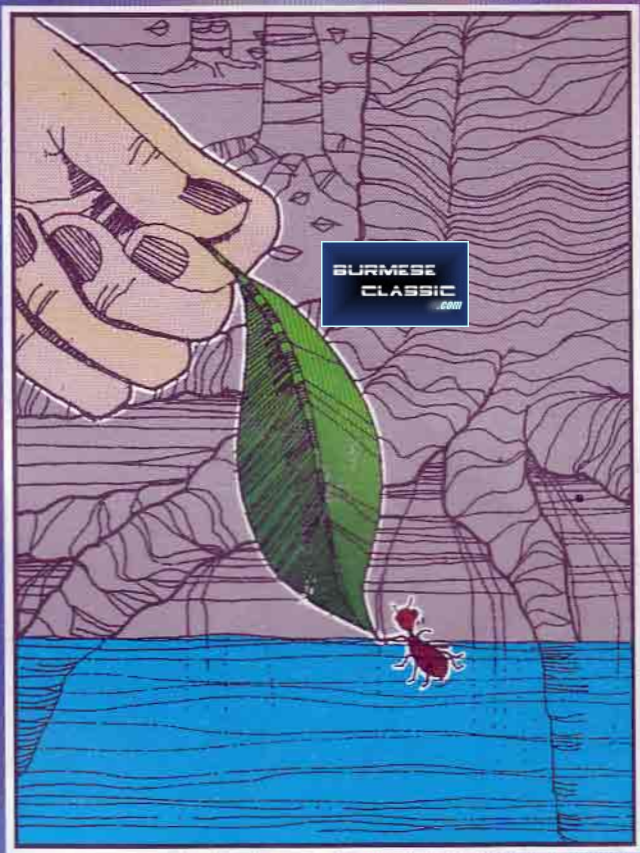

www.burmeseclassic.com

နုလုံးသား မေတ္တာ

ချစ်စိတ် လမ်းအိမ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၆၆/၂၀၀၂ (၁)
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၄၀၇/၂၀၀၂ (၅)
 မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
 နေလတ် ဆေး(၁)
 ထုတ်ဝေသည့်ကာလ
 ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်
 တန်ဖိုး
 ၂၀၀၀ ကျပ်
 စောင်ရေ
 ၁၀၀၀
 စာအုပ်မျှပ်
 ကိုမြင့်
 အတွင်းသားပုံနှိပ်
 ပွင့်ဦးပုံနှိပ်တိုက် (၀၂၉၃၄)
 ဒေါ်နွဲ့နွဲ့နွဲ့ အမှတ်(၆၅)၊ ၁၃ လမ်း
 မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
 စိမ်းညွန့်စံပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၁၃၃)
 ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တင်၊ ၂၁/ ရတနာသိင်္ခလမ်း
 ကြည့်မြင်တိုင်
 ထုတ်ဝေသူ
 ဒေါ်မော်မော်၊ ပန်းမျိုးတစ်ရာ စာပေ (၀၂၀၃၇)
 တိုက် ၂၃၃/၁၄၊ ရန်ကင်း။

BURMESE
CLASSIC

ပြန်ချိတ်

ပန်းမျိုးတစ်ရာ စာပေ

တိုက်-၉၊ အခန်း ၂၀၃-၂၀၄

ပုဇွန်တောင်ဥယျာဉ်အိမ်ရာ

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း:- ၂၀၂၃၇၂၊ ၂၉၉၃၆၀

ချစ်စံဝင်း

(၆၄) အုပ်မြောက် စာအုပ်

BURMESE
CLASSIC

နုလုံးသားမေတ္တာ

မူရင်းစာအုပ်

CHICKEN SOUP FOR THE SOUL

✿ A 2nd Helping

✿ A 3rd Helping

✿ A 4th Helping

JACK CANFIELD

MARK VICTOR HANSEN

မူရင်းစာအုပ်မှ အုပ်စုပေါင်း
အုပ်စုပေါင်း

ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများသည် **Chicken Soup for the Soul** အမည်ရှိ စာအုပ်များမှ နှလုံးသားမေတ္တာနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို နားလည်လွယ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန်ဆို ပြန်လည် ရေးသားချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

မူလစာအုပ်ကို စီစဉ်သူတို့မှာ ဂျက်ကင်းဖီးလ်နှင့် မာ့(ခ) ဗစ်တာဟင်ဆင်တို့ ဖြစ်ပါ၏။ ကမ္ဘာ့အရောင်းရဆုံး စာအုပ်စာရင်းတွင် ပါဝင်၍ ယခုအခါ အတွဲ (၁) မှ (၄) အထိ ထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်သည်။ အမှတ် (၇) အထိ ဆက်လက် ထုတ်ဝေသွားမည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် Chicken Soup for the Soul

စာအုပ်များကို ရရှိလာပြီးနောက် မြရိပ်ညိုမဂ္ဂဇင်းတွင် နှလုံးသား
မေတ္တာကဏ္ဍကို ဖွင့်လှစ်ကာ စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများကို
မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပါ၏။ မြန်မာစာဖတ်
ပရိသတ်၏ နှစ်သက်စွဲလမ်းမှုကို ရရှိပြီး စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာ
များသည် အပြုသဘောစိတ်ဓာတ် ပျိုးထောင်ရာတွင် အထောက်
အကူပြုသော အကြောင်းအရာများလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် စိတ်ကောင်းပြုစုရန်၊ နှလုံးသားမေတ္တာ ပျိုး
ထောင်ရန်အတွက် အရေးပါသော အကြောင်းအရာများဖြစ်သည်
ဟု ယူဆသောကြောင့် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

၂၇-၁၂-၉၇

မာတိကာ

၁။ နတ်ဘုံနှင့်ငရဲ အမှန်တကယ်ခြားတာက	၁
၂။ တို့ညီနောင်	၆
၃။ ခပ်မြန်မြန်လေး အမေ့ကိုပြောပေးပါ	၉
၄။ မမြင်ရတဲ့ဘဝ နှလုံးသား နှစ်စ	၁၇
၅။ ဖိနပ် တစ်ရန်	၂၃
၆။ ရိုးရိုးရေခဲမုန့်တစ်ခွက်ပဲ ပေးပါဗျာ	၂၅
၇။ ငါ ယုံကြည်သည်	၂၉
၈။ ကြွေးစာရင်း အားလုံးရှင်းပြီး	၃၁
၉။ ငါ့ဇနီး ကျေနပ်မှာပါလေ	၃၉
၁၀။ ခြေရာတစ်စုံတည်း ရှိချိန်	၄၃
၁၁။ မျက်ဝန်းအတွင်းမှ ကရုဏာ	၄၇
၁၂။ အသစ်မှ ပြန်စသွ	၅၃
၁၃။ စိတ် ပြတင်းပေါက်	၅၇
၁၄။ သတင်းကောင်း	၆၅
၁၅။ အိပ်နိုးချင်း	၆၉
၁၆။ ဘုရားသခင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၇၉
၁၇။ အကြင်နာတရား	၈၅

၁၈။ မျက်မမြင်မလေးကို အမြင်ရစေခြင်း	၈၉
၁၉။ အဘိုးအိုနဲ့ ကလေးငယ်	၉၇
၂၀။ အမေနှင့် မီးသတ်ရဲဘော်တစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးအပြုံး	၁၀၁
၂၁။ နတ်ပြည်နှင့် ငရဲ	၁၁၁
၂၂။ လက်ညှိုးဖြင့် တည်ဆောက်သောတံတား	၁၁၅
၂၃။ ကျွန်တော့်သွေးကို ပေးပါမယ်	၁၂၁
၂၄။ စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ	၁၂၅
၂၅။ ဂရုနဲ့ဆေးရုံကို နေ့စဉ်သွားပါမည်	၁၃၉
၂၆။ မသာယာသောနေ့ဟူ၍ မရှိ	၁၄၅
၂၇။ တံတားခကောက်ခံသည့် ရံဖန်က လူ	၁၄၉
၂၈။ ကြုံကြိုက်သလို ကြင်နာမှုပြပါ	၁၅၇
၂၉။ ကားသမားတစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးစာ	၁၆၅
၃၀။ ပါကို အမြန်ပြန်လာပါ	၁၇၇
၃၁။ ဝေဒနာနှင့် အလှတရား	၁၈၁
၃၂။ ဆရာအကြည်	၁၈၅
၃၃။ အမေလိုပဲ ခေါ်မည်	၁၈၉
၃၄။ မေတ္တာတရားကိုသယ်ဆောင်လာသည့် ရေကြက်ကလေး	၁၉၃
၃၅။ အချစ်စစ် အချစ်မှန်	၂၀၇
၃၆။ အချစ်နှင့် ချိန်းဆိုခြင်း	၂၁၃
၃၇။ အမေ့ဘဝတစ်နေ့တာ	၂၂၅

ဤစာအုပ်၏ မူရင်းစာရေးဆရာ

JACK CANFIELD

နှင့်

MARK VICTOR HANSEN

နတ်ဘုံနှင့်ငရဲ အမှန်တကယ် ခြားတာက

BURMESE
CLASSIC

လူတစ်ယောက်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးအား နတ်ဘုံနှင့် ငရဲအကြောင်းကို မေးလေ၏။ ထိုလူက 'ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးခင်ဗျား၊ နတ်ဘုံ ဆိုတာ ဘာလဲ ?၊ ငရဲဆိုတာကရော ဘာလဲ ?၊ အခုလူတွေ ပြောနေ ကြတာတွေက နတ်ဘုံဆိုတာ သုခမျိုးစုံနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ငရဲဆိုတာက ငရဲသားတွေ နှိပ်စက်တဲ့ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ခံနေရလို့ ဆိုတယ်။ ဒါ အမှန် ပဲလား' ဟု မေး၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၂

ချစ်စံဝင်း-လင်းအိမ်

ထိုအခါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက 'ကဲ ငရဲဆိုတာကို ငါပြမယ်၊ မင်း အခု ဟောဒီအခန်းထဲ ဝင်ကြည့်' ဟုဆိုကာ တံခါးတစ်ချပ်ကို လှစ် ပြပါ၏။ အခန်းထဲကို ကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်သိုက်သည် ကြီးမားသော ဟင်းအိုးကြီးတစ်အိုး၏ ဘေးတွင် ဝိုင်း၍ ထိုင်နေကြပြီး ထင်ရှားစွာ ခြုံငုံနေပါလျက် အစာရေစာ ငတ်မွတ်၍ အာဟာရ ချို့တဲ့သော အသွင်ဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ အလွန်တရာ နံ့ချာဆင်းရဲသောဘဝဖြင့် လူတိုင်းတွင် အလွန်ရှည်လျားသော ဇွန်းကြီးတစ်ချောင်းစီကို ကိုင်ထားကာ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေကြ၏။

ထိုသူတို့သည် တစ်ဦးချင်းစီ ဟင်းအိုးကြီးထဲမှ ဟင်းများကို ခပ်ယူနိုင်ကြသော်လည်း ဇွန်းကြီး၏လက်ကိုင်ရိုးမှာ အဆမတန် ရှည်လျားလွန်းနေသဖြင့် မိမိတို့ပါးစပ်ပေါက်ဆီသို့ အစားအစာများကို ရောက်ရှိအောင် မဆောင်ကြဉ်းနိုင်ဘဲ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လက်မှိုင်ချကာ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြင့် အာဟာရပြတ်အင်အားချည့်နဲ့ ညှိုးနွမ်းဝိန်လှံစွာဖြင့် မျက်လုံးဟောက်ပက်၊ ပါးဟောက်ပက်ဖြင့် ဖြစ်နေကြသည်။

အိုးကြီးထဲမှ စားသောက်ဖွယ်ရာ ဟင်းလျာများကို မြင်လည်း မြင်ရ၊ အနံ့အသက်များကို ရရှိနေပါလျက် ရှည်လျားသော လက်ကိုင်ဇွန်းကြောင့် စားသောက်၍ မရနိုင်သောဘဝသို့ ရောက်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နှလုံးသားမေတ္တာ

၃

နေကြ၏။ ဤသည်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အဲဒါ ငရဲပဲ။ သူတို့တွေဟာ ငရဲခံနေကြရတာပဲဟု ဆိုပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ခေတ္တမျှကြာသောအခါ အခြား အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားကာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လှစ်၍ 'သင် ကြည့်လော့၊ အဲဒါ နတ်ဘုံနတ်နန်းပဲ' ဟု ဆိုပါ၏။

အခန်းမှာ ပထမအခန်းအတိုင်းပင် ဖွဲ့စည်းထား၏။ လူအရေအတွက်မှာလည်း ပထမအခန်းအတွင်းမှ လူသိုက်လောက်သာ မျိုး၊ သူတို့သည်လည်း ဟင်းအိုးကြီးတစ်လုံး၏ ဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြပါသည်။

ဟင်းအိုးကြီးအတွင်း၌ ပထမအခန်းအတွင်းမှ အတိုင်းစားစရာများ ရှိနေ၏။ ထိုသူများ၏ လက်များထဲတွင်လည်း လက်ကိုင်ရိုးရှည်လျားလွန်းသော ဇွန်းများ တစ်ယောက် တစ်ချောင်းစီ ကိုင်ထားကြသော်လည်း ဤဒုတိယအခန်းအတွင်းမှ လူများသည် မိမိတို့ဇွန်းဖြင့် မိမိတို့ စားသောက်ရန် မကြိုးစားဘဲ တစ်ဦးက ဟင်းအိုးကြီးထဲမှ စားစရာများကို ခပ်လိုက်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းခွံလိုက်၊ မိမိကလည်း အခြားသူတစ်ဦးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဇွန်းအရှည်ကြီးဖြင့် လှမ်းခွံသော စားစရာများကို စားလိုက်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နှင့် တစ်ခန်းလုံးသည် ဝဝဖြိုးဖြိုး စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ညီညွတ်စည်းလုံးစွာဖြင့် နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

ထိုအခါ ထိုလူက အခန်းဖွဲ့စည်းပုံနဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်တွေက အတူတူပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခန်းက လူတွေက မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ပြီး တခြားအခန်းက လူတွေကတော့ စည်းလုံး ညီညွတ်စွာနဲ့ ပျော်ရွှင်နေကြတယ်' ဟု ဆိုသောအခါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက 'ဒါက အရိုးရှင်းဆုံးကိစ္စပဲ၊ နတ်ဘုံဆိုတဲ့အခန်းက လူတွေဟာ ညီညီညွတ်ညွတ် စေတနာမှန်မှန်နဲ့ အပြန်အလှန် ဝေငှရင်း နတ်ဘုံ နတ်နန်းရဲ့ အရသာကို ရရှိနေကြတယ်လေ၊ နတ်ဘုံ နတ်ပြည်နဲ့ ငရဲဆိုတာလည်း အဲဒီအချက်ပဲ ကွာခြားတာ၊ အခြား ဘာမှ ကွာခြားတာ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု ဆိုလေ၏။

တို့ညီနောင်

ဇ

မိသားစုတစ်စုတွင် မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ အစ်ကိုအကြီးတွင် အိမ်ထောင်ရှိ၍ ညီဖြစ်သူက လူပျိုလူလွတ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့သည် မိဘများလက်ထက်က ကျန်ရစ်သော လယ်ယာမြေကို ခွဲဝေခြင်းမပြုဘဲ အတူတကွ လုပ်ဆောင်ကာ ထွက်ရှိသော သီးနှံများကိုသာ အညီအမျှ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲဝေယူကြ၏။

တစ်နေ့တွင် လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်သူ ညီက မိမိအစ်ကိုဖြစ်သူ သည် အိမ်ထောင်ရှင်လည်း ဖြစ်သည်။ မိသားစုဝင် ဦးရေကလည်း များသည်။ မိမိမှာမူ တစ်ဦးတည်း လူလွတ်ဖြစ်၍ ထွက်ရှိသော သီးနှံများကို အညီအမျှ ခွဲဝေယူခြင်းသည် တရားမျှတမှု မရှိ။ မိမိက လျှော့ယူမှသာ တရားမျှတရာကျမည်ဟု စိတ်ကူးကာ ညစဉ် မိမိ၏ စပါးကျီထဲမှ စပါးတစ်အိတ်ကို အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ စပါးကျီအတွင်းသို့ အိမ်နှစ်လုံးအကြားရှိ လယ်ကွက်ကိုဖြတ်ကာ တိတ်တဆိတ် သယ်၍ ပို့ထားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူ အိမ်ထောင်ရှင်က ဤသို့ တွေးတောလေ၏။ ငါ့မှာ ဇနီးမယားနဲ့ သမီးသား အစုံအလင်နဲ့၊ ငါအသက်အရွယ် ထောက်လာရင်လည်း သားသမီးတွေ၊ ကြည့်မယ့် ရွှမယ့်လူတွေ ရှိတာပဲ။ ငါ့ညီကတော့ တစ်ယောက်တည်း၊ ဖျားတဲ့ အခါမှာ မကျန်းမာလို့မှ ပြုစုမယ့်လူက မရှိ။ မိဘပိုင် မြေယာက အတူတကွ လုပ်ဆောင်လို့ရတဲ့ ငွေကြေးကို အညီအမျှ ခွဲဝေယူတာ ဟာ ငါမတရားရာ ကျတာပဲ။ ငါ့ညီလေးက ပိုမိုယူသင့်တယ်။ သူ့ကို ပိုမိုပြီး ပေးရမယ်ဟု အတွေးရကာ ညစဉ်ညတိုင်း သူ့စပါးကျီထဲမှ စပါးတစ်အိတ်ကို အိမ်နှစ်လုံးအကြားရှိ လယ်ကွက်ကို ဖြတ်ကာ သူ့ညီ၏ စပါးကျီထဲသို့ ထမ်း၍ ပို့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်း ကြာညောင်းလာသည့်တိုင် ညီအစ်ကို နှစ်ဦးစလုံး၏ စပါးကျီမှ စပါးများသည် လျော့ပါးသွားမှု မရှိဘဲ မူလ အတိုင်းသာ ရှိမြဲရှိနေရာ အတွေးရ ခက်နေသော်လည်း ညီအစ်ကို နှစ်ဦးသည် မူလအတိုင်း ပိုမြဲပိုနေရာ တစ်ညတွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး စပါးအိတ်ကိုယ်စီ ထမ်း၍ အိမ်နှစ်ခုကြားမှ လယ်ကွက်ကို ဖြတ်စဉ် တိုက်မိကြသောအခါတွင်မှ စပါးနှစ်အိတ်ကို အသာချ၍ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပွေ့ဖက်ရင်း သူတို့ အတွေးရခက်နေမှုအတွက် အဖြေရရှိ သွားကြပါ၏။

စပ်မြန်မြန်လေး အစမှကိုပြောပေးပါ

ထိုနေ့ညက လေထန်၍ လှိုင်းကြီးသော ဟော်လန်ကမ်း
ခြေတွင် မုန်တိုင်းက ဆိုးသွမ်းမင်းမူလျက် ရှိ၏။ ဒီလို ရာသီဥတုမျိုး
ဆိုပါက ပင်လယ်ပြင်တွင် တံငါသည်များ ဒုက္ခတွေ့ရစမြဲ ဖြစ်၏။
ဆိုကြောင့်လည်း ယင်းပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ရွာလေးတစ်ရွာသည်
စိတ်မငြိမ်နိုင်ဘဲ ရှိတော့၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ထိုအချိန်တွင်မှ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ပင်လယ်ပြင်တွင် တံငါလှေတစ်စင်း မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် တိမ်းမှောက်သွားသည့်အတွက် ကယ်ဆယ်ပါရန် SOS အချက်ပေးစနစ်ဖြင့် အကူအညီတောင်းခံမှုသည် ရွာလေးသို့ ရောက်လာပါတော့၏။

ရွာမှ စေတနာ့ဝန်ထမ်း အသက်ကယ်လှေသမား အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ချက်ချင်းပင် ဥဩဆွဲလိုက်၏။ ထိုဥဩသံကြားထွက် ရွာလယ်စုရပ်သို့ လာရောက်ရမည်ကို သိနေသော ရွာသူရွာသားများသည် မိမိတို့အိမ်အသီးသီးမှထွက်ကာ စုရပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

တံငါလှေတစ်စင်း ပင်လယ်ပြင်တွင် တိမ်းမှောက်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ ယခု ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ကြရမည်ဟု ဆိုကာ အသက်ကယ်အဖွဲ့သည် ချက်ချင်းပင် ပင်လယ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါ၏။

ကျန်ရစ်သော ရွာသူရွာသားများသည် မီးအိမ်များကို ထွန်းညှိကာ အသက်ကယ်လှေများ ပြန်အလာကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေကြပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သွားရောက် ကယ်ဆယ်သော အသက်ကယ်လှေပင် တိမ်းမှောက် ဆုံးရှုံးရသော အဖြစ်မျိုး ဖြစ်တတ်သည်မဟုတ်ပါလော။ အသက်ကယ်လှေတွင် ပါသွားသောသူ

များ၏ ဇနီးမယားများ၊ အမေများနှင့် သားသမီးများသည် အိမ်မပြန်နိုင်ဘဲ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ကမ်းခြေမှ စောင့်နေကြ၏။

တစ်နာရီခန့် ကြာသော်လည်း ပင်လယ်ပြင်မှ ဘာ အရိပ်အရောင်မှ မတွေ့ရဘဲ မုန်တိုင်း၏ အာဏာစက် တန်ခိုးများကိုသာ တွေ့နေရပါ၏။ ပင်လယ်ပြင်တွင် မုန်တိုင်းထန်နေသလို စောင့်မျှော်သူတို့၏ ရင်တွင်း၌လည်း ဘောင်ဘင်ခတ်လျက် ရှိပါ၏။

သို့သော် တစ်နာရီခွဲခန့်ကြာသောအခါ မိုးပြင်းမုန်တိုင်းများအကြားမှ အသက်ကယ်လှေကို ဝိုးတဝါး မြင်ခဲ့ကြ၏။ ရွာသူရွာသားများသည် လေပြင်းမုန်တိုင်းများအကြားတွင် အပြုံးပန်းများ ပွင့်ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အသက်ကယ်လှေအား အော်ဟစ်ကြိုဆိုကြပါ၏။

သွားရောက် ကယ်ဆယ်သူများရော၊ ကယ်ဆယ်ခံရသူများပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် သဲသောင်ပေါ်သို့အရောက်တွင် အသက်ကယ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က 'ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပြီး ကယ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို အပါခေါ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် တစ်လှေလုံး ခန့်ပိပြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခံဖြစ်ကာ အားလုံး ရေစုန်မျောရမယ့်ကိန်း၊ အားလုံး အသက်ဆုံးရမယ့်ကိန်းမို့ သူ့ကို ချန်ထားခဲ့ရတယ်' ဟု ချွင်းပြလိုက်ပါ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခေါင်းဆောင်က တုန်ယင်နေသော အသံဖြင့် 'အခု ကျွန်တော်တို့ မဆယ်နိုင်လို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူကို ထပ်မံပြီး သွားဆယ်ကြရမယ်။ ဒါကြောင့် စေတနာ့ဝန်ထမ်း အသက် ကယ်တစ်ဖွဲ့ ထပ်လိုတယ်။ ထိုလူရဲ့အသက်ကို မုန်တိုင်းထဲက လူယူ ဖို့ ချက်ချင်း ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်ကြရမယ်' ဟု ဆိုလိုက်ပါ၏။

'ကျွန်တော် လိုက်မယ်'

အသက် ၁၆ နှစ်သာ ရှိသေးသော ဟန်းစ်ဆိုသည့် ရွာ သားလေးသည် ချက်ချင်းထ၍ စာရင်းပေးလိုက်ပါ၏။ ပင်လယ်ပြင် မုန်တိုင်းများအကြားမှ အသက်အကယ်မခံရသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်မျှ အားငယ်နေရှာမည်နည်း။ ကယ်ဆယ်မည့်သူကို စောင့်မျှော် ရင်း မုန်တိုင်းကြား၌ ကူးခပ်နေမည့် ထိုလူသားသည် မည်မျှ စိတ် အားငယ်နေရှာမည်နည်း။

ဒုတိယ လိုက်ပါမည့်သူ စာရင်းမပေးမီ ဟန်းစ်က 'ကျွန်တော် လိုက်ပြီဗျို့၊ သွားကြပါစို့' ဟု ဆိုလိုက်ပြန်ပါ၏။

ထိုအခါ အနီးရှိ အမေက ဟန်းစ်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲ ကာ 'မလိုက်ပါနဲ့သားရယ်၊ မင်းအဖေလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ဒီလိုည၊ ဒီလိုအချိန်၊ ဒီလိုမုန်တိုင်းကြားမှာပဲ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ မင်းအစ်ကိုကြီး ပေါလ်ဟာလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ်လောက်ကတည်း

က ပင်လယ်ပြင်က ပြန်မလာနိုင်တာ ခုထက်ထိပဲ မဟုတ်လား၊ အခု သားလိုက်သွားလို့ ပြန်မလာနိုင်ရင် အမေရင်ကွဲရပါပြီ သားရယ်' ဟု ဆိုကာ တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ဟန်းစ်က 'အမေ ကျွန်တော် သွားကို သွားရမယ်၊ ကျွန်တော် သေမှာကြောက်လို့ မလိုက်ရင် သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ တွေးပြီး ဘယ်လိုက်ကြပါမလဲ၊ ပထမအခေါက်က အမေအတွက် မလိုက်ခဲ့ဘူး၊ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ ဒါဟာ လူသားရဲ့ တာဝန်ပဲ၊ ပင်လယ်မှာ မုန်တိုင်းကျရင် သေကြရစမြဲ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တလည်း ကူကြရ၊ ကယ်ဆယ်ကြရစမြဲပါပဲ။ ဒီကိစ္စက အလှည့်ကျ လုပ်ရမယ့်တာဝန်၊ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ရမှာက လူတိုင်းရဲ့ တာဝန်၊ အမေမွေးထားတဲ့ သားဖြစ်သူရဲ့ တာဝန်ပါ' ဟု အမေအား ဖျောင်းဖျကာ အခြားသူများနှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင် အမှောင်ထဲသို့ ခြေဝင်သွားလေရာ အမေရင်သည် ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ ခါတော့၏။

သူများတကာ စောင့်ကြည့်သည်ထက် အမေက ဆယ်ဆ ခို၍ စောင့်နေရ၏။ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ ဒီသားလေး ကတိမ်း ကပါးဖြစ်ပါက မိမိ အသည်းကလီစာများ ကွဲအက်ပွင့်ထွက်ရချေ တော့မည်။

တစ်နာရီဆိုသော အချိန်သည် အမေအတွက် တစ်သက်၊ တစ်ကမ္ဘာ၊ တစ်ဘဝတာလောက်ပင် မှတ်ထင်ရပါ၏။ အမေသည် မုန်တိုင်းကို အန်တု၍ ကိုင်းနေသော ခါးကိုဆန့်ကာ ကမ်းခြေမှ စောင့်နေ၏။ မကြာမီ မိုးလှူနှင့် မုန်တိုင်းကြားမှ အသက်ကယ်လှေ ကို မသဲမကွဲ တွေ့ရသည်။ အသက်ကယ်လှေသည် မုန်တိုင်းကို ကျောခိုင်းကာ ကမ်းစပ်သို့ နီးသည်ထက် နီးလာ၏။

အမှန်ပင် သားငယ် ဟန်းစ်ပါသွားသော အသက်ကယ် လှေမှန်း အမေသိလိုက်သည်။ အမေက လေထန်နေသော မုန်တိုင်း ကြားမှ မကြားနိုင်မှန်း သိပါလျက်နှင့် 'သားဇေ၊ အမေသား လူကလေး' ဟု ဝမ်းပန်းတသာ ခေါ်လိုက်၏။

အသက်ကယ်လှေသည် ကမ်းနှင့် တစ်စတစ်စ ပို၍ နီးကပ် လာ၏။ လှေဦးတွင် ခါးထောက်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါလာသော ဟန်းစ်ကို အထင်အရှား တွေ့ရပြီဖြစ်ပါ၏။

'ကျန်ရစ်တဲ့လူကို ကယ်နိုင်ခဲ့ရဲ့လားဟေ့' ဟု ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူက ကမ်းပေါ်မှ အော်မေးလိုက်ပါ၏။

ထိုအခါ ဟန်းစ်က လှေဦးမှ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသော မိမိ၏ဟန်ပန်ကို မဖုံးနိုင်ဘဲ အော်ဟစ်ဖြေဆိုလိုက်သည်မှာ...

'ကျန်ရစ်တဲ့လူကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျား၊ သူ့ကိုလည်း တယ်ဆယ်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျား၊ နောက်ပြီးတော့ အမေ့ကိုလည်း တဆိတ် သတင်းကောင်း ပို့ပေးလိုက်စမ်းပါ။ အခု ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ လူဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘဲ အမေသားကြီး ပေါလ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ် လို့ ခပ်မြန်မြန် ပြောလိုက်စမ်းပါ ခင်ဗျာ' ဟူ၍ ဖြစ်ပါသတည်း။

မမြင်ရတဲ့ နှလုံးသားနှစ်စ

လင်ဒါဘရစ်တစ်ရှိသည် စာအသင်အပြ ကောင်းသော
ကျောင်းဆရာမလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ကဗျာနှင့် ပန်းချီ
ဝါသနာထုံ၍ ကိုယ်တိုင် ပန်းချီရေး၊ ကိုယ်တိုင် ကဗျာစပ်သည်။

အသက် ၂၈ နှစ်တွင် လင်ဒါဘရစ်တစ်ရှိ၍ ပြင်းထန်သော
ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာတစ်ခု ဖွဲ့ကပ်လာ၏။ ဆရာဝန်ကြီးများထံ သွား

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ရောက်ပြီသ ကုသသောအခါ ကံဆိုးလှစွာသော လင်ဒါဘရစ်တစ်ရှ်
၏ ဦးနှောက်တွင် အကျိတ်အဖုတစ်ခု ရှိနေသည်။ ခွဲစိတ်ကုသပါ
ကလည်း နှစ်ရာခိုင်နှုန်းသာ မျှော်လင့်ချက်ရှိသည်။ မခွဲစိတ်ဘဲ နေပါ
က ခြောက်လ အသက်ဆက်၍ ရှင်မည်ဟု ဆရာဝန်ကြီးများက
ဆိုသည်။

ထိုအခါ လင်ဒါက ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ငြင်းဆန်၍ နောက်
ခြောက်လ အသက်ဆက်ရှင်မည်နည်းလမ်းကို မိမိစိတ်ကြိုက် ရွေး
ချယ်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးများက သူ၏ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို သက်
သာနိုင်သမျှ သက်သာမှုရအောင် ကုသပေးပါ၏။

ခြောက်လသာ အသက်ရှင်နိုင်မည့် အလားအလာရှိသော
လင်ဒါသည် ဆေးရုံမှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကဗျာ
စပ်ခြင်း၊ ပန်းချီဆွဲခြင်း အလုပ်နှစ်ခုကို မနားမနေ အရူးအမူး
လုပ်ဆောင်ပါတော့သည်။

သူမသည် စပ်သမျှ ကဗျာအားလုံးကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ
သို့ ပို့ခဲ့သည်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှအပ အားလုံးကို မဂ္ဂဇင်းများတွင်
ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ဆွဲသမျှ ပန်းချီကားများကိုလည်း ပြပွဲ
တွင်ချိတ်၍ ရောင်းချရာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှတစ်ပါး အားလုံးကို
ရောင်းချခဲ့၏။

သူမသည် ခွဲစိတ်ခြင်း မခံယူမီ တစ်ညတွင် သူမ၏ သေ
တမ်းစာကို ရေးသားထားရစ်ခဲ့ပါ၏။

သူမ၏ သေတမ်းစာတွင် 'ကျွန်မ ကွယ်လွန်သောအခါ
တွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများကို အလှူခံမည့်သူ ရှိပါက
လေးအပ်လှူဒါန်းပါ' ဟူသော စာတစ်ကြောင်း ပါရှိသည်။ လင်ဒါ
တစ်ယောက် ကံဆိုးလှစွာပင် နောက်တစ်နေ့ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူ
ရာတွင် မအောင်မြင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ လင်ဒါ ကွယ်လွန်သောအခါ
သူမ၏ဆန္ဒအတိုင်း မေရီလင်းပြည်နယ်၊ ဘဲသက်စံဒါမြို့ရှိ မျက်စိ
ဘဏ်မှတစ်ဆင့် တောင်ကာရိုလိုင်းနားပြည်ရှိ မျက်စိအလှူခံသူ
လင်ဒါနှင့် သက်တူရွယ်တူ အသက် ၂၈ နှစ်ရှိ မွေးကတည်းက
မျက်စိမမြင်သော လူငယ်တစ်ဦးအတွက် ပေးပို့လှူဒါန်းလိုက်ပါ၏။
ထိုလူငယ်လေးသည် လင်ဒါ၏ မျက်စိနှစ်ကွင်းမှတစ်ဆင့် လောက
ကြီးကို မြင်ခွင့်ရရှိသွားပါ၏။

ထိုလူငယ်လေးသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကျေးဇူးရှင်
လင်ဒါ၏ မိဘများရှိပါက တွေ့ခွင့်ပြုပါရန် မျက်စိဘဏ်သို့ စာရေး
၍ တောင်းခံတင်ပြခဲ့ပါ၏။ မျက်စိဘဏ်မှ လင်ဒါ၏မိဘများ နေ
ထိုင်ရာလိပ်စာကို ရရှိသောအခါ လူငယ်သည် ကြိုတင် အကြောင်း
မကြားဘဲ စတေတန်ကျွန်းသို့ လိုက်သွားခဲ့ပါ၏။

စတေတန်ကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ လူငယ်က မိမိသည် လင်ဒါ၏ မျက်စိနှစ်လုံးဖြင့် အမြင်ရနေသူ ဖြစ်ပါကြောင်း ပြောဆို မိတ်ဆက်သောအခါ လင်ဒါ မိခင်ကြီးမှာ အလွန်မှ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်ပြီး မျက်ရည်စများဖြင့် 'သားရယ်၊ စတေတန်ကို ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ဘယ်မှ သွားစရာမရှိရင် ဒီစနေနဲ့ တနင်္ဂနွေ အမေတို့ နဲ့ အတူနေပါလား သားရယ်' ဟု လှိုက်လှဲစွာ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

လူငယ်သည် လင်ဒါမိခင်ကြီး၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံ လိုက်၏။ မိခင်ကြီးက လူငယ်အား သမီးဖြစ်သူ လင်ဒါ အသက်ရှင် စဉ်က နေထိုင်သော အခန်း၌ပင် နေရာချထားပေးလိုက်ပါ၏။

လင်ဒါ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ လူငယ် သည် လင်ဒါ သုံးဆောင်သွားသော အခန်းလေးကို ဂရုတစိုက် လေ့လာကြည့်မိ၏။ လေ့လာသောအခါ လူငယ်သည် မျက်မမြင် ဘဝက ဘရေးလ်စနစ်ဖြင့် သူသည် ပလေတို၏အကြောင်းကို ဖတ် ခဲ့သလို လင်ဒါလည်း ဖတ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ခဲ့ရပြီး လူငယ်သည် ဟီး ဂဲလ်အကြောင်း ဖတ်ခဲ့သလို လင်ဒါကလည်း ဟီးဂဲလ်အကြောင်း လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့သည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာ စားချိန်တွင် မိခင်ကြီးသည် လူငယ်၏မျက်နှာလေးအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ကာ 'ငါ့သားရယ်၊

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အလေ့ သားရဲ့မျက်နှာလေးကို အရင်ကတည်းက တစ်နေရာရာ က တွေ့ဖူးသလိုပဲ၊ ဘယ်မှာမှန်းတော့ မသေချာဘူး သားရဲ့' ဟု ဆို၏။

ထို့နောက် ချက်ချင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ မိခင် ကြီးသည် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားပါ၏။ ထို့နောက် မိခင် ကြီးသည် ဒရောသောပါး အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီး 'ဟောဒီ ပန်းချီကားဟာ လင်ဒါ မရောင်းခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်၊ အဲဒီထဲ တ သူငယ်ဟာ လင်ဒါရဲ့ အိပ်မက်ထဲက ရွှေမင်းသားရဲ့ ပုံတူပန်းချီ ကားပဲ၊ လင်ဒါဟာ ပန်းချီကားကို သူ မျှော်လင့်တောင့်တတဲ့ သူ့ ခုန်သူရဲ့ ပုံရိပ်ကို သူ့စိတ်ဆန္ဒနဲ့အညီ ရေးဆွဲထားတဲ့ ပုံပဲ' ဟု ဆိုပါ ၏။ ပန်းချီကားထဲမှ ပုံနှင့် အပြင်မှ လင်ဒါ၏ မျက်စိကို တပ်ထား သော သူငယ်တို့၏ ပုံမှာ တစ်ထောရာတည်း တူနေပါသည်။

မိခင်ကြီးသည် လူငယ်အား စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

'မေတ္တာတရားဆိုတာ ထူးဆန်းလှချည်လား သားရယ်' ဟု ဆိုရင်း မိခင်ကြီးက လင်ဒါ နောက်ဆုံး စပ်ဆိုသွားသော ကဗျာကို ထုတ်၍ ပြပါ၏။

လူငယ်သည် လင်ဒါ၏ ကဗျာလေးကို အသံထွက်၍ ဖတ် ရှုလိုက်ပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နှလုံးသားနှစ်ခုဟာ
ညအမှောင်ထုထဲမှာ
တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး
မေတ္တာမျှခဲ့မိကြတယ်...
ဒါပေမယ့်
တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး
ဘယ်တော့မှ
မြင်တွေ့ကြရမယ့်အဖြစ်
မဟုတ်ပါလားကွယ်...

Two hearts

Passing in the night

falling in love

never able to gain

each other's sight

(လင်ဒါရေ အမျှ အမျှ အမျှ)

ဖိနပ် တစ်ရုံ

ခွေ

မဟတ္တမဂန္ထီကြီးသည် အဖော်များနှင့်အတူ ရထားပေါ်သို့
တမန်းကတန်း တက်ခဲ့ကြ၏။ တမန်းကတန်း တက်ရသဖြင့် ဖိနပ်
တစ်ဖက်သည် ရထားလမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ပြုတ်ကျ
သွားသော ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်လည်ကောက်ယူရန်
အချိန်မရတော့ပါ။ ရထားသည် စတင်၍ ထွက်ခွာပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ထိုအခါ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ အလွန်ထင်ရှားသော ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် မိမိ၏ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို အလျင်အမြန် ချွတ်ကာ ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ကျကျန်ရစ်သော ရထားလမ်းနေရာဆီသို့ ပစ်ချလိုက်ပါ၏။

အနီးရှိ မိတ်ဆွေများက ဂန္ဓီကြီး၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြစဉ် ဖိနပ်မပါဘဲ ရပ်နေသော ဂန္ဓီကြီးက..

‘ကျွန်တော့်ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ကောက်ရတဲ့သူဟာ အသုံးမဝင်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ နောက်တစ်ဖက်ပါ ပစ်ချခဲ့တာပါ။ သူ့ခမျာ ဖိနပ်တစ်ရန် ရသွားတာပေါ့’ ဟု ဆိုလိုက်ပါ၏။

ရှိုးရှိုးရေခဲမုန့်တစ်ခွက်ပဲ စပေးပါဗျာ

ဆယ်နှစ်အရွယ် လူငယ်လေးတစ်ယောက်သည် ဟိုတယ်တစ်ခု၏ ကော်ဖီဆိုင်အတွင်း ဝင်လာပြီး စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ရေတစ်ဖန်ခွက် လာချသော စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးအား ‘သီးစုံရေခဲမုန့်တစ်ခွက်ကို ဘယ်လောက်လဲ အစ်မ’ ဟု မေးသည်။

၂၆

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

‘ဆင့်ငါးဆယ်’ ဟု စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောသည်။

လူငယ်လေးက သူ့အိတ်ကပ်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်ပြီး ပါလာသော ငွေကြေးတချို့ကို ရေတွက်နေသည်။ ပြီးလျှင် ‘ရိုးရိုးရေခဲ မုန့်တစ်ခွက်ဆိုရင်ကောဗျာ’ ဟု စုံစမ်းပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတချို့လည်း စားပွဲအလွတ်အတွက် ရပ်၍ စောင့်ဆိုင်းနေကြသဖြင့် စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးသည် လူငယ်အား အတန်ငယ် စိတ်မရှည်ဖြစ်လာပြီး ‘သုံးဆယ့်ငါးဆင့်’ ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

လူငယ်လေးက အကြွေစေ့များကို ထပ်မံ ရေတွက်ပြန်ပြီး ‘ကျွန်တော် ရိုးရိုးရေခဲမုန့်ပဲ စားပါတော့မယ်ဗျာ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးက ရေခဲမုန့်ကို ယူလာပြီး ကျသင့်ငွေပြေစာကို စားပွဲပေါ်၌တင်ကာ ထွက်သွားပါသည်။ လူငယ်လေးသည် ရေခဲမုန့်စားပြီး ငွေသိမ်းသူထံ မုန့်ဖိုးသွားရှင်း၍ ကော်ဖီဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးက စားပြီးသားဖန်ခွက်ကို သိမ်းရန် လူငယ်၏ စားပွဲကို ပြန်ရောက်လာပြီး စားပွဲကို သုတ်လိုက်သော

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

စုဆောင်းရေးတာ

၂၇

အဲဒါ သူမသည် တစ်စုံတရာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဆိုနှင့်၍ သွားခဲ့တော့သည်။ သူမ မြင်လိုက်ရသော အရာသည် အခြားမဟုတ်၊ စားပြီးသား ရေခဲမုန့်ခွက် အလွတ်နံဘေးတွင် သေသေသပ်သပ် ထားလေး ထားရစ်ခဲ့သော အကြွေ ၁၅ ဆင့်သည် လူငယ်လေးက သူမအတွက် ထားရစ်ခဲ့သော ဘောက်ဆူးမဟုတ်ပါလား။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ငါ ယုံကြည်သည်

ငါသည် တုန့်ခိုင်းစရာမရှိ၊ ထူးခြားသော လူဖြစ်သည်။ ဤ
တမ္ဘာတွင် အခြား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ငါနှင့် တစ်ထပ်
တည်း တူသူမရှိဘဲ အခြား မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်တွင်မျှ ငါ
ကဲ့သို့ အလားအလာကောင်းမရှိ။ ငါ့အား သဘာဝတရားက တုန့်ခိုင်း
စရာမရှိအောင် ဖန်တီးထားသည်ဟု ငါ အမြဲ ယုံကြည်သည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ငါသည် တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်အတွက် ဤကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်မှာ လူသား၏ ကောင်းရာ ကောင်းကျိုးအတွက်နှင့် ငါ့အတွက် အလားအလာ ကောင်းများကို ဖန်တီးရန်ဖြစ်သည်။

အောင်မြင်မှု ရရှိရန်အတွက် ငါသည် မွေးရာပါ အရည်အချင်းများ၊ ငါ၏ ကိုယ်ပိုင် ဝိသေသ လက္ခဏာများကို အသုံးပြုမည်။ ငါဝန်းကျင်ကို ငါက လွှမ်းမိုးထားမည်။ ထို့နောက် အနာဂတ်မျိုးဆက်သစ်များအပေါ်တွင်လည်း ငါ၏ ကိုယ်ပိုင်ဟန် နမူနာ ကောင်းများ ချန်ရစ်ခဲ့မည်။

ငါဘဝတွင် ငါ ချမှတ်ထားသည့် ပန်းတိုင်သို့ အရောက်လွှမ်းနိုင်ရန် လိုအပ်ချက်သည် ငါသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ငါ့ကိုယ်ငါ ယုံကြည်သည်။ ငါသည် ကြီးကျယ် ကျော်ကြားမှုနှင့် ထိုက်တန်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ကြွေးစာရင်းအားလုံး ရှင်းပြီး

ဇ

အမေသည် တစ်နေ့လုံး အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ဒီနေ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အလုပ်မှ စောစောပြန်ရောက်ပါက အစစအရာရာ အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် နေ့လယ်ကတည်းက ပြင်ဆင်နေရသည်။ ဒီနေ့မှ ထင်းက မီးကောင်းကောင်း မတောက်ချင်ဘဲ ရှိနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မီးခိုးများ အူ၍ပင် လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အမေက ကြေးမီးပြောင်းကြီးနှင့် တစ်ခါတစ်ခါ မှုတ်ပေးရသည်။

အမေသည် မီးခိုးတွေ အူနေ၍ မျက်လုံးများ စပ်လာသည်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ပြုလုပ်ရင်း မျက်လုံးကိုလည်း အင်္ကျီလက်မောင်းမှ အစနှင့် သုတ်မိစဉ် သားလေးရောက်လာပြီး သူ့လက်ရေးများနှင့် ရေးထားသော စာရွက်အဖြူလေးတစ်ရွက်ကို မိခင် လက်တွင်းသို့ လာရောက် ပေးအပ်ပါ၏။

အမေက စာရွက်ဖြူဖြူလေး မိမိလက်ကြောင့် မည်းမသွားစေရန် စာရွက်၏ အဖျားပိုင်းကို လက်ဖျားနှင့် ဆွဲယူ၍ ဖန်စပ်စပ် ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

စာရွက်အပေါ်ပိုင်းတွင် လုပ်အားခစရိတ် ဟု ခေါင်းစဉ် ဘပ်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားပါ၏။

လုပ်အားခစရိတ် (အမေမှ ပေးရန်)

၁။ ဒီနေ့မနက် ခြံထဲတွင် မြက်ရှင်းခ	=	၃ ကျပ်
၂။ အမေ့ကို ဈေးဝယ်ပေးခ	=	၂ ကျပ်
၃။ အမေထမင်းချက်စဉ် ညီလေးထိန်းခ	=	၅ ကျပ်
၄။ အမှိုက်သွန်ပေးခ	=	၁ ကျပ်
၅။ ငရုတ်သီးထောင်းပေးခ	=	၂ ကျပ်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၆။ အတန်းထဲတွင် စာတော်အောင် ကြိုးစားခ	=	၅ ကျပ်
၇။ ဘုရားညောင်ရေအိုး လဲခ	=	၂ ကျပ်
စုစုပေါင်း	=	၂၀ ကျပ်

အမေက သားရေးထားသော စာရွက်ပေါ်မှ စာများကို ဖတ်နေပါ၏။ သားက မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် အမေ့ကို ကြည့်နေရင်း မီးဖိုအလယ်ခေါင်တွင် ရပ်နေသည်။

အမေသည် သားထံမှ လုပ်အားခငွေ တောင်းခံလွှာကို ဖတ်ပြီး၍ အဆုံးတွင် မီးဖိုအလယ်၌ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ရပ်နေသော သားကိုပင် သတိမထားတော့ဘဲ မီးဖိုပေါ်တွင် ရေနွေးအိုးထို့ တန်းလန်းထားကာ ထမင်းစားပွဲကို ခင်းလျက် ခေါင်းတွင် ထိုးထားသော ခဲတံကိုယူ၍ တံတွေးဆွတ်ကာ သား ရေးထားသော လုပ်အားခ တောင်းခံလွှာ စာရွက်၏ ကျောဘက်တွင် အခုလို ရေးချလိုက်ပါ၏။

၁။ မင်းကို ဗိုက်ထဲမှာ (၉) လကျော်ကျော် ထည့်ထားစဉ်	
မင်း ယူငင်စားသောက်စရာများအတွက်	
	= စားစရိတ်ပေးရန် မလို

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

- ၂။ မင်းကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးတဲ့ အမေ့နို့ရည်အတွက်
= စားစရိတ်ပေးရန် မလို
- ၃။ မင်းအမြဲ ရင်ကျပ်နေလို့ ဆရာပင့်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်
ဆေးကုပေးရတဲ့အတွက် = ဆေးဖိုးပေးရန် မလို
- ၄။ မင်းနေမကောင်းစဉ် ပွေ့ပွေ့ထားပြီး ငုတ်တုတ်
မိုးလင်းရတဲ့အတွက် = ကလေးထိန်းခပေးရန် မလို
- ၅။ မင်းအရွယ်ရောက်တော့ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် ဆုံးမ
သွန်သင်ရက်နဲ့ မိဘကို ဒုက္ခပေးပေါင်းများလို့ကျရတဲ့
မျက်ရည်များအတွက် = စရိတ်ပေးရန် မလို
- ၆။ မင်းအတွက် ကလေးကစားစရာ၊ အဝတ်အစား၊
အစားအစာနဲ့ နောက်ဆုံး သေး၊ ချေး ကျုံးပေး
ကုန်းပေးရတဲ့အတွက် = စရိတ်ပေးရန် မလို

ဟု ရေးကာ အမေက ခပ်တည်တည်ဖြင့် 'စာရွက်မလောက်' ဟု
ဆိုလိုက်ပါ၏။ သားက အမေ ဘာတွေရေးနေသည်ကို မသိသေး
ဘဲ စာရွက်မလောက်ဟု ဆိုသောကြောင့် နောက်စာရွက်အဖြူ
တစ်ရွက်ကို သွားယူ၍ ပေးပါ၏။

အမေအဖေနှစ်ဦးကို ဆက်၍ ရေးပါသည်။

- ၇။ မင်းရဲ့ရှေ့ရေးအတွက် မျှော်တွေးပြီး ကြိုတင်စီစဉ်
ရတာတွေ၊ ပူပင်သောကရောက်ရတာတွေအတွက်
= စရိတ်ပေးရန် မလို
- ၈။ သားရန်ဖြစ်လာလို့ ဖတ်ဖတ်မောအောင်
လိုက်တောင်းပန်ရတဲ့အတွက် = စရိတ်ပေးရန် မလို
- ၉။ တစ်နေ့ကပဲ အိမ်ကဖိနပ်လေး စီးလို့ ရပါသေးရက်နဲ့
အသစ်မှ စီးချင်တယ်ဆိုလို့ ဝယ်ပေးရတဲ့ အပြာရောင်
ဖိနပ်လေးအတွက် = စရိတ်ပေးရန် မလို

စာရင်းတွေ အကုန်ရေးရင် စာရွက်လည်း လောက်မှာ
တော့ဘူး၊ ရေနွေးအိုးလည်း ဆူတော့မယ်၊ နောက်ဆုံး အမေ ပြော
ခွင့်တာက မင်းကို အမေသိပ်ချစ်တဲ့ အမေ့ရဲ့ မေတ္တာတွေအတွက်
ငါး ဘာမှပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ အမေ မင်းအပေါ်မှာ ဘာစရိတ်မှ
တောင်ဘူး၊ ကဲ မင်းသိပြီလား၊ အမေ' ဟု ရေးကာ မတ်တပ်ရပ်နေ
သော သားကို 'ရော ဖတ်ကြည့်' ဟု ဆိုကာပေးပြီး ဆူလက်စပြုနေ
သော ရေနွေးအိုးဆီသို့ အမေ ထွက်သွားပါ၏။

သားလေးသည် အမေ့ထံမှ သူတောင်းခံထားသော လုပ်
အားခ စာရင်း၏ ကျောဘက်တွင် အမေ့လက်ရေး စောင်းစောင်း

များနှင့် ရေးထားသော ကမ္ဘာကျော် ကြွေးစာရင်းကြီးကို ဖတ်ကြည့် နေပါ၏။

ဖတ်နေရင်း သားလေး၏ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်ပေါက် ကြီးများ လိမ့်ကျလာပါသည်။ ကျကျနန မခြောက်သေးသော ထင်း များကြောင့် အူ၍ ထွက်နေသော မီးဖိုချောင်ထဲမှ မီးခိုးများကြောင့် မဟုတ်ပါ။ သားလေး၏ နှလုံးသားများ မီးအမြိုက်ခံရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ စာအဆုံးတွင် သားသည် မျက်ရည်စကြီးများနှင့် အမေ့ ကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ‘ဒါဆိုရင် အမေက သားကို သိပ်ချစ်တာ ပေါ့နော်’ ဟု ဆိုလိုက်ပါ၏။

ထိုအခါက အမေက ‘ဟဲ့ ငါ့သား၊ အမေကမှ သားကို ချစ် တာမဟုတ်ဘူး၊ အမေတိုင်းက ဟောဒီ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အမေ တိုင်းက သူတို့ရဲ့ရင်ထဲကဖြစ်လာတဲ့ သားသမီးတွေကို အမေ ချစ် သလို ချစ်ကြတာချည်းပဲ’ ဟု ဆိုလိုက်ပါ၏။

သားလေးသည် အမေပြောသော စကားအဆုံးတွင် ကျော ကို မတ်မတ်ဆန့်လိုက်ပါ၏။ ထို့နောက်မှ အမေရေးသော လက် သမား ခဲတံကြီးကို တံတွေးဆွတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ရေးများ ပါဝင် သော အမေ့ထံမှ သူတောင်းခံထားသည့် လုပ်အားခ စာရင်းပေါ် ၌ လက်ရေးကြီးကြီးဖြင့် -

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

‘ကြွေးစာရင်းရှင်းပြီး လက်ကျန်မရှိ’

ဟု ရေးသားကာ မီးဖိုချောင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားမည်အပြုတွင် အမေက သားကို ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ၏။ အမေသည် ခူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ပါးပြင်ကြီးကို သားအား ထိုးပေးလိုက် ပါ၏။ သားက အမေ့ ပါးပြင်ကြီးအတွင်းသို့ မိမိ၏ နုနယ်သော နှာခေါင်းလေး နစ်မြုပ်သွားအောင် နှိုးနှိုးလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ အမေကလျှော့ အမေ့ကိုယ်ထဲ၌ ရေးထားသော အမေ့လက်ရေးနှင့် စာနှစ်ရွက်ပေါ်တွင် ခဲသား၏ ဟန်ပန်အတိုင်း လက်သမားခဲတံကြီးကို တံတွေးဆွတ်လိုက်ကာ...

‘ကြွေးစာရင်းရှင်းပြီး လက်ကျန်မရှိ’

ဟု ရေးကာ အောက်မှ ‘အမေ’ ဟု လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ဓါးနီ: ကျေနပ်မှာပါလေ

၉

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တောင်ပိုင်းပြည်နယ် ဒေသ
ဘစ်ဒုအတွင်းရှိ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်တွင် ပါးရေ နားရေများ
တွန့်ကြေ၍ အသားအရည် မွဲခြောက်ခြောက်ဖြင့် အဘိုးအိုတစ်ဦး
သည် သူ့ရုပ်ရည်နှင့် ဆန့်ကျင်လှစွာ အလွန် လန်းဆန်းလှပ စိုပြည်
သော အသွေးအရောင်မျိုးစုံဖြင့် မြင်သူတိုင်း နှစ်ခါပြန် ငေးမော

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ..

၄၀

ချစ်စံဝင်း-လမင်းတိမ်

ဤသို့လည်း ပန်းလှလှတစ်စည်းကို မြတ်နိုးစွာ ပွေ့ပိုက်လျက် ထိတ်ဝါလာသည်။ ကားသည် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတို့ စီးနင်းတတ်သည့် ဘတ်စ်ကားမျိုးလည်း မဟုတ်သည့်ပြင် လမ်းခရီးကလည်း မချောမွေ့သဖြင့် ကားပေါ် စီးနင်းလိုက်ပါလာသူတို့သည် ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် အမြန်ရောက်နိုင်ဖို့သာ စိတ်စောနေကြသည်။

ခရီးသည်များထဲတွင် မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် စီးနင်းလိုက်ပါလာကာ အဘိုးအိုလက်ထဲမှ ပန်းစည်းဆီသို့သာ သူမ မျက်လုံးအကြည့်များက ထပ်ခါတလဲလဲ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူမသည် ကားဆောင့်သည့်ဒဏ်ကိုလည်း မမှု၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဝဲယာကိုလည်း မျက်စိကစားမှုမရှိဘဲ ပန်းများ၏ လန်းဆန်းလှပမှု၊ အရောင်အသွေး စိုပြည်လတ်ဆတ်မှုတို့ထဲတွင်သာ အာရုံဝင်စားနေဟန် ရှိသည်။

အဘိုးအို ဆင်းရဲမည့်နေရာသို့ ရောက်သဖြင့် ကားက ခပ်တန်ပေးသည်။ အဘိုးအိုသည် ဆင်းရဲနံ့ဟန်ပြင်ပြီး ရုတ်တရက် မပြောမဆို သူ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြတ်နိုးစွာ ကိုင်ဆောင်လာသည့် ပန်းစည်းကြီးကို မိန်းမရွယ်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီး 'မင်း ပန်းတွေကို ချစ်တာ ငါသိပါတယ်။ ငါ့ဇနီးကလည်း မင်းကို ပန်းတွေ

နှလုံးသားမေတ္တာ

၄၁

ဆေးခဲ့တာ ကျေနပ်မှာပါလေ၊ မင်းအတွက် ပန်းတွေ ပေးလိုက်ပြီဦး ငါ သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်ကွယ်' ဟု ပြောဆိုပြီး ဘတ်စ်ကားဆီမှဆင်းကာ သုသာန်ငယ်လေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ တကယ်တော့ အဘိုးအိုသည် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာသော သူ့ဇနီးအတွက် အမှတ်တရ လစဉ် လာရောက် ပေးပို့သော ပန်းစည်းကို ယနေ့ အမျိုးသမီးငယ်အား သဒ္ဓါကြည်ဖြူစွာ ပေးအပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ခြေရာတစ်စုံတည်း ရှိချိန်

တစ်ည၌ လူတစ်ယောက်သည် အိပ်မက် မြင်မက်ရာ အိပ်မက်ထဲတွင် သူသည် ရဟန္တာလို သူတော်စင်တစ်ပါးနှင့် သဲ
ဆောင်ပြင် ကမ်းခြေတွင် လမ်းလျှောက်နေစဉ် သူတော်စင်က
တောင်းကင်ပြင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ဘဝ
အတကြောင်းများကို တစ်ကွက်ချင်း မီးမောင်းထိုးပြနေမှန်း သိသဖြင့်
ဆက်လက် ကြည့်ရှုနေလိုက်သည်။

ဝန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

မှန်ပေသည်။

ငယ်စဉ်မှစ၍ ဘဝတစ်လျှောက် သူ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသော ဘဝခရီး၏ ပြကွက်တိုင်းတွင် သဲပြင်ပေါ်၌ ခြေရာနှစ်စုံ အမြဲတမ်း ပါဝင်သည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။ ခြေရာနှစ်စုံအနက် တစ်စုံမှာ သူ့ခြေရာဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်စုံမှာ ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်၏ ခြေရာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ပြကွက်တွင် လက်ရှိ သူ့ဘဝအခြေအနေ အားလုံး ထင်ဟပ်နေပြီး ခြေရာမှာမူ တစ်စုံတည်းသာ ပါဝင်ကြောင်း သူ သတိပြုမိသည်။

လက်ရှိ အခြေအနေလောက် သူ့ဘဝ အောက်တန်းကျရ ဝမ်းနည်းရသည့် အနေအထားမျိုး သူ တစ်ခါမှ မကြုံရဖူးခဲ့ချေ။ အခက်အခဲတွေ၊ ရှုံးနိမ့်မှုတွေ၊ ကြေကွဲမှုတွေနှင့် လုံးချာလိုက်နေ သော သူ့ဘဝ၏ အဆိုးဝါးဆုံး အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက...

‘အရှင်၊ ကျွန်တော့်ကို အရှင် တစ်ခါအမိန့်ရှိဖူးသလို အရှင် ကို ဆည်းကပ်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဘဝခရီးကို တစ်သက်လုံး အတူ လျှောက်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်၊ ခု ကျွန်တော့်ရဲ့ အဆိုးဝါးဆုံး အချိန်ကျခါမှ ကျွန်တော့်ခြေရာတစ်စုံတည်း မြင်တွေ့ရတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး အရှင်၊ အရှင် အကူအညီ

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

တကယ်တမ်း လိုအပ်ချိန်ကျခါမှ အရှင်က ကျွန်တော့်ကို စွန့်ခွာ ထားခဲ့ရက်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အားငယ်ငယ် နဲ့ ဘဝလမ်းကို လျှောက်နေရတာမို့ ခြေရာတစ်စုံတည်း တွေ့ရတာ မဟုတ်လား အရှင်၊ ပြောပါဦး’ ဟု မေးသောအခါ သူတော်စင်က...

‘ကလေးရယ်၊ မင်းကို ငါ ဘယ်တော့မှ မထားခဲ့ရက်ပါဘူး၊ ထားလည်း မထားခဲ့ပါဘူးကွယ်၊ ခြေရာတစ်စုံတည်း မင်း မြင်နေရ တဲ့ မင်းရဲ့ အဆိုးဝါးဆုံးအချိန်မှာ မင်းကို ငါ့လက်မောင်းတွေနဲ့ ငါ့ရဲ့ ရင်ခွင်ကြားမှာ ပွေ့ပိုက်ထားခဲ့တာမို့ ငါ့ရဲ့ ခြေရာတစ်စုံတည်းကိုပဲ မင်း မြင်ရတာပေါ့ကွယ်’ ဟု ပြန်ပြောခဲ့လေသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ဗျက်ဝန်းတွင်းမှ ကရုဏာ

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်
မြောက်ပိုင်းတွင် အအေးဓာတ် လွန်ကဲသော တစ်ညနေက ဖြစ်
သည်။ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရန် စောင့်ဆိုင်းနေသော အဘိုးအို၏မုတ်
ဆိတ်များက တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။ စောင့်နေသည့် ကာလက
ထန်ဆုံးနိုင်မည့်ဟန် မတူ။ အအေးဓာတ် လွန်ကဲသော မြောက်လေ
ဆိတ်ခတ်မှုကြောင့် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်က ထုံကျင်ပြီး တောင့်တင်း
အေးစက်လာသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ထိုအချိန်တွင် ရေခဲနေသော လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ကဆုန်ပေါက် ချဉ်းကပ်လာနေသော စည်းချက်ကျကျ မြင်းခွာသံများ ပေါ်ထွက်လာပါ၏။ မြင်းစီးလာသူအချို့ လမ်းကွေ့ကို ဖြတ်ကျော်လာမည်ကို အဘိုးအိုက-စိတ်စောစွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ အဘိုးအိုက မထမဆုံး-ရောက်ရှိလာသော မြင်းစီးသမား၏ အာရုံစိုက်မှုကို ရရှိအောင် မကြိုးစားဘဲ ဖြတ်ကျော်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အဘိုးအိုအား ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ အတန်ကြာသော် နောက်ဆုံး မြင်းစီးသမား ပေါ်လာတော့၏။ နှင်းရုပ်တုတစ်ခုအလား ထိုင်နေသည့် အဘိုးအိုသည် မျှော်လင့်ချက် တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် နောက်ဆုံး မြင်းစီးသမားကို ကြည့်လိုက်၏။ အဘိုးအိုက မြင်းစီးသမား၏ မျက်လုံးများကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးသည်နှင့် 'စိတ်မရှိပါနဲ့ကွယ်၊ အဘိုးကို တစ်ဘက်ကမ်းရောက်အောင် မြင်းနဲ့ ခေါ်သွားပေးပါလား၊ ခြေလျင်သွားရမယ့်လမ်း ရှိပုံမပေါ်လို့ပါ' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မြင်းစီးသမားက သူ၏ မြင်းဇက်ကြိုးကို သတ်လိုက်ပြီး 'ရပါတယ်၊ ခုန်တက်လိုက်ပါ' ဟု ပြန်ပြောသည်။ အဘိုးအိုက သူ၏ တစ်ဝက်တစ်ပျက် အေးခဲနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေပြင်မှ မ၊တင်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ မြင်းစီးသမားက

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး အဘိုးအိုကို မြင်းပေါ်သို့ ကူညီတင်ပေးလိုက်သည်။ မြင်းစီးသမားသည် အဘိုးအိုအား မြစ်ကို ဖြတ်သန်းရုံသာ တောဘဲ မိုင်အနည်းငယ် အကွာအဝေးရှိ သူ၏ အိမ်အထိ ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သေးငယ်သော်လည်း သက်တောင့်သက်သာရှိသော တဲကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာစဉ် မြင်းစီးသမားက သိလိုစိတ်၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် 'အဘိုးဟာ တခြားမြင်းစီးသမားတချို့ ကျော်ဖြတ်သွားတော့ အကူအညီတောင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ကျွန်တော် သတိပြုမိတယ်၊ ကျွန်တော် ရောက်လာတော့ ချက်ချင်း အကူအညီ တောင်းခဲ့တယ်၊ ဒီလို ဆိုးဝါးတဲ့ ဆောင်းရာသီမှာ အဘိုး ဘာကြောင့် နောက်ဆုံး မြင်းစီးသမားကိုမှ စောင့်ပြီး အကူအညီ တောင်းရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်နေပါတယ်၊ အတယ်လို့ ကျွန်တော်က ငြင်းပယ်ပြီး အဘိုးကို အဲဒီနေရာမှာ ထားခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ' ဟု စူးစမ်းလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက သူ့ကိုယ်သူ မြင်းပေါ်မှ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလိုက်ပြီး မြင်းစီးသမား၏ မျက်လုံးထဲသို့ တည့်တည့် စိုက်ကြည့်ကာ 'ဒီဒေသတွေမှာ အဘိုးနေခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ၊

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အဘိုး လူတွေကို ကောင်းကောင်းသိတယ်လို့ ယူဆထားတယ်' ဟု ပြန်ဖြေသည်။ အဘိုးအိုက ဆက်လက်၍ 'အဘိုးက တခြား မြင်းစီးသမားတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ အဘိုး အခြေအနေကို သူတို့ ကြောင့်ကြမှု မရှိကြဘူးဆိုတာ ချက်ချင်း မြင်လိုက်တယ်၊ မြင်းနဲ့ တင်ခေါ်သွားဖို့ သူတို့ကို တောင်းပန်ရင်လဲ အချည်းနှီးဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကြင်နာမှုနဲ့ ကရုဏာက ထင်ရှားပေါ်လွင်နေတယ်၊ ဆရာလေးရဲ့ သိမ်မွေ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ အဘိုး လိုအပ်နေတဲ့အချိန်မှာ အကူအညီပေးဖို့ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကို ကြိုဆိုနေမှာပဲဆိုတာ အဘိုး ချက်ချင်း သိလိုက်ရတယ်' ဟု ပြောပြသည်။

နှလုံးသားကို ပူနွေးစေသော ထိုမှတ်ချက်များက မြင်းစီးသမား၏ ရင်ကို နက်နှိုင်းစွာ ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။ 'အဘိုး ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေအတွက် ကျွန်တော် အလွန်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဟု သူက အဘိုးအိုကို ပြောလိုက်သည်။ 'တခြား လူတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို အကြင်နာတရား၊ ကရုဏာတရားတွေနဲ့ တုံ့ပြန်ဖို့ ပျက်ကွက်လောက်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်မနေရပါစေနဲ့ အဘိုးရယ်' ဟု ထို မြင်းသမားက ဆိုလိုက်၏။

ထိုသို့ ပြောပြီး အမေရိကန် သမ္မတကြီး 'သောမတ်စ်ဂျက်ဇာဆင်' က သူ၏မြင်းကို လှည့်လိုက်ကာ အိမ်ဖြူတော်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

အသစ် ပြန်စသ့

၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် 'သောမတ်စ်အက်ဒီဆင်'
၏ ဓာတ်ခွဲခန်းကို မီးက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ အပျက်အစီးက
အီလာ ၂ သန်းကျော်သော်လည်း အဆောက်အအုံများကို ကွန်
ကရစ်နှင့် ဆောက်ထားပြီး မီးစိတ်ချရသည်ဟု ထင်မိခဲ့မှုကြောင့်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ဒေါ်လာ ၂ သိန်းကျော်သာ မီးအာမခံထားခဲ့သည်။ ထို ဒီဇင်ဘာ ညက 'အက်ဒီဆင်' ၏ တစ်သက်တာ လုပ်ငန်းအများအပြားမှာ ရင်သပ် ရှုမောဖွယ် မီးတောက်မီးလျှံများ အကြားတွင် ဆုံးရှုံးပျက်စီး ခဲ့ရသည်။

မီးရှို့နံက အပြင်းဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေခိုက် 'အက်ဒီဆင်' ၏ ၂၄ နှစ်အရွယ် သားဖြစ်သူ 'ချားလ်စ်' က မီးခိုး လုံးများ၊ အပျက်အစီးများကြားတွင် သူ၏အဖေကို အပူတပြင်း ရှာဖွေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မီးလောင်နေသည့် ရှခင်းကို တည်ငြိမ် စွာ စောင့်စားကြည့်ရှုနေသည့် သူ့အဖေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ အဖေ၏မျက်နှာက မီးရောင်ဟပ်၍ တောက်ပနေပြီး အဖြူရောင် ဆံပင်များက လေထဲတွင် တလွင့်လွင့် လှုပ်ရှားနေသည်။

'အဖေအတွက် ကျွန်တော် ရင်နာသွားတယ်၊ အဖေဟာ ၆၇ နှစ်အရွယ်မှာ လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေလည်း မီးနဲ့အတူ ပါသွားခဲ့တာ' ဟု သားဖြစ်သူ က ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ အက်ဒီဆင်က သားဖြစ်သူအား 'ချားလ်စ် ရေ မင်းအမေ ဘယ်မှာလဲ' ဟု မေးသောအခါ သားဖြစ်သူက 'မသိ ဘူး အဖေ၊ အမေ ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး' ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ...

'မင်းအမေကို သွားရှာစမ်း၊ ဒီကို ခေါ်လာခဲ့၊ သူ တစ်သက် ထုံး ဒီရှခင်းမျိုး နောက်တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး' လို့ အက်ဒီဆင် က ဆိုလိုက်ပါ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် 'အက်ဒီဆင်' အပျက်အစီး များကို ကြည့်ပြီး 'ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်မှ အကြီးအကျယ် အသုံးကျ တဲ့ အချက်ရှိတယ်။ တို့ရဲ့ မှားယွင်းမှုတွေ အားလုံးဟာ လောင်ကျွမ်း ထွန်ပြို တို့ အသစ်ပြန်စနိုင်ကြတာပေါ့' ဟု ပြောဆိုသည်။

မီးလောင်ပြီး သုံးပတ်အကြာတွင် 'အက်ဒီဆင်' သည် သူ ၏ ပထမဦးဆုံး ဓာတ်စက်ကို တီထွင်ထုတ်လုပ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ လော။

စိတ်ပြောင်းပေါက်

ဆေးရုံတစ်ရုံ၏ အခန်းတွင် အသည်းအသန် လူမမာနှစ်ဦး
နေရသော အခန်းက သေးငယ်သည်။ အပြင်ဘက်ကို ကြည့်ရန်
ပြတင်းပေါက်တစ်ခုသာ ရှိ၏။

လူနာတစ်ဦး၏ အမည်က ဦးဘဟန်။ သူသည် ဆိုးဆိုး
ဝါးဝါးရောဂါနှင့် ဆေးရုံရောက်လာသူ ဖြစ်၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အခြား လူနာတစ်ဦး၏ အမည်က ဦးလှ။ သူ့ရောဂါက နေ့လား၊ ညလား ပူပန်နေရသည့် အနေအထားဖြစ်သည်။

ဦးဘဟန်သည် အိပ်ရာထက်မှထ၍ မရ။ တစ်ချိန်လုံး ကျောဆန့်ရင်းသာ အချိန်များကို ကုန်လွန်နေရ၏။

ဦးလှကတော့ တစ်နေ့တွင် တစ်နာရီလောက် ထိုင်ခွင့်ရ၏။ သူထိုင်ရမည့်အချိန်တွင် သူနာပြုများ ရောက်ရှိလာပြီး သူ့ကို မထူပေးသည်။ ထို့နောက် သူ့အဆုတ်ထဲမှ အရည်များကို ပိုက်ဖြင့် စုပ်ထုတ်ယူသည်။ ပြီးလျှင် သူသည် ကျောခင်း၍သာ နေရ၏။

ဦးလှအား မတ်အောင်ထောင်ပေးပြီး ပိုက်တန်းလန်းဖြင့် အရည်အချို့ကို စုပ်နေချိန်တွင် သူ့မျက်နှာသည် ပြတင်းပေါက်နှင့် တည့်၍နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဦးဘဟန်အမြင်ကတော့ ဆေးရုံမျက်နှာကျက်မှလွဲ၍ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်။

ဦးလှသည် ညနေချိန်ကျရောက်၍ ပြတင်းပေါက်နှင့် သူ့မျက်နှာ တည့်မတ်လိုက်သည်နှင့် အပြင်လောကမှ သူ့မြင်ရသော အခြင်းအရာများကို ထုတ်ဖော်ပြောရင်း အချိန်ကုန်စေ၏။ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ရေကန်ရှိသော ပန်းခြံတစ်ခြံကို စီးမြင်နေရဟန်တူပါ၏။

ဦးလှက 'ရေကန်ထဲမှာ ဘဲတွေရော၊ ငန်းတွေရော တွေ့ရတယ်၊ ကလေးတွေက ငန်းတွေကို ပေါင်မုန့်ပစ်ကျွေးနေကြတယ်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာက လှေကလေးတွေ တွေ့ရတယ်' ဟု ဆို၏။

'ဟိုဘက်က သစ်ပင်ညိုညိုအောက်မှာ သမီးရည်းစားတွေရှိတယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေဆိုတော့ ကြည်နူးစရာပဲဗျာ၊ သူတို့သမီးရည်းစား လက်တွဲပြီး လမ်းလျှောက်သွားတော့ ကျုပ်ငယ်ငယ်က ရည်းစားခိုးထားခဲ့တာ သတိရမိတယ်ဗျာ'

'ဟိုးဘက်မှာ ကလေးတွေက ဘောလုံးကစားနေကြတယ်၊ ရေကန်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာတော့ မိုးကောင်းကင် နောက်ခံထားပြီး အုန်းတောတစ်ခုကို ခပ်ရေးရေးမြင်ရတဲ့ ရွှေခင်းက သာယာ ကြည်နူးဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ'

ကျောပက်လက်ဖြစ်နေသော ဦးဘဟန်က ဦးလှ ပြောနေသည့် အကြောင်းခြင်းရာများကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း တစ်ချိန်လုံး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသည်။

'ကလေးတစ်ယောက် ရေကန်ထဲ လိမ့်ကျတော့မတတ် ဖြစ်သွားတာဗျာ၊ ကံကောင်းလို့၊ ကံကောင်းလို့'

'အထက်အောက် ဆင်တူနဲ့၊ ထီးကလေးနဲ့၊ ကောင်မလေးလမ်းလျှောက်နေတာ ကနွဲ့ကလျလေးဗျ'

ဦးဘဟန်သည် တစ်ခန်းတည်းနေသူ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ၏ ပြောပြချက်များကို နားထောင်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်နေရတာ သကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။

တစ်ခုသော သာယာသည့် ညနေခင်းတွင် ဦးဘဟန်၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ရပ် ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။ 'ဒီအခန်းထဲမှာ လူနာဆိုလို့ တို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ၊ ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ဦးလှတစ်ဦးတည်း ခံစားနေရတာဟာ ငါ့ ကံဆိုးတာလား၊ ဒီအခွင့်အရေးကို ငါကော မရသင့်ဘူးလား၊ ငါလည်း ရောဂါသည် ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးပဲ၊ ငါ့ဘဝ ကံဆိုးလှချည်လား လူနာဖြစ်လို့ ဆေးရုံရောက်တာတောင် ပြတင်းပေါက်နေရာကို ငါ မရထိုက်တဲ့ လူပါလား' ဟု ဆိုကာ ဝမ်းနည်းနေ၏။

ထိုသို့ တွေးပြီးမှ 'အို ဒါ မကောင်းတဲ့စိတ်ထားပဲ၊ ငါ့ မိတ်ဆွေဟာ သူမြင်သမျှတွေ ငါ့ကို ပြောပြနေတာပဲ' ဟု တွေးငြိမ်ကာ မိမိ၏စိတ်ထားအတွက် ရှက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြန်၏။

ခက်သည်က ဦးဘဟန်သည် ထိုသို့ မစဉ်းစားမိရန် ကြိုးစားလေလေ နေရာပြောင်းလိုစိတ်က ပိုဆိုးလေလေ ဖြစ်လာ၏။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလှတစ်ဦးကို ရရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ' ဟု စဉ်းစားခဲ့၏။

ထိုစိတ်ကို ဦးဘဟန်သည် ကြိုးစား၍ ပယ်ဖျောက်သည်။ ဒီလိုနှင့် ဦးဘဟန်ရော၊ ဦးလှပါ ရက်အတော်ကြာ ဝေဒနာခံစားရင်း ဆေးရုံပေါ်၌ ရှိနေခဲ့၏။

တစ်ည ဦးဘဟန် အိပ်မောကျနေချိန်တွင် တစ်ဘက် ခုတင်မှ ဦးလှသည် ရုတ်တရက် နိုးလာပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုကာ အသက်ရှူကျပ်နေ၏။ ဦးလှ၏ လက်များက သူနာပြုဆရာမ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာစေမည့် ခလုတ်ကို စမ်းတဝါးဝါး ကြိုးစားအားယူ၍ ရှာဖွေပါသော်လည်း ခလုတ်ထံ လက်မရောက်တော့ဘဲ အသက်ရှူရပ်ကာ ကွယ်လွန်သွားရှာတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဦးလှ ကွယ်လွန်နေသည်ကို သူနာပြုဆရာမများက တွေ့ရှိပြီး အလောင်းကို သယ်ယူသွားကြ၏။

ဦးဘဟန်သည် အခန်းထဲ၌ တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ဦးဘဟန်သည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဥယျာဉ်အတွင်းမှ မြင်ကွင်းကို ပြောပြမည့်သူ မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် ရက်အတန်ကြာသောအခါ ဦးဘဟန်က မိမိခုတင်အား ပြောင်းရွှေ့ပေးပါရန် သူနာပြုဆရာမလေးအား မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းဆိုပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံမှ ဦးဘဟန်ကို ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ပြောင်း

၆၂

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

ရွှေပေးသည်။ နေသားတကျနှင့် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် လည်း စီမံပေးသည်။

စီမံပေးပြီးသောအခါ သူနာပြု ဆရာမလေးများသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြ၏။ ဦးဘဟန်သည် တံတောင်ဆစ်တစ် ဘက်အပေါ် အားပြု၍ သူ့အလွန်ကြည့်လို မြင်လိုနေသော ရေကန် ရှိသည့် ပန်းခြံကို မြင်ရစေရန် သူ့ကိုယ်သူ ကြွအောင် ကြိုးစား၏။ သူသည် နာကျင်မှုကို အံ့ကြိတ်ခံစားရင်း ခက်ခက်ခဲခဲ အားယူလိုက် သောအခါ သူ့ခေါင်းသည် ပြတင်းပေါက်နှင့် တည့်တည့်ဆီသို့ ရောက်လာ၏။

သူသည် အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ ပြတင်းပေါက်က ကျော် ၍ မြင်လိုက်ရသည်မှာ အဖြူသုတ်ထားသော ဆေးရုံ၏ နံရံကြီး တစ်ချပ်သာ ဖြစ်နေပါ၏။

ထိုအခါ ဦးဘဟန်သည် သူနာပြုများ အပြေးအလွှား ရောက်လာရန် တပ်ထားသော ခေါင်းလောင်း၏ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက် ၏။ ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် သူနာပြုများ အပြေးအလွှား ရောက် လာချိန်တွင် ဦးဘဟန်က 'ရောဂါပြင်းထန်လို့ ဝေဒနာခံစားနေရ

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ရှုထုံးသားမေတ္တာ

၆၃

တဲ့ လူနာတစ်ယောက် ရှိလို့ရှိရင် ဟိုဘက်ခုတင်ကို ပြောင်းပေး ခင်းပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ရာကို သက် သာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ရှိနေလို့ပါ' ဟု ပြောလိုက်ပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

သတင်းကောင်း

အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံမှ ဂေါက်သီးရိုက် အကျော်အမော်
ဆရာဘတ်ဒီဗင်ဆင်ဖိုသည် တစ်ခါက ဂေါက်သီးပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲတွင်
အနိုင်ရရှိသဖြင့် ဆုငွေအတွက် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို လက်ခံ
ရရှိသည်။ ပြိုင်ပွဲအပြီး သတင်းထောက်များ၏ ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်
နိုက်ယူမှုများကို ပြုံးရွှင်စွာ ခံယူပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်ရန် ကားရပ်
နားသည့်နေရာရှိ သူ၏ကားဆီသို့ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာ

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

စဉ် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်က ချဉ်းကပ်လာသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက သူ၏ အောင်မြင်မှုအတွက် ချီးကျူးစကား ပြောဆိုပြီး သူမ၏ကလေးမှာ အသည်းအသန် နေမကောင်း၍ သေခါနီးဆဲဆဲဖြစ်နေကြောင်း၊ ဆရာဝန်အတွက် အခကြေးငွေများ၊ ဆေးရုံစရိတ်စကများကို မည်ကဲ့သို့ ပေးရမည်မသိကြောင်း သနားစဖွယ် ပြောဆိုလေသည်။

ဗင်ဆင်ဇီလည်း သူမ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကြားရလျှင် ကရုဏာသက်မိသဖြင့် ဖောင်တိန်ကိုထုတ်ကာ သူ အနိုင်ရရှိခဲ့သော ချက်လက်မှတ်ပေါ်တွင် ထိုအမျိုးသမီးအား ပေးရန် ထောက်ခံစာရေး၍ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ချက်လက်မှတ်ကို သူမ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ကာ -

'ကလေး နေကောင်းအောင် ဂရုစိုက်ပါ' ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာ ဂေါက်သီးအသင်းရိပ်သာ၌ သူ နေ့လယ်စာ စားနေစဉ် အသင်းမှ အရာထမ်းတစ်ယောက်က သူ့စားပွဲသို့ လာပြီး...

'အရင်တစ်ပတ်က ကားစောင့်ကလေးတချို့က ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်၊ ခင်ဗျား ပြိုင်ပွဲမှာနိုင်ပြီးတော့ အဲဒီနေရာမှာ မိန်းမ

ငယ်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်လို့' ဟု ပြောဆိုရာ ဗင်ဆင်ဇီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

'ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့် သတိပေးရဦးမယ်၊ အဲဒီမိန်းမက ကလိမ်ကကျစ်လှူ၊ သူ့မှာ ဖျားနေတဲ့ ကလေးရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်တောင် ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို သက်သက် ခိုတ်သွားတာ'

'ဒါဆိုရင် အခုတစ်ပတ်အတွင်း သေခါနီးဆဲဆဲ ဖြစ်နေတဲ့ ကလေးမရှိဘူးလို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာလား?' ဗင်ဆင်ဇီက မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါဗျာ'

ထိုလူက ပြန်ပြောသည်။

'ဒါဆိုရင် ဒီတစ်ပတ် ကြားရသမျှတွေထဲမှာ ဒီသတင်းဟာ အကောင်းဆုံး သတင်းပဲ' ဟု ဗင်ဆင်ဇီက မှတ်ချက်ချလိုက်သည် ထို၏။

အိမ်နီးချင်း

၉

မင်နျူအယ်လ်ဂါစီယာသည် အလွန်အလုပ်ကြိုးစားသော
သူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ စည်းစနစ်တကျရှိ၍ မိသားစုနှင့်အတူ
သမီးကို ကြိုးစားလျှောက်လှမ်းနေသူ ဂုဏ်ယူစရာ လူငယ်တစ်
ယောက် ဖြစ်၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ယခင်က ဂါစီယာတို့ မိသားစုသည် ဟိုဘက်ရပ်ကွက်တွင် ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကြီး၏ အစီအစဉ်အရ ဒီဘက်ရပ်ကွက်သို့ ပြောင်း လာရစဉ်က ဂါစီယာ သိပ်သဘောတွေ့လှသည် မဟုတ်။ တောင် ပိုင်းသားများ မာနကြီးသည်။ ယခင် သူတို့နေခဲ့သော ရပ်ကွက်က မိတ်ဆွေများလို ဖော်ရွေမှုမရှိဟု ဂါစီယာစိတ်ထဲတွင် စွဲနေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂါစီယာသည် အိမ်ပြောင်းလာပြီးနောက် ရပ်ကွက် သစ်တွင် တွေ့ရသော မိတ်ဆွေသစ်များကို ခပ်တန်းတန်းပင် နေ ခဲ့၏။

ဂါစီယာတို့မိသားစု ပြောင်းလာသော ရပ်ကွက်မှာမူ သူ တို့မိသားစုကို ကြိုဆိုကြ၏။ နေသားတကျဖြစ်အောင် ကူညီကြ သည်။ အိမ်နီးနားချင်းကောင်းများဖြစ်ကြောင်း ပြသကြ၏။ ဤသည် ကို ဂါစီယာက အပိုတွေ့လုပ်နေသည်။ မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ် နေသည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ဇနီးဖြစ်သူကမူ အိမ်နီးချင်းကောင်းတွေပါ ဟု ဆို၏။

ဒီလိုနှင့် ပြောင်းနေသော ရပ်ကွက်လေး၌ ဂါစီယာတို့ နေ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာပင် သုံးနှစ်ခန့်ရှိပါ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရပ်ကွက် သစ်တွင်လည်း ရောက်စတုန်းကလို စိမ်းမနေတော့သည်လည်း အမှန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

တစ်နေ့တွင်တော့ ဂါစီယာဗိုက်က အောင့်လာ၍ ဆေး နံ့သို့သွားပြီး ဆရာဝန်ကို ပြ၏။ ရပ်ကွက်ထဲမှ ဆရာဝန်က ဆေး နံ့သို့သွား၍ ရောဂါတိတိကျကျ ရှာဖွေရန် ဆက်ညွှန်သည်။ ဂါစီယာ သည် မိမိ ဝမ်းဗိုက်နာခြင်းအတွက် ရောဂါကို သိရှိရန် ကြိုးစားခဲ့ ၏။

ဘာရောဂါလဲဆိုတာ သိတော့ ဂါစီယာအတွက် ကံဆိုး ခြေမှောင်ကျပြီဖြစ်၏။ သဘာဝတရားကြီးကို ဆန့်ကျင်၍ ကင်ဆာ ငတ်ရှူ့အမျှင်များသည် သူ့ကိုယ်တွင်း နေရာအနှံ့အပြားတွင် ပွား ခုတ်တိုင်း ပွားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။

မိသားစုနှင့်အတူနေထိုင်သည့် မစ်လ်ဝေါ့ကိုပြည်နယ်သား ဂါစီယာသည် အသက် ၃၉ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း ကင်ဆာ ဆိုသော ရောဂါဆိုးကြီးက သူ အသက် ဆက်လက်ရှင်သန်နေထိုင် ရမည်ရက်များကို သဲနာရီထဲက သဲမှုန်လေးများသွန်ချသလို တတိတိ နှင်း သွန်ပစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ဂါစီယာတို့ မိသားစုရော၊ အိမ်နီးချင်းများအတွက်ပါ စိတ် ချမ်းမြေ့စရာ သတင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါ၏။

ဆရာဝန်၊ သမားတော်များက ဂါစီယာအတွက် လမ်းနှစ်
သွယ်သာ ရှိကြောင်း၊ တစ်လမ်းမှာ ဆေးမကုဘဲ နေခြင်းနှင့် တစ်
လမ်းက ဆေးဝါးကုသမှုခံရန် ဖြစ်၏။ ဆေးမကုသရင်တော့ မြန်မြန်
သေမှာဖြစ်ပြီး ဆေးဝါးကုသမှုခံယူလျှင် အလွန် နာကျင်စွာ ခံစား
ရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ပျောက်ကင်းမယ်လို့လည်း အာမခံ
၍မရကြောင်း ပြောကြ၏။ ဂါစီယာနှင့်မိသားစုသည် မထူးတော့
သည့်ဘဝတွင် မျှော်လင့်ချက်လေးရှိရာ ဖြစ်သည့် ဆေးဝါးကုသမှု
ခံယူသည့်လမ်းကြောင်းကို ရွေးခဲ့၏။

ဂါစီယာတစ်ယောက် ဆေးရုံသို့တက်၍ ဆေးဝါးကုသမှု
ခံယူခဲ့၏။ ဆေးအရှိန်ပြင်းလွန်း၍ အိပ်မရသောညများက ရှည်ကြာ
ခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏။ ဆေးရုံကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် သေမင်းက လွတ်
လိုက်သော စေတမန်များ၏ ခြေသံများကိုလည်း ပဲ့တင်ထပ်အောင်
ကြားခဲ့ရပြီဖြစ်ပါ၏။ နာရီတွေ၊ မိနစ်တွေက ဂါစီယာထံမှ တတိတိ
နှင့် ထွက်ပြေးနေကြပြီဖြစ်သည်။

ဂါစီယာက သူ့ခန္ဓာထဲက အသွေးအသားတွေကို ညအခါ
မှာ ကြွက်လိုလို၊ ဘာလိုလို အကောင်တစ်ကောင် ညစဉ် လာရောက်
ဝါးမြို့ စားသောက်ပစ်နေသည်ဟု ထင်လာခဲ့၏။ မှန်ပါ၏။

ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း ဂါစီယာ၏ ကိုယ်
အလေးချိန်သည် ပေါင် ၄၀ တိတိ လျော့ကျသွားခဲ့၏။ ကင်ဆာဆေး
များ၏ ဒဏ်ကြောင့် သူ့တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များသည်လည်း
ခွတ်ကုန်ပြီဖြစ်သည်။ ထိုအတောအတွင်း ဂါစီယာသည် စိတ်ဓာတ်
အကြီးအကျယ် ကျခဲ့၏။ ဆေးဝါးကုသမှုခံယူပြီး တနင်္ဂနွေ ကိုးပတ်
အကြာတွင် ဆရာဝန်က 'ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို အစွမ်းကုန် ကုသ
ပြီဦးပြီ၊ ခင်ဗျားရောဂါ ကံကောင်းရင်တော့ အသက်ရှင်မယ်၊ စိတ်
ချမ်းသာနိုင်သမျှ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားနေပါ၊ ဒါဆိုရင်
ခင်ဗျား အသက်ရှည်သင့်သလောက် အသက်ရှည်မှာပါဗျာ' ဟု
ဆိုကာ ရှေ့အပတ်တွင် ဆေးရုံမှဆင်း၍ အိမ်သို့ မိသားစုနှင့် ပြန်၍
နေထိုင်နိုင်ကြောင်း ပြောပါ၏။

မင်နူအယ်လ်ဂါစီယာသည် သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲတွင် ကြည့်
မိတ်၏။ ထိုအခါ သူသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့၏။

အလွန်လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားခဲ့သည်။ ဆရာဝန်က
ဆင်ချမ်းသာအောင် နေနိုင်သမျှနေပါဟုဆိုမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
မှု၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မှန်ထဲတွင်
မိမိရသော သူ့ရုပ်ရည်က ဖြူဖပ်ဖျော့တော့ပြီး ပါးရေများ တွန့်ကြ

ကား ရောဂါနှိပ်စက်ဖိစီးမှုကို ခံနေရသဖြင့် ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်ရာ လုံးစမရှိဘဲ အထီးကျန်နိုင်လှသည်။ ထိပ်ပြောင်ပြောင် ခေါင်းတုံးကြီးနှင့် ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၁၂၀ ပေါင်သာ ရှိတော့သော၊ ပိန်ပိန်ညောင်ညောင် ခဖျာတော့နေသည့် သူနှင့်မတူသော အခြား လူစိမ်းတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို သူတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဂါစီယာသည် 'ဪ ငါမရှိတော့ရင် ကာမင်နဲ့ ကလေးလေးယောက် ဘယ်လိုများ နေကြမတုံး၊' မိဘများကလည်း အံ့ဩဖြစ်၏။ ရပ်ကွက်ကလည်း ရပ်ကွက်အသစ်ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သွားရတာလည်း အတော်လေး လှမ်းပါ၏။

ဆေးရုံဆင်းရမည့်နေ့က ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်ကို မက်ခဲ့၏။ ထိုအိပ်မက်များကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသောအခါ သူ့ခုတင်ဘေးတွင် သူ့ဇနီး ကာမင်နှင့်အတူ သူတို့ရပ်ကွက်အတွင်းမှ အိမ်နီးချင်းလေးယောက်ကို ပြောင်နေအောင်ရိတ်ထားသော ခေါင်းတုံးများကိုယ်စီဖြင့် ခုတင်ဘေးတွင် စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ တန်းစီပြီး ရပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ ပထမတော့ ဂါစီယာသည် အိပ်မက်လား၊ တကယ်ဖြစ်နေတာလား မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဇနီးဖြစ်သူ ကာမင်က ခေါ်လိုက်မှ အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း သိပါ၏။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်က 'ဂါစီယာ၊ ခင်ဗျား ဆေးရုံကဆင်းမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ လာကြိုတာလေ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ခေါင်းတုံးနဲ့လို့ မထင်နဲ့၊ ကျုပ်တို့တွေလဲ ခေါင်းတုံးတွေနဲ့ပါဗျာ' ဟု ဆိုကာ ရယ်လိုက်ကြ၏။

ဂါစီယာသည် ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် တစ်ယောက်က ခုတင်၊ တစ်ယောက်က ဂလန်ဂလား ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ တစ်ယောက်က ခေါင်းအဖုအထစ်များနှင့် တစ်ယောက်၏ ခေါင်းက ရှည်ရှည် ချောမျောဖြစ်နေသည့် ပုံပန်းမကျသည်များကို ကြည့်ကာ ဂါစီယာက ခုယ်မိမလို ဖြစ်သွားသောအခါ မိတ်ဆွေများက သူတို့၏ဦးခေါင်းများကို သူတို့ပွတ်ကာ ဂါစီယာနှင့်အတူ ရယ်လိုက်မိပါ၏။ ထို့နောက် ဂါစီယာသည် အဖြစ်မှန်ကို သိရှိကာ ဂါစီယာ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များ ကျလာသောအခါ သူတို့၏ မျက်လုံးအိမ်များအတွင်းမှလည်း မျက်ရည်များ ကျလာကြသည်။

ထို့နောက်တော့ 'ဂါစီယာ ဘာမှမပူနဲ့၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းတုံးနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေလဲ ခေါင်းတုံးတွေနဲ့၊ ခင်ဗျား ဆေးရုံကအဆင်းကို လာကြိုဖို့ ကျုပ်တို့ ခေါင်းတုံး တုံးလာခဲ့ကြတာ' ဟု ဆိုပါ၏။

ထို့နောက် ငိုကြွေးခြင်းတစ်ဝက်၊ ရယ်မောခြင်းတစ်ဝက် ဖြင့် ဆေးရုံခန်းမကြီးတစ်လျှောက် ဆူဆူညူညူ ပြောဆိုကာ ဂါစီယာ ကို သူတို့ငှားလာသော အငှားကားပေါ် ပွေ့တင်၍ ဆေးရုံမှ ဆင်း လာခဲ့ကြ၏။

မင်နူအယ်လ်ဂါစီယာတို့ စီးလာသော ကားလေးသည် အတော်ကြာ ခရီးစဉ်ဖြတ်လာခဲ့ပြီး သူတို့ရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ချို့ဝင် လိုက်၏။ ဂါစီယာက အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိတဲ့ ငါတို့အိမ်လေးကို ငါ ပြန်ရောက်ပါပြီကောဟု တွေးလိုက်ရင်း ခါတိုင်း တနင်္ဂနွေဆို အမြဲ လူရှင်းနေသည့် သူ့အိမ်ရှေ့လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကားများ ပြည့် ကျပ်စွာ ရပ်ထားသည်ကို သူ သတိပြုလိုက်မိပါ၏။

ဂါစီယာသည် မိမိအိမ်ရှေ့သို့ ကားထိုးဆိုက်သောအခါ သက်ပြင်း သုံးလေးခါရှုရင်း ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ပြင်ဆောင်း လိုက်ပါ၏။

သူသည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်ပေါ်တက်ရန် အလုပ် တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး အလိုလိုပွင့်လာပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက် သည်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် သူချစ်ခင်သော မိသားစုဝင်များနှင့်အတူ

ချစ်ကွက်သစ်ထဲမှ အိမ်နီးချင်းများ၊ မိတ်ဆွေများ၊ ယောဆွား၊ မိန်းမ အားလုံး ငါးဆယ်နီးပါးသည် အားလုံး ခေါင်းတုံးများကိုယ်စီနှင့် သူတို့၏ ဦးခေါင်းတွင် 'ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သင့်ကို ချစ်သည်' ဆို သော စာတန်းကို စည်းပတ်ကာ သူ့အား ကြိုဆိုနေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရပါ၏။

ဂါစီယာသည် မိမိ တွေ့မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို မိမိ ဆွဲကြည့်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ကာ...

'မိတ်ဆွေများ၊ အိမ်နီးချင်းများခင်ဗျာ... ကျွန်တော်ဟာ တောပြောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် အခုတော့ တောနည်းနည်း ပြောခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျား၊ အစကတော့ ကျွန်တော် အာ တစ်ယောက်တည်း ကင်ဆာရောဂါဆိုးကြီးကြောင့် ဆံပင်တွေ ဆွဲကျွတ်၊ ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးနဲ့ ဆေးရုံပေါ်မှာ အထီးကျန် ခံစား ခဲ့ရတာအမှန်ပါပဲ၊ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ ကျွန်တော့် အပေါ် စာနာစိတ်၊ ချစ်ခင်စိတ်နဲ့ မေတ္တာအပြည့်အဝထားကြပြီး ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်အကျဆုံးအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ အခုလို အားမားရပ်ပြီး ကျွန်တော် သေမယ်ဆိုရင်တောင်မှ အရင်ကလို စိတ်

၇၈

ချစ်ခင်-လမ်းအိမ်

လက် မချမ်းမသာနဲ့ နောက်ဆံတွေတင်းပြီး သေရတော့မှာ မဟုတ်ဘဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ မေတ္တာတရားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ပြည့်စုံစွာ ခံစားပြီး သေရမှာမို့ သေပျော်ပါပြီ ခင်ဗျာ' ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အိမ်နီးချင်းများက လက်ခုပ်ရှည်ကြီးကိုတီးကာ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကြပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ဘုရားသခင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

တစ်ခါက လူငယ်တစ်ယောက်သည် ဘုရားသခင်နှင့် နှစ်ကိုယ်ချင်း တွေ့ဆုံရန် ဆန္ဒပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ ဘုရားသခင်နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူ။ နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရောက်ပါမှ တွေ့ဆုံရမည်ဆိုသော အချက်ကိုလည်း လူငယ်က သိနေ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

တစ်နေ့တွင်တော့ မိမိ၏ ဘုရားသခင်နှင့် တွေ့ဆုံလိုသော စိတ်ဆန္ဒကို မတားဆီးနိုင်ရကား လူငယ်သည် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ခရီးရှည်ထွက်ရန် စီစဉ်ခဲ့၏။

သူသည် စုထားသော ငွေကြေးအပြည့်အစုံ ထုတ်ယူကာ ဘီစကွတ်များ၊ အခြားစားစရာများနှင့် အချိုရည်ဘူးအချို့ကို ဝယ်ယူ၍ ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် ထည့်ကာ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။

သူသည် အိမ်မှ အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ရပ်ကွက်သုံးလေးခုကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သောအခါ ပန်းခြံတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ အနည်းငယ်လည်း မောလာ၍ ပန်းခြံအတွင်း ခေတ္တထိုင်ရန် စိတ်ကူးခဲ့၏။ ပန်းခြံထဲသို့ ရောက်တော့ အစာစားနေသော ခိုကလေးများကို ငေးကြည့်နေသည့် အဘွားအိုတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အဘွားအိုထိုင်နေသော ခုံတန်းအလွတ်တွင် မိမိလည်း ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ထို့နောက် လူငယ်သည် မိမိကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ အချိုရည်တစ်ပုလင်းကို ထုတ်ယူကာ သောက်မည်အပြုတွင် အဘွားလည်း ဆာလောင်နေပုံရသဖြင့် နောက်အချိုရည်တစ်ပုလင်းကို ထုတ်ယူကာ အဘွားအား ပေးလိုက်ပါသည်။ အဘွားသည် အလွန်

ဆားတင်စွာဖြင့် အချိုရည်ပုလင်းကို လက်ခံယူရင်း အဘွားအိုက ထူးခြားသော ကြည်နူးဝမ်းမြောက်သည့် အပြုံးတစ်ရပ်ကို လူငယ်အား ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။

အဘွား၏ အပြုံးသည် ကြည်လင်ဝင်းပ၍ ဤမျှလောက် ထူးပသော၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အပြုံးကို လူငယ်သည် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် အဘွားထံမှ လှပသိမ်မွေ့သော အပြုံးတစ်ခုတို့ ထပ်မံရယူလိုသော ဆန္ဒဖြင့် လူငယ်သည် မိမိ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ မုန့်တစ်ထုပ်ကို နှိုက်ယူကာ အဘွားအား ပေးလိုက်ပြန်ပါ၏။

အဘွားက ဝမ်းသာမှုပါဝင်သော ကြည်နူးဖွယ်ရာ အပြုံးတစ်ရပ်ကို ထပ်မံ၍ ပေးပြန်ပါ၏။ လူငယ်သည် အဘွားအို၏ အပြုံးပန်းအလှကို ကျေနပ်စွာခံစားရင်း ခရီးမဆက်ဖြစ်ဘဲ စားစရာများကို စားလိုက်၊ အဘွားနှင့် အပြုံးချင်းဖလှယ်လိုက်ဖြင့် ပန်းခြံအတွင်း၌ တစ်နေ့ခင်း ကုန်ဆုံးသွားခဲ့၏။ သို့သော် လူငယ်နှင့် အဘွားအိုသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ရှိ၏။

ညနေခင်း မှောင်ရီပျိုးလာသောအခါ လူငယ်လည်း ပင်ပန်း
လာပြီဖြစ်၍ အိမ်ပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်
ပါ၏။ ထို့နောက်မှ အဘွားအိုဘက်သို့ လှည့်ကာ လူငယ်သည်
အဘွားအိုအား ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်သည်တွင် အဘွားအိုက လူငယ်
အား ထပ်မံ၍ အလှပဆုံး၊ အသိမ်မွေ့ဆုံးနှင့် ရွှင်လန်းတက်ကြွသော၊
တောက်ပသော အပြုံးကို ထပ်မံပေးအပ်၍ လူငယ်၏ ယုယစွာ
ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်မှုကို တုံ့ပြန်လိုက်ပါ၏။

လူငယ်သည် အိမ်သို့ ပြန်လာ၏။ အိမ်ပေါက်ဝကို ရောက်
၍ တံခါးကိုဖွင့်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ မိခင်ဖြစ်သူ
သည် သား၏မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အပြုံးဖြင့်
ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေသောအဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါ ခုတ်တရက် အံ့
အားသင့်သွားမှုနှင့်အတူ အမေက 'သားလေး၊ မင်း ဒီနေ့ တစ်နေ့
လုံး ပျောက်နေလိုက်တာ၊ ပြန်လာတော့လဲ ဘာကြောင့်များ ဒါ
လောက် ပျော်လာရတာလဲ သားရဲ့၊ ငါ့သား ဒါလောက် ပျော်တာ
မျိုး အမေဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး သားရယ်' ဟု မေးလိုက်ပါ
၏။

ထိုအခါ လူငယ်သည် အမေအား ပြေးဖက်ရင်း 'အမေရယ်၊
သားလေ ဒီနေ့ ဘုရားသခင်နဲ့ အတူတူ နေခဲ့ရတယ်၊ ဘုရားသခင်
နဲ့ တွေ့တော့၊ ကျွန်တော်ပါသွားတဲ့ အချို့ရည်လေးနဲ့ နေ့လယ်စာ
မလုပ်ဘဲ စားခဲ့ကြတယ်' ဟု ပြောလိုက်ပါ၏။

အမေသည် 'ငါ့သား ဦးနှောက်များ ယှက်လာပြီလား' ဟု
ဆိုကာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေချိန်တွင် လူငယ်က 'အမေ အမေ
အိပ်ပြီးပုလား၊ ဘုရားသခင်မှာ အလှပဆုံး၊ အသက်အပါဆုံးနဲ့
တောက်ပတဲ့အပြုံးကို ပိုင်ဆိုင်တော်မူတယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒီ အပြုံး
ကို ဒီနေ့ ကျွန်တော် ဘုရားသခင်ဆီက တစ်နေ့လုံး ရခဲ့တယ်' ဟု
ထပ်မံ ဆိုလိုက်ပါ၏။

တစ်ချိန်တည်းလိုလိုမှာပင် အဘွားအိုသည်လည်း အလွန်
ရွှင်မြူးပျော်လျက် သူ့အိမ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်ကို
သူ့သားဖြစ်သူက ကြက်သေသေ၍ ကြည့်နေမိ၏။ အဘွားသည်
ထေတီ အေးချမ်းငြိမ်သက်ကျေနပ်မှု၊ ကြည်နူးမှုဖြင့် တပြုံးပြုံး ဖြစ်
နေသည်။ သားက 'အမေ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဘယ်သွားနေတာလဲ၊
ပြန်လာတော့လဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် ပျော်လာရတာ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာတွေနဲ့ တွေ့လာလို့လဲ' ဟု မေးလိုက်ပါ၏။

၈၄

ချစ်စံဝင်း-လင်းအိမ်

ထိုအခါ အဘွားက 'ငါလေ ဒီနေ့ ဘုရားသခင်နဲ့အတူ ပန်းခြံထဲမှာ မုန့်တွေ စားခဲ့ရတယ်၊ နေ့လယ်စာလဲ ဘုရားသခင်နဲ့ ပဲ အတူ စားဖြစ်ကြတယ်ဆိုပါတော့ သားရယ်' ဟု ဆိုလိုက်ပါ၏။ သားဖြစ်သူသည် အမေ့စကားကို ကြားရသောအခါ အမေများ ရှေး သွပ်သွားပြီလားဟု မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ကြည့်နေချိန်တွင် အဘွားအိုက 'မင်း သိလား၊ ဘုရားသခင်က ငါတို့ထင်ထားတာ ထက် ပိုငယ်တယ်ဟဲ့' ဟု ဆိုလိုက်ပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အကြင်နာတရား

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ပြည်တွင်းစစ်ကာလအတွင်း
သမ္မတကြီး အေဗရာဟမ်လင်ကွန်းသည် ဆေးရုံများသို့ မကြာ
သွားရောက်ကာ ဒဏ်ရာရ စစ်သည်များကို အားပေးစကား

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ပြောကြားလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါသော် ဆေးရုံဆရာဝန်များက ညွှန်ပြသော သေဆုံးခါနီး စစ်သားငယ်လေးတစ်ဦး၏ ခုတင်ဘေးသို့ သမ္မတကြီး ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သမ္မတကြီးက စစ်သားငယ်အား 'မင်းအတွက် ငါ ဘာများလုပ်ပေးနိုင်မလဲကွယ်' ဟု မေးလိုက်သောအခါ သူ့ခုတင်ဘေးနား ရောက်ရှိနေသူသည် သမ္မတကြီးလင်ကွန်းမှန်း မသိရှာသော စစ်သားငယ်က လေသံလေး ဖျော့ဖျော့ဖြင့် မနည်းအားယူကာ 'ကျွန်တော့်အမေဆီ စာလေးတစ်စောင် ရေးပေးပါလားဗျာ' ဟု ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ပြောရှာသည်။

စာရွက်နှင့် မင်တံရယူကာ သမ္မတကြီးသည် လူနာ စစ်သားလေး ပြောသမျှ မနည်း ဂရုစိုက်နားထောင်ကာ အောက်ပါအတိုင်း လိုက်ရေးပေးရှာသည်။

'အချစ်ဆုံးအမေ၊ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတုန်း ခက်ရာရတာ အတော်ပြင်းထန်တာမို့ ကျွန်တော် ဒီတောင်က ကျော်နိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူး။ အမေ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ပူဆွေးကြေကွဲခြင်း မဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မေရီနဲ့ ဂျွန်တို့ကို ကျွန်တော့်ကိုယ်စား အမေ နှုတ်ဆက်အနမ်း ပေးပေးပါ။ အဖေနဲ့ အမေတို့ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ခိုးမြှောက်ပါစေ'

စစ်သားငယ်သည် သေလုမြှောပါး ဝေဒနာခံစားနေရ

သည်မို့ ရှေ့စကား မဆက်နိုင်ပေ။ ထိုအခါ သမ္မတကြီးက 'သင့်ဘေးကိုယ်စား အေဗရာဟမ်လင်ကွန်းက ရေးသားပေးပါသည်' ဟု စာတစ်ကြောင်း ထပ်ဖြည့်ရေးကာ လက်မှတ်ထိုးပေးပြီး စာကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

စစ်သားငယ်သည် စာကို ဖတ်ကြည့်ပါရစေဟု တောင်းဆိုတာသဖြင့် ပြလိုက်သောအခါ အံ့အားတသင့်ဖြင့် သူ့ကိုယ်စား အရေးသားပေးသူသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ သမ္မတကြီး အေဗရာဟမ်လင်ကွန်းဖြစ်နေကြောင်း သိရသောကြောင့် 'ခင်ဗျားက တကယ် သမ္မတကြီး အစစ်နော်' ဟု မေးမြန်းလေသည်။

သမ္မတကြီးက 'ငါ တကယ်သမ္မတကြီး လင်ကွန်းပါ' ဟု ဆီးတိုးလေး ပြန်ပြောပြီး 'ကဲ နောက်ထပ် ဘာများလုပ်ပေးစေချင်သေးသလဲ' ဟု မေးမြန်းသည်။

ထိုအခါ စစ်သားငယ်က 'ကျွန်တော့်လက်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားပေးပါလားဟင်၊ ကျွန်တော့်ဘဝခန့်အဆုံးကို သွားရတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အင်အားတစ်ရပ် ဖြစ်စေချင်လို့ပါ' ဟု တောင်းဆိုလေသည်။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော အခန်းလေးထဲတွင် အရပ်
ဂလန်ဂလားဖြင့် ပိန်လှီသော သမ္မတကြီး လင်ကွန်းသည် စစ်သား
ငယ်၏ လက်ကလေးကို ဆယ်နာရီကြာမျှ ဆုပ်ကိုင်၍ အားပေး
စကားများကို နွေးထွေးညင်သာစွာ ပြောဆိုရင်း စစ်သားငယ် ဇီဝိန်
ချုပ်ငြိမ်းသည်အထိ မိမိအချိန်များကို ရဲဘော်ရဲဘက် စိတ်ထားဖြင့်
ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

မျက်မမြင်မလေးကို အမြင်ရစေခြင်း

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဝှစ်ဟာ ကြေးစားမျက်လှည့်ဆရာ
တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ လော့ခ်အင်ဂျင်နီယာ မြို့မျက်နှာဖုံး
ထုတ်လူကောင်းများကို ညစာစားပွဲနဲ့ တည်ခင်း ဧည့်ခံတဲ့အခါ
အနီးကပ် ပြသဖော်ဖြေရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပါတယ်။ တစ်ညနေခင်း
ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ ဝှစ်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပြီး

ဖဲချပ်များနဲ့ မျက်လှည့်ပြကွက်ဆန်းကို စတင်ဖျော်ဖြေနေခိုက် စားပွဲတစ်ခုမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ဆီကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ဖဲချပ်များ လာရောက်ကူညီ ရွေးချယ်ပေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ကလေးမလေးရဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူက -

သမီးလေး ဝင်ဒီဟာ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရရှာသူ ကလေးမို့ မကူညီနိုင်ကြောင်း တောင်းပန်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဝှစ်တ်က -

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလဲ ကျွန်တော့်ပြကွက်ကို အမြင်အာရုံနဲ့ ဖမ်းစားပြီး ဝင်ဒီနဲ့ပဲ စမ်းသပ်တင်ဆက်ချင်တာမို့ - ဝင်ဒီဈေးဦးကို ကူညီနိုင်မလားကွယ်’ ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ရွှီးတိုးရှုန့်တန်နဲ့ ပခုံးလေးတွန့်ပြီး ဝင်ဒီက ‘ဟုတ်ကဲ့’ လို့ ပြန်ပြောရှာပါတယ်။

ဒီနောက်တော့ ဝှစ်တ်က ဝင်ဒီထိုင်နေတဲ့ စားပွဲမှာ ဝင်ဒီနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ခုလို မေးပါတယ်။

‘ဦးက ဖဲချပ်တစ်ချပ် ထောင်ပြမယ်၊ အရောင်ကတော့ အနီနဲ့ အနက် တစ်ရောင်ရောင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဦး ဖြစ်စေချင်တာကတော့ ဝင်ဒီရဲ့ စိတ်တန်ခိုးအင်အားကို အသုံးပြုပြီး ဦးထောင်ပြတဲ့

အရောင်က အနီလား၊ အနက်လားဆိုတာကို ပြောပြစေချင်တာပဲ၊ ဝင်ဒီ လုပ်နိုင်ပါတယ်နော်’

ဝင်ဒီက ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်တာနဲ့ ဝှစ်တ်က ညှင်းပွင့်သူလားဖဲတစ်ချပ်ကို ထောင်ပြပြီး -

‘ဝင်ဒီ၊ ဒီဖဲချက်ဟာ အနီရောင်လား၊ အနက်ရောင်လား’ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မျက်မမြင်စုကွဲတလေး ဝင်ဒီက ‘အနက်’ လို့ အဖြေပေးလိုက်တော့ မိသားစုများပြီးပျော်ကြပါတယ်။

တစ်ခါ ဝှစ်တ်က အသည်းပုံ ခုနစ်ဂဏန်းပါတဲ့ ဖဲချပ်ကို ထောင်ပြပြီး အနီလား၊ အနက်လား မေးမြန်းပါတယ်။

ဝင်ဒီက အနီရောင်လို့ ဖြေပြန်ပါတယ်။ နောက် ဝှစ်တ်က နှိုင်းမွန်း သုံးဂဏန်းပါတဲ့ ဖဲချပ်ကို ထောင်ပြပြန်တော့ ‘အနီရောင်’ လို့ ဝင်ဒီက မဆိုင်းမတွဖြေပြန်တာမို့ မိသားစုဝင်တွေရော၊ ပရိသတ်တွေပါ ဝမ်းသာကြတာနဲ့ အမျှ တအံ့တဩ ဒီကလေးမရဲ့ စိတ်စွမ်းအား ဒါလောက်တောင် အားကောင်းနေပါပေါ့လားလို့ အတွေးရောက်မိကြတာပေါ့။ နောက်ထပ် သုံးကြိမ်သုံးခါစလုံး ဝှစ်တ် မေးသမျှ ဝင်ဒီမှန်အောင် ဖြေနိုင်ခဲ့တာချည်းပဲမို့ ဘုရားတန်ခိုးတော်ကြောင့် ဒီကလေးမ လူမစွမ်း နတ်မများ ဖြစ်နေပြီလားလို့ တောင်မိသားစုဝင်များက အတွေးပေါက်ခဲ့ကြရတယ်။ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်

ဖဲချပ်ကို ထောင်အပြုမှာတော့ ဝှစ်တ်ဟာ အသည်းပဲ့ ငါးဂဏန်းပါ တဲ့ ဖဲချပ်ကို အရောင်မမေးတော့ဘဲ 'ညှင်းလား၊ ဒိုင်းမွန်းလား၊ စပိတ်လား၊ အသည်းလား၊ ဖြေစမ်း ဝင်ဒီ' လို့ ပြောင်းလဲ မေးခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာလည်း ဝင်ဒီက ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတဲ့ မျက်နှာပေးလေးနဲ့ 'အဲဒါ အသည်းပဲ့ ငါးဂဏန်းဖဲချပ်' လို့ ဖြေလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ပရိသတ်တွေသာမက မိသားစုဝင်တွေကပါ အားလုံး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနဲ့ တအံ့တဩ ချီးမွမ်းလို့ မဆုံးအောင် ဆေးကြောင်သွားကြပါတော့တယ်။

ဖခင်ဖြစ်သူက ဝှစ်တ်ကို -

'ဒါ ကစားနည်း အစမ်းလုပ်ပြတာလား၊ မျက်လှည့်ပြတာလား' လို့ မေးတော့ ဝှစ်တ်က -

'သမီး ဝင်ဒီကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့ဗျာ' လို့ပဲ ဖြေပြီး မိသားစုဝင်အားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၊ ဝင်ဒီကိုတော့ ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်ပြီး သူ့ရဲ့ လိပ်စာကတ်ပြားလေးပေးကာ ဝှစ်တ် ခန်းမဆောင်ထဲက ထွက်ခွာသွားပါတော့တယ်။

ဝင်ဒီက ပြုံးပြီး -

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

'ဒါ မျက်လှည့်ပြတာလေ ဖေဖေရဲ့' လို့ ပြောခဲ့တာမို့ တကယ် ဆန်းကြယ်တဲ့ မျက်လှည့်ပွဲလေးကို မိသားစုဝင်အားလုံး တာ သူတို့ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာလုံးမှာ မေ့ပျောက်လို့ ရတော့မှာ ဆုတ်ကြောင်း အသေအချာ သိလိုက်ကြပါပြီ။

မိသားစုဝင်တွေအားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းအသီးသီး နှိပ်နေခဲ့တာပေါ့။ မျက်လှည့်ဆရာ ဝှစ်တ်ကို သူတို့ တစ်ခါမှလည်း မသိဖူး၊ မမြင်ဖူးခဲ့ကြဘူးလေ။ နောက် ဘယ်ဖဲချပ်က အနီလဲ၊ အနက်လဲ ဆိုတာကိုလည်း ဝင်ဒီကို သူ ဘယ်လိုမှ ကြိုတင် မပြောပြနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဝင်ဒီကလည်း မွေးကတည်းက မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရ ဣသမို့ အရောင်ဆိုတာကို ဘာမှန်းမှ မသိခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဖဲချပ်တွေ ဘယ်လိုပဲ ထောင်ပြုပြ ဝင်ဒီကလည်း ဘာမှ မြင်ရတာမဟုတ်၊ ခံစားလို့လည်း ရတာမဟုတ်နဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုမျက်လှည့်ပွဲလေးကို ဘယ်လိုများ အဆန်းတကြယ် ဖန်တီးခဲ့ကြပါလိမ့်လဲလို့ အတွေးတွေ၊ မေးခွန်းတွေ ကိုယ်စီနဲ့ပေါ့။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဝှစ်တ်အတွက်ကလည်း ဒီအဆန်းတကြယ် မျက်လှည့်ပွဲလေးကို သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဒီတစ်ခါပဲ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကောင်းကောင်းနဲ့ ဦးနှောက်ကို မိုင်ကုန်ဖွင့်ပေးပြီး ဖန်တီးခဲ့ရတာကလား၊ သူ့အလုပ် သက်သေခံ

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အတွေ့အကြုံအရ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကားတစ်လုံးမှ ပြောခွင့်မရဘဲ သတင်းစကားတွေ ပါးချင်တဲ့အခါ၊ ဆက်သွယ်မှု ပြုတဲ့အခါတွေမှာ မော့စလုတ်များကို အချက်ရေနဲ့နှိပ်ပြီး ဆက်သွယ်သလို ခြေဖျားလေးတွေနဲ့ ပုတ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆက်သွယ်ရင် အလုပ်ဖြစ်တာကို သူ သိထားခဲ့ပါတယ်။ သူ စားသောက်ခန်းမထဲရောက်လို့ ဖျော်ဖြေရေး စတင်တဲ့အချိန်အထိ ဆက်သွယ်လို့ရမယ်၊ မရဘူး မသေချာခဲ့ပါဘူး။ အသုံးပြုရလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝင်ဒီဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို သူ မျက်မမြင်ဝှက်တလေးမှန်းလည်းသိရော သူ့ခြေဖျား အချိန်အချက်နဲ့ မျက်လှည့်ပွဲကို စတင်ဖို့ သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ ပုံစံဖော်လိုက်ပြီး ဝင်ဒီနဲ့ တစ်စားပွဲထဲက အနီးစပ်ဆုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတော့တယ်။ သူ့ပြကွက်က တင်ဆက်မယ့် အစီအစဉ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဝင်ဒီကို အရောင်နှစ်ရောင်အနက် တစ်ရောင်ရောင်ကို ဖြေရမယ်၊ အနီရောင်လား၊ အနက်ရောင်လားလို့ ရှင်းပြနေချိန်မှာ 'အနီ' လို့ ဝှစ်တ်ပါးစပ်က ထွက်ချိန်တိုင်း ဝင်ဒီ ခြေဖျားကို တစ်ချက်ပုတ်ပေးပြီး 'အနက်' လို့ ထုတ်ဖော်ပြောချိန်တိုင်း နှစ်ချက်ပုတ်ပေးပြီး ဝင်ဒီ နားလည်လက်ခံ သဘောပေါက်အောင် ထပ်မံရှင်းပြတော့လည်း စိတ်တန်ခိုးအင်အားကို အသုံးပြုပြီး အနီလား

(ခြေဖျားတစ်ချက်) အနက်လား (ခြေဖျားနှစ်ချက်) ထပ်မံ ပုတ်ပေးပြီး အတည်ပြုစေပါတယ်။ 'ဝင်ဒီ လုပ်နိုင်ပါတယ်နော်' လို့ သေချာဆက် အတည်ပြုချက်အမေးကို ဝင်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ဝှစ်တ်ရဲ့ အချိန်အချက်နဲ့ မျက်လှည့်ပွဲကို ဝင်ဒီလေး ခေါ်ဝင်ကူညီနိုင်ပြီဆိုတာ သေချာပြီလေ။ ဒါကို မိသားစုဝင်များနဲ့ ခန့်သတ်က ဩော် ဝှစ်တ်ပြောတာတွေ၊ ရှင်းပြတာတွေ သဘောဆက်လို့ ဝင်ဒီ ခေါင်းညိတ်တာပဲလို့ စားပွဲပေါ်က အမူအရာ၊ ထုပ်ရွာမှုတွေအပေါ်မှာသာ အာရုံစူးနစ်ခဲ့ပြီး စားပွဲအောက်က ခြေဖျားနဲ့ အချိန်အချက် ပြုလုပ်ခဲ့မှုကိုတော့ ဝှစ်တ်နဲ့ ဝင်ဒီတို့ နှစ်ဦးသာ သိရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒါအပြင် အသည်းပုံ ငါးဂဏန်းမဲချပ် အတွက်ရော ဘယ်လိုများ အချက်ပေးခဲ့ပါလိမ့်? ဒါလဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပါ။ ဝင်ဒီ ခြေဖျားကို ငါးချက်ပုတ်ပြီး အချိန်အချက် ပေးလိုက်တာပေါ့။ မဲချပ်က ညှင်းလား၊ စပိတ်လား၊ ဒိုင်းမွန်းလား၊ အသည်းပုံလားလို့ မေးမြန်းတော့လည်း အသည်းပုံလားလို့ ပါးစပ်ဖွင့်ဟ ပြောနေ မေးနေချိန်မှာ ခြေဖျားပုတ် အချက်ပေးလိုက်တာပေါ့။

၉၆

ချစ်စံဝင်း-လမင်းတိမ်

တကယ်တော့ မျက်လှည့်ပွဲရဲ့ လျှို့ဝှက်အချက်ပေးမှုအဖြစ်
ခြေဖျားပုတ်ခတ်ချက်ကြောင့် ဝင်ဒီလေး ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ပွဲလယ်တင့်
နိုင်ခဲ့တာကို သူမရဲ့ မိသားစုသာမက မိတ်ဆွေများကပါ မသိရှိခဲ့
ကြပါဘူး။ ဝင်ဒီရဲ့ စိတ်တန်ခိုး အင်အားတွေ အံ့သြမကုန်နိုင်တာ
ကိုပဲ ပြောမဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ဝင်ဒီလေးလည်း အပျော်အပြုံး
တွေနဲ့ မိသားစုအလယ်မှာ စန်းပွင့်ခဲ့ရတာပါပဲ။

မိသားစုက 'ဝင်ဒီ အဲဒီခဏမှာ သမီးဟာ အနီဆိုး အနီ
ရောင်ကို၊ အနက်ဆိုး အနက်ရောင်ကို တကယ်မြင်လိုက်ရတာပေါ့
နော်' ဟု မေးပါ၏။

ထိုသို့ပြောတိုင်း ဝင်ဒီက ပြုံး၍သာ နေပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် သူလို မွေးရာပါ မျက်မမြင်သူကွဲတလေးအား ခေတ္တခဏ ပြန်
လည်ပြီး အမြင်အာရုံစွမ်းအားတွေ ပေးခဲ့ရုံသာမက မိသားစုအတွင်း
လူရာဝင်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ဝှစ်တ်
ကို ဝင်ဒီက ကြီးမားစွာ ကျေးဇူးတင်လျက်...။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အဘိုးအိုနဲ့ ကလေးငယ်

တစ်ခါက အဘိုးအိုသည် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ရွာထိပ်
ဆင်ရိပ်တစ်ခုတွင် တွေ့ကြ၏။ ကလေးက ပြောပါသည်။

'တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် ဇွန်းတွေ လွတ်ကျတတ်တယ်'။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၉၈

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

အဘိုးက 'အို အဘိုးလဲ လွတ်ကျဖူးတာပါပဲကွာ' ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ကလေးက တိုးညှင်းစွာ 'အဘိုး ကျွန်တော်လေ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲအိပ်နေရင်း ရှူရှူးတွေ ထွက်ဖူးတယ်' ဟု ဆို၏။

အဘိုးက ရယ်မောရင်း 'ငါလဲ ဒါမျိုး ဖြစ်ဖူးပါကွယ်' ဟု ဆို၏။

တစ်ဖန် လူကလေးက 'ကျွန်တော် မကြာခဏ ငိုမိတယ်' ဟု ဆိုသောအခါ အဘိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆိတ်ညိတ်ရင်း 'ငါလဲ ငိုမိတာပါပဲကွယ်' ဟု ဖြေသည်။

'အဆိုးဆုံးကတော့ အရွယ်ရောက်ကြပြီးတဲ့ သူတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ဂရုတစိုက် မရှိကြပါဘူး အဘိုးရာ' ဟု လူကလေးက ဆိုသောအခါ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထကာ ရှူတွနေပြီဖြစ်သော်လည်း ပူနွေးမှု၊ နွေးထွေးမှုရှိနေသေးသော လက်အစုံသည် လူကလေး၏ ကိုယ်အား သိုင်းဖက်ပွေ့ပိုက်ကာ -

'မင်းလိုချင်တာ အဘိုး ပေးနိုင်ပါတယ်' ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ 'အဘိုး လိုချင်တာရော ဘာလဲဟင်' ဟု လူကလေးက မေး၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နုလုံးသားမေတ္တာ

၉၉

အဘိုးက သူ၏ ချိုင့်နေသော ပါးခွက်ကြီးကို ထိုးပေးလိုက် ချိန်တွင် လူကလေးက အလိုက်သိစွာဖြင့် ခွက်နေသော ပါးအစပ် တို့ ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်ပါသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အမေနှင့် မီးသတ်ရဲဘော်တစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးအလုံး

၉

၃၆ နှစ်အရွယ် မိခင်သည် သွေးကင်ဆာဖြင့် သေဆုံးခဲ့
ပြီးဖြစ်နေသော သားအား ငိုကြည့်နေ၏။ သားက ဝေဒနာကို ခံစား
နေ၏။ သားကို ကြည့်နေသော အမေ၏ နှလုံးသားများက ကြေကွဲ
၍ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်နေ၏။ အမေသည် သားအတွက်
သန့်ရှင်းတစ်ရပ်ကိုကား အခိုင်အမာ ချထားပါ၏။ အမေက မိဘ

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

တကာကဲ့သို့ သားကို လူလားမြောက်စေပြီး သား၏ဆန္ဒအားလုံး ပြည့်ဝစေရမည်ဆိုသော သန္နိဋ္ဌာန် ဖြစ်၏။

အခုတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။

အမေ၏ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ကို သွေးကင်ဆာက အနိုင် ယူလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် အမေက အားမလျော့။ သားဖြစ်သူ၏ ဆန္ဒများကို အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်အထည် ဖော်ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါ၏။

ထို့ကြောင့် အမေက သား၏ ဖျော့တော့နေသော လတ်ကို ကိုင်၍ 'သား၊ သားကြီးလာရင် ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစား မကြည့်ဘူးလား၊ သားကြီးလာရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာပေါ့ သားရယ်' ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ အားနည်းနေသည့်ကြားမှ သားက တက်ကြွသော အသံဖြင့် 'မေမေ၊ သားကြီးလာရင် မီးသတ်ရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ် ချင်တာ အမေရဲ့' ဟု သားက ဆိုသည်။

ငါ့သားဆန္ဒကို ပြည့်စေရမယ်။ ငါ့သား မီးသတ်ရဲဘော် ဖြစ်စေရမယ်ဟု အမေက ရဲရဲဝံ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

'သားဆန္ဒကို အမေ အကောင်အထည် ဖော်မယ်' ဟု ဆို သည်သာအခါ ဖျော့တော့နေသော သား၏ပါးပြင်သည် အနီရောင် သွေး သမ်းလာ၏။ တကယ်တော့ သွေးကင်ဆာဖြင့် သေခါနီး ဖြစ်နေသော ကလေးငယ်သည် အဘယ်မှာ မီးသတ်ရဲဘော် ဖြစ်နိုင် သည်နည်း။

သို့သော် အမေက စွဲမလျော့။ ငါ့သားဆန္ဒကို ပြည့်ဝစေ ရမည်ဟု ဆိုကာ အမေသည် မိမိတို့မြို့ရှိ ဒေသန္တရ မီးသတ်စခန်း သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ စခန်းသို့ရောက်တော့ အမေက မီးသတ်ကား များနှင့် မီးသတ်မျှော်စင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ အတွင်းသို့ ချောက် သောအခါ ထိုစခန်းမှ မီးသတ်ဦးစီးမှူးဖြစ်သူနှင့် ဝင်ရောက်တွေ့ ခ်၏။ မီးသတ်ဌာန ဦးစီးမှူးဖြစ်သူသည် လူရွယ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်၍ မီးသတ်ရဲဘော်ပီပီ ရည်မွန်လှသည်။ ပထမတော့ အမေက မီးသတ်ဦးစီးမှူးကို ကြည့်ကာ ဆေးရုံပေါ်မှ သူ့သားလေး မီးသတ် အကြီးအကဲ ဖြစ်နေပါရောလားဟု အောက်မေ့ထင်မြင်လိုက်၏။

'အစ်မ ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီ ရမလဲ' ဟု ဦးစီးမှူးက မေးလိုက်တော့မှ အတွေးလွန်မှုကို ရုပ်သိမ်း တာ...

‘ကိစ္စကတော့ အစ်မသားက မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ထဲ ဝင်ချင်တယ် ဆိုလို့ပါ’ ဟု ဆိုလိုက်၏။

‘ဝင်နိုင်ပါတယ်၊ အစ်မကိုယ်တိုင်တောင် လာစရာ မလိုပါဘူး။ သားကို လွှတ်လိုက်ရင် ရပါတယ်၊ ဒီမှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပုံစံတွေ ဖြည့်ရပါဦးမယ်၊ အသက် ၁၆ နှစ်ရှိဖို့ရယ်၊ ကျန်းမာရေး အထိုက်အလျောက် ကောင်းရင် ရပါတယ်’

‘မီးသတ်တပ်စခန်းကို သား လာဖို့ကတော့ အတော်ကြီးကြိုးစားရမှာပဲနော်၊ နောက် သားအသက်က ၁၆ နှစ်လဲ မရှိသေးဘူး၊ ၁၀ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ နောက်ပြီး ကျန်းမာရေး မကောင်းတာကတော့ သူဟာ ဆေးရုံကနေ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့မှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ သူက သွေးကင်ဆာဖြစ်နေလို့ မကြာခင် သေရတော့မယ့် ကလေးပါ’ ဟု အမေက ဆိုလိုက်၏။

‘အစ်မရယ် ဒီလိုဆိုရင်လဲ အစ်မသားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မီးသတ်ရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲဗျာ’ ဟု မီးသတ်ဦးစီးမှူးက မေးလိုက်၏။

‘ဒီကိစ္စကို အစ်မ လာဆွေးနွေးတာပါ၊ သားက သူ့ရဲ့ဘဝမှာ မီးသတ်ရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ်လိုတဲ့ ရည်မှန်းချက် ရှိတယ်၊ အဲဒီ ရည်မှန်းချက်ကို သားမသေခင် ပြည့်သွားစေချင်တယ်၊ ဒီတော့

ဦးစီးမှူးတို့က ဘယ်လိုများ ကူညီနိုင်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပေးပါလား၊ အစ်မ စဉ်းစားထားတာကတော့ အစ်မသားလေးကို မီးသတ်တပ်စခန်းစီးပေါ်တင်ပြီး ရပ်ကွက်တစ်ပတ်လောက် ဦးစီးမှူးတို့က စောင့်ပေးနိုင်မလား၊ ဒါလောက်ပဲ မျှော်လင့်ထားတာပါ’ ဟု အမေက ဆို၏။

မီးသတ်ဦးစီးမှူးက ‘အို. . . ဒီထက် ပိုကောင်းအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ အစ်မသားကို သန်ဘက်ခါ ၇ နာရီမှာ အဆင်သင့်လုပ်ထားပါ၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို တစ်နေ့လုံး လျှော်ထူးဆောင် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ခန့်အပ်လုပ်ဆောင်ပေးပါမယ်၊ သူ မီးသတ်စခန်းကို လာပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူစား၊ မီးသတ်ကား ခေါ်သံကြားရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ အပြင်လိုက်၊ သူ့တို့အတိုင်းလဲ ကျွန်တော်တို့ကို ပေးထားပေါ့၊ သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ မီးသတ်ဝတ်စုံ အစစ်တစ်စုံ ချုပ်ပေးထားမယ်၊ မီးသတ်ဦးထုပ်အစစ်တစ်ခုကိုလဲ ချုပ်ထားမယ်၊ ဦးထုပ်ပေါ်မှာ မီးသတ်ဆံဆိပ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဝတ်သလို အပြာရောင်အင်္ကျီရှည်နဲ့ ရာဘာဘူးနဲ့နပ်တွေနဲ့ တကယ့် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ မှတ်ပုံဆင်ကတ်ပြားကိုပါ ကျွန်တော် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ထုတ်ပေးပါမယ်’ ဟု ဆို၏။

နှစ်ရက်ကြာပြီးနောက် မီးသတ်စခန်းမှကားတစ်စီး ဆေးရုံသို့ ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် သားအား မီးသတ်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ပေးကာ အဆင်သင့် စောင့်နေသော မီးသတ်ကားပေါ်သို့ သားကို ခေါ်သွားကြလေသည်။ သားဖြစ်သူကို မီးသတ်ကားပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး မီးသတ်စခန်းသို့ မောင်းနှင်လာသည်။ ကလေးငယ်မှာ နတ်ပြည်ရောက်နေသည့်အလား ပျော်မြူးနေသည်။

ထိုနေ့က မီးသတ်ကားခေါ်သံ သုံးကြိမ်ကြားရပြီး သုံးကြိမ်လုံး အမေသားပါ အပြင်ထွက်လိုက်ရသည်။ အမေသားသည် ထိုနေ့က မီးသတ်ကားအမျိုးမျိုးကို မီးသတ်ဦးစီးမှူးနှင့်အတူ စီးနှင်းခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုသတင်းကို အမေတို့မြို့ ဒေသန္တရ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ကပါ လာရောက် ရိုက်ကူး မှတ်တမ်းတင်ပြီး ရုပ်မြင်သံကြားမှ လွှင့်ပေးခဲ့၏။

သား၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် တကယ် အကောင်အထည်ပေါ်သွားပြီဖြစ်၏။ ကလေးငယ်သည် ချစ်ခင်မူ၊ ဂရုစိုက်မှုတို့ကို တနင့်တပိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ကလေးငယ်၏ အသည်းနှလုံးသည် နက်ရှိုင်းစွာ လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။

အမေသားသည် ဆရာဝန် ခန့်မှန်းထားသည်ထက် သုံးလအသက်ပို၍ ရှည်ကြာစွာ အသက်ရှင်ခဲ့သည်။

တစ်ညတွင်တော့ သူ၏ဘဝ နိဂုံးချုပ်တော့မည့် အရိပ်ထဲကွေ့ကွေ့များ ပြလာသည်တွင် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အထီးကျန် မသေဆုံးသင့် ဟူသော ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားသည့် ဆေးရုံမှ အကြီးအကဲများက မိသားစုထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား ထုတ်ပြီး မီးသတ်စခန်းသို့လည်း ဆေးရုံပေါ်မှ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို လှမ်း၍ အသိပေးလိုက်ပါ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ မီးသတ်ရဲဘော်ကြီးရဲ့ အခြေအနေက အတော် အခြေအနေဆိုးလို့လား ဒေါက်တာ’

‘သူ ဘဝကူးပြောင်းတော့မယ် ဆိုပါတော့ဗျာ’

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်း လာခဲ့ပါမယ်၊ တစ်ခုပဲ အားလုံးကို အသိပေးထားဖို့က ကျွန်တော်တို့ မီးသတ်ကားတွေ ခြံဆွဲပြီး ဆေးရုံထဲကို ရောက်လာရင် မီးလောင်လို့လာတာ မဟုတ်ဘူး မီးသတ်ဌာနက အတော်ဆုံး ဂုဏ်သရေရှိ မီးသတ်ရဲဘော်တစ်ဦးရဲ့ နောက်ဆုံးအခြေအနေမှာ သူနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေဖို့ လာတာပါဆိုတဲ့အကြောင်း အသိပေးထားဖို့ပါပဲ၊ နောက်ပြီး သူ့အခန်းက ပြတင်းပေါက်တွေကိုလဲ ဖွင့်ထားပါ’ ဟု မီးသတ်ဦးစီးက ဆိုပါ၏။

အမေသည် သားနှင့်အတူ ရှိနေ၏။ အမေနှင့်သား မကြာမီ အပြီးအပိုင် ခွဲခွာရတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

အမေက 'ငါ့သားက မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဆိုတော့ သားရဲ့ ရဲဘော်တွေ မကြာခင် ရောက်လာဦးမှာ သား စောင့်ဦးနော်' ဟု ပြောလိုက်၏။

ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ မီးသတ်ကားများ ဥဩဆွဲ ကာ ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး တတိယထပ်ရှိ မီးသတ်ရဲဘော်ကြီး၏ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်ဝသို့ လှေကားများထောင်ကာ မီးသတ်ရဲဘော် ၁၄ ယောက်နှင့် မီးသတ်ရဲမေ ၂ ယောက်တို့ အလျင်အမြန် ဝင်ရောက်လာကြသည်။ မိခင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များက သားငယ်အား ပွေ့ဖက်ထားကာ သူတို့အနေနှင့် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးကို မည်မျှ ချစ်ခင်လေးစားကြောင်း ပြောပြကြလေသည်။

သားသည် နောက်ဆုံး ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ကြိုးစား၍ ရှုရှိုက်ရင်း မီးသတ်ဦးစီးမှူးအား မော့ကြည့်ကာ 'ဦးစီးမှူးကြီး ခင်ဗျား၊ သားဟာ တကယ်ပဲ မီးသတ်ရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသလား' ဟု မေးလိုက်သည်။

'သားဟာ တကယ်ကို လေးစားထိုက်ထိုက်နိုးနိုးသက်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးပါ' ဟု ဦးစီးမှူးက ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအခါ သားက အမေကိုပြုံး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအပြုံးသည် မီးသတ်ရဲဘော်တစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးအပြုံး ဖြစ်ပါသည်။

နတ်ပြည် နှင့် ငရဲ

တစ်ခါက ရဟန်းကြီးတစ်ပါးသည် တောတွင်းတစ်နေရာ
တွင် မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ တရားကို ရှုမှတ်လျက် ထိုင်နေတော်မူ၏။
ထိုအချိန်တွင် ရဟန်းကြီးအနားသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ
ပြီး 'ရဟန်းကြီး၊ ကျုပ်ကို နတ်ပြည်နဲ့ ငရဲပြည်အကြောင်းကို ရှင်း
ပြမ်း' ဟု ခက်ထန်ကြမ်းတမ်း မောက်မာစွာ ဆိုလေ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၁၁၂

ချစ်စိမ်း-လမ်းအိမ်

သို့သော် ရဟန်းကြီးသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ တရားကိုသာ ဆက်လက် ရှုမှတ်နေ၏။ ထိုအခါ အဆိုပါ လူဆိုးလူမိုက်သည် ပိုမိုခက်ထန်သော စကားကို ပြောဆိုကာ နတ်ပြည်နှင့် ငရဲခြားနားချက်ကို ရှင်းပြဖို့ ထပ်မံ၍ တောင်းဆိုပြန်၏။

သို့တိုင် ရဟန်းကြီးကလည်း မကြားလေဟန်ဖြင့် တရားကို ဆက်လက် ရှုမှတ်မြဲ ရှုမှတ်နေလေရာ လူဆိုးလူမိုက်သည် မိမိ၏ လက်တွင်းမှ ဓားကို ရဟန်းကြီး၏ ဇက်ပေါ်သို့ မိုးလျက် -

'ရဟန်းကြီး ကျုပ်မေးနေတော့ကို ယခုဖြေ၊ မဖြေပါက ယခုပင် ခုတ်သတ်တော့မည်' ဟု ပိုမို ရိုင်းစိုင်းသော စကားများနှင့် ဒေါသတကြီး ပြောဆိုပြန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းကြီးသည် မျက်စိကို ဖွင့်ကာ အမျက်ဒေါသတင်းစင်လျက် ကြင်နာသော မျက်နှာထားဖြင့် -

'ဒကာ၊ ယခု သင်လုပ်ဆောင်နေတာဟာ ငရဲပဲ' ဟု ဆို၏။

ထိုသို့ ဆိုလိုက်သောအခါ လူမိုက်သည် မိမိဓားကို အသာချပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားလျက် မိမိက မိုက်ရိုင်းစွာ ပြုမူပါလျက် မိမိအပေါ် မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်မှုမပြုဘဲ မေတ္တာထားနေသော ရဟန်းကြီး၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့သည့် အပြုအမူကို ကြည့်၍ သူ့ရင်တွင်း၌ မေတ္တာစိတ် တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်လာပြီး -

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နှလုံးသားမေတ္တာ

'အရှင်ဘုရား၊ ဒါဆို နတ်ပြည်ကနေရာ သယ်လို့ဟာလဲ ဘုရား' ဟု လျှောက်ထားလိုက်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းကြီးက 'ယခု ဒကာတော်ရဲ့ ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်ထားဟာ နတ်ပြည်ပဲ' ဟု ဆိုလိုက်ပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

လက်ညှိုးဖြင့် တည်ဆောက်သော တံတား

မင်ဟတ်တန်နှင့် ဘရွတ်ကလင်မြို့အကြား မြစ်ကြီးကို
ဖြတ်ဆောက်ထားသော ဘရွတ်ကလင်တံတားကြီးသည် ထူးခြား
သော အံ့ဖွယ် အင်ဂျင်နီယာအတတ်ပညာဖြင့် ဖန်တီးထားသည့်
တံတားအဖြစ် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထင်ရှားလျက် နာမည်ကျော်တံတား
တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ထိုတံတားကို ဆောက်လုပ်ရန် စိတ်ကူးသူမှာ အင်ဂျင်နီယာ ဂျွန်ရိုးဘလင်း ဖြစ်၏။ သူသည် တီထွင်ဆန်းသစ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်သော အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

၁၈၈၃ ခုနှစ်က ဂျွန်ရိုးဘလင်းသည် မင်ဟတ်တန်နှင့် ဘရွတ်ကလင်မြို့အကြား မြစ်ပေါ်တွင် မိမိ၏ တီထွင်ဆန်းသစ်သော အကြံဖြင့် ထိုတံတားထိုးလိုသော အစီအစဉ်ကို ပြောကြားသောအခါ အခြား တံတားဆောက်လုပ်ရေး ပါရဂူများက ထိုကိစ္စသည် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းနှင့် ဂျွန်ရိုးဘလင်းအား တီထွင်ဆန်းသစ်လိုသော မိမိ၏အကြံဉာဏ်ကို မေ့ပစ်လိုက်ရန် ဝိုင်းဝန်း ဖျောင်းဖျှော့ဆိုခဲ့ကြပါ၏။

ထိုအခါ ဂျွန်ရိုးဘလင်းက သူ၏သားဖြစ်သူ တက်သစ်စ အင်ဂျင်နီယာကလေး ဝါရှင်တန်အား မင်ဟတ်တန်နှင့် ဘရွတ်ကလင်အကြား တံတားဆောက်နိုင်သည့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို အခိုင်အမာ ရှင်းပြ၏။

သားဖြစ်သူက ဖခင်၏စကားကို အသေအချာ နားထောင်သည်။

ဂျွန်ရိုးဘလင်းတို့ သားအဖသည် တံတားကြီးအား မည်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ဆွဲသို့ အောင်မြင်စွာ ဆောက်မည်။ အခက်အခဲများကို မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ဆိုသည့် အချက်များကို တိုင်ပင်ကြသည်။ အဖြေရှာကြသည်။

ထို့နောက် ဂျွန်ရိုးဘလင်းတို့ သားအဖသည် မိမိတို့၏ အကြံအစည်များကို ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်များအား ရှင်းပြကာ ငွေကြေးထောက်ပံ့ရန်အတွက် ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်များက သူတို့၏ စိတ်အားထက်သန်စွာ တင်ပြမှုများကို ယုံကြည်လက်ခံပြီး ဘရွတ်ကလင်တံတားကြီးအတွက် ငွေကြေးထောက်ပံ့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဂျွန်ရိုးဘလင်းတို့သားအဖသည် မိမိတို့၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကို အကန့်အသတ်မထား၊ စဉ်းစားတွေးခေါ် လုပ်ဆောင်ကြပြီး နေ့ရောညပါ အလုပ်သမားများကို ငှားရမ်း၍ မိမိတို့၏ အိမ်မက်ထဲမှ တံတားကြီးကို စတင် တည်ဆောက်ကြတော့၏။

ဂျွန်ရိုးဘလင်းတို့ သားအဖ၏ စီမံကိန်းကြီးသည် လအနည်းငယ်အတွင်း အကောင်အထည် ပေါ်လာခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့ အကောင်အထည်ပေါ်လာချိန်တွင် မတော်တဆ လုပ်ငန်းထိခိုက်မှု

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ ဂျွန်ရိုးဘလင်း သေဆုံးသွားပြီး သားဖြစ်သူ မှာလည်း ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရရှိသွားတော့၏။

သားဖြစ်သူ ဝါရှင်တန်၏ ဒဏ်ရာမှာ ဦးနှောက်ကို ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝါရှင်တန်သည် ထိုဒဏ်ရာကြောင့် စကားလည်း မပြောနိုင်၊ လမ်းလည်း မလျှောက်နိုင် ဖြစ်သွားရတော့၏။

တကယ်တော့ ဂျွန်ရိုးဘလင်းတို့ သားအဖနှစ်ဦးသာ ဘရွတ်ကလင် တံတားကြီး၏ အသေးစိတ် စီမံကိန်းကို သိကြပေရာ ဖခင်ကြီးက ဆုံးပါး၍ သားဖြစ်သူက လုံးဝ ဆွံ့အသွားသောအချိန်တွင် ထိုတံတားစီမံကိန်းကို ဖျက်ရတော့မည့်ကိန်းသို့ ဆိုက်ရောက်သွားပါတော့သည်။

သားဖြစ်သူ ဝါရှင်တန်ရိုးဘလင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ရှားနိုင်ရုံသာမက စကားမပြောနိုင် ဖြစ်နေသော်လည်း သူ၏ စိတ်ကမူ ခါတိုင်းကဲ့သို့ နိုးကြားထက်မြက်နေဆဲ ဖြစ်၏။

သူသည် ဆေးရုံ၌ တက်နေစဉ်ကပင် သူ၏ ထက်မြက်ဆဲ ကျန်ရှိနေသေးသော ဦးနှောက်ဖြင့် စကားမပြောနိုင်သော မိမိနှင့်

ပြင်လောက မည်ကဲ့သို့ ဆက်သွယ်ရမည်ကို စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ထို့သို့ စိတ်ကူးရာမှ အကြံဉာဏ်တစ်ခုသည် လင်းလက်စွာဖြင့် သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် လှုပ်ရှားနိုင်သော အစိတ်အပိုင်းဟူ၍ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းသာ ရှိ၏။

ဝါရှင်တန်ရိုးဘလင်းသည် မိမိ၏ လှုပ်ရှားနိုင်သော လက်ညှိုးဖြင့် ဇနီး၏ လက်ကိုတို့ကာ မိမိအလိုရှိရာကို ပြောဆိုဆက်သွယ်နိုင်စေရန် ဇနီးဖြစ်သူအား သင်္ကေတအချို့ကို တီထွင်ခဲ့၏။ ထိုကိစ္စကလည်း ခက်ခဲသော ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဝါရှင်တန်ရိုးဘလင်းသည် ဇနီးအား လက်တို့၍ ဆက်သွယ်ပြောဆိုနိုင်သော အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝါရှင်တန်ရိုးဘလင်းသည် တံတားကြီးနှင့် ဆက်သက်၍ မည်သို့ ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ရမည်ကို မိမိဇနီးမှ အကြံအစည် အခြားအင်ဂျင်နီယာများကို လက်တို့ပြောဆိုပြီး တံတားကြီးကို ဆက်လက် ဆောက်လုပ်စေခဲ့၏။

ဝါရှင်တန်သည် ၁၃ နှစ်တိုင်တိုင် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတို့ထံပြီး တံတားစီမံချက် အရပ်ရပ်ကို ဖော်ထုတ်ပြောဆိုကာ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများကိုလည်း လက်ညှိုးဖြင့် တို့၍ နှိမ့်မှု ပြုခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ယနေ့ထက်တိုင် အံ့ဩဖွယ်ရာ

၁၂၀

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

ဗိသုကာလက်ရာများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော ကြီးကျယ်ခမ်းနား
လှသည့် တရုတ်ကလင် တံတားကြီးသည် ပြီးဆုံးသွားသော အဖြစ်
သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ လက်ညှိုးဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့သော တံတားကြီး
သည် ဗိသုကာပညာ၏ အံ့သြဖွယ်ရာအဖြစ်သာမက လူသားတစ်ဦး
၏ ဇွဲ၊ လုံ့လ သင်္ကေတတစ်ရပ်အနေနှင့်လည်း ယနေ့ထက်တိုင်
တည်ရှိနေပါသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

လေးဆီမှ သွေးကို သူ့ကိုယ်ထဲသို့ သွင်းပေးမှ လီဇာ အသက်ရှင်လာမည် ဖြစ်၏။

သူ့မောင်လေးသည် ထိုရောဂါမျိုး ဖြစ်ပြီးမှ အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်အောင် အလိုလို ရောဂါ ပျောက်ကင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုရောဂါကို တိုက်ဖျက်နိုင်သော ပဋိပစ္စည်းများ သူ့ မောင်လေး၏ သွေးထဲတွင် ရှိနေ၏။

ဆရာဝန်က လီဇာ၏ မောင်ဖြစ်သူအား ဆေးရုံသို့ ခေါ်ယူကာ လီဇာတွင် လောလောဆယ် ဖြစ်နေသော အခြေအနေအထား ရှင်းပြပြီး 'မင်းအစ်မ အသက်ရှင်ဖို့အတွက် မင်းရဲ့သွေးကို ပေးမယ်၊ အဲဒါ ပေးနိုင်ပါ့မလား?' ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုခဏတွင် လီဇာ၏ မောင်ဖြစ်သူသည် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားကာ ခေတ္တ တွေဝေသွားပါ၏။ ထို့နောက်မှ ဆရာဝန်အား မော့ကြည့်ကာ -

'ဆရာဝန်ကြီးခင်ဗျာ၊ လီဇာရဲ့အသက်ကို ကယ်နိုင်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်သွေးကို အစ်မကို ပေးပါမယ်ခင်ဗျား' ဟု ဆိုလိုက် ပါ၏။

ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ ဆရာဝန်နှင့် အဖွဲ့က သွေး သွင်းရန် ချက်ချင်း ပြင်ဆင်ကြပါ၏။

မောင်ဖြစ်သူသည် လီဇာဘေးမှ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲသောင်းနေလိုက်သည်။ မောင်ဖြစ်သူ၏ လက်မောင်းမှတစ်ဆင့် သွေးများ လီဇာထဲသို့ ရောက်လာသည်။ လီဇာ၏ ပါးလေးများ သွေးရောင် ပြန်လွှမ်းလာသည်ကို အားလုံး တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ လီဇာ၏မျက်နှာပေါ်၌ သွေးရောင်များ သမ်းလာလေ၊ အားလုံးသော သူများ၏ မျက်နှာများက ပို၍ ပြုံးရွှင်လာလေ ဖြစ်ချိန်တွင် လီဇာ မောင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာသည် တစ်စတစ်စ ပို၍ပို၍ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်လာသည်။ လီဇာမောင်လေး၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးတူ၍ အစ အနမူ မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာဝန်ကြီးသည် ထိုလူငယ်လေး၏ အနားသို့ ရောက်လာသည်။

လီဇာမောင်လေးသည် ဆရာဝန်ကြီးအား သူ့မျက်စိကို ထုန်၍ ကြည့်ကာ ဖျော့တော့သော မျက်နှာပေးဖြင့် -

'ဆရာဝန်ကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် အခုပဲ သေရတော့မှာ ဆိုရင်' ဟု မေးလိုက်၏။

လီဇာ၏ မောင်လေးသည် ဆရာဝန် ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်မှု လွဲသွားခဲ့၏။ သူက သူ့အစ်မအား သူ့သွေးတွေ အကုန်

၁၂၄

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

ပေးလိုက်ရမည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ထိုသို့ သွေးများကို ပေးပြီးပါက သူ
သေရတော့မည်ဟု ထင်နေသည်။ သူသည် မကြာမီ သေရတော့
မည်ဟု ထင်မှတ်သည့်ကြားမှ အစ်မဖြစ်သူ၏ ပါးပြင် အနီရောင်
သမ်းလာဖို့အတွက် သူ့အသက်ကို စွန့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

‘လီဇာရဲ့ အသက်ကို ကယ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်သွေး
ကို အစ်မကို ပေးပါမယ် ခင်ဗျာ’

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၌ တယ်လီ
ဖုန်းတစ်လုံး ရှိခဲ့ပါသည်။ ထို တယ်လီဖုန်းသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်
သို့ ဘေးဘက်နံရံတွင် ကပ်ထားပြီး ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်
ထားသော တယ်လီဖုန်းသေတ္တာကလေးသည် ပေါလစ်ရောင်ဖြင့်
ဆွဲထားပြောင်နေသည်။ ပြောင်လက်နေသည့် တယ်လီဖုန်း နား

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ထောင်ခွက် သေတ္တာလေးကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသေးသည်။
၁၀၅ ဟူသော နံပါတ်ကိုပင် ကျွန်တော်က မှတ်မိနေသည်။

ကျွန်တော်က ငယ်လွန်းသဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို မမိသေး
သော်လည်း မေမေ စကားပြောနေသည်ကို နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းစွာ
ကျွန်တော် ကြည့်နေတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတွင် မေမေက ကျွန်တော်
ကို မချီပြီး အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက်နေသော ဖေဖေနှင့် စကား
ပြောစေပါသည်။ တစ်မြို့တစ်ရွာကို ရောက်နေသော အဖေအဘ
ကို တယ်လီဖုန်းထဲမှ ကြားရသည်မှာ ထူးဆန်းလှပေစွ။

ထိုဆန်းပြားလှသော ကိရိယာ၏ အတွင်းတစ်နေရာတွင်
အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော လူတစ်ယောက် ရှိနေကြောင်း ကျွန်တော်
သိရှိလာရသည်။ သူ့နာမည်က **Enquiry Please** 'စုံစမ်းရေး
ကျေးဇူးပြုပါ' ဖြစ်ပြီး သူမသိသည့်အရာဟူ၍ မရှိပါ။ ကျွန်တော့်
မေမေက မည်သည့်နံပါတ်ကို သိလိုသည်ဖြစ်စေ 'စုံစမ်းရေး ကျေး
ဇူးပြုပါ' အား မေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နာရီပျက်သွားလျှင်လည်း
"စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ" က အချိန်မှန်ကို ချက်ချင်း ပြောကြား
ပေးပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်၏ မေမေ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ထံ
အလည်အပတ် သွားနေခိုက် 'တယ်လီဖုန်း နားထောင်ခွက်ထဲမှ

နတ်မိမယ်' နှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် 'ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စကား
ပြောရန် ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်က အိမ်အောက်ထပ်တွင်
ထက်သမားကိရိယာများနှင့် ဆော့ကစားပျော်ရွှင်နေရင်း ကျွန်တော့်
ထက်ချောင်းကို ကျွန်တော်သည် တူဖြင့် ချော်ထုလိုက်မိသည်။
နာကျင်မှုက ဆိုးရွားလှပါသည်။ သို့သော် အိမ်တွင် ကျွန်တော့်အား
သနားမည့်သူက တစ်ယောက်မှ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ငိုနေ၍လည်း
သိပ်အကျိုးရှိမည့်ဟန် မပေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် တစ်စစ်စစ်
နာကျင်နေသော လက်ချောင်းကို စုပ်ရင်း အိမ်ထဲတွင် ဟိုလျှောက်
သည်လျှောက် လျှောက်နေရာမှ နောက်ဆုံး လှေကားနားသို့ ရောက်
ခဲ့လာသည်။ တယ်လီဖုန်းပါလား၊ ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်းထဲရှိ ခွေးခြေ
ခုံရာသို့ အမြန်ပြေးသွားပြီး လှေကားခြေရင်းသို့ ဆွဲယူပါသည်။
ဦးလျှင် ခွေးခြေပေါ်တက်၍ နားထောင်ခွက်မှ ချိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်
ပြီး နားနားတပ်ကာ 'စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' ဟု ကျွန်တော့်ခေါင်း
အထက်နားရှိ စကားပြောခွက်အတွင်းသို့ ပြောလိုက်သည်။

အသံ တစ်ချက်နှစ်ချက် မြည်လာပြီး 'သတင်း စုံစမ်းရေး
အဖွဲ့' ဟု ပြောလိုက်သည့် သေးငယ်ကြည်လင်သော အသံတစ်သံ
သည် ကျွန်တော့်နားထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

'ကျွန်တော့်လက်ချောင်းကို တူနဲ့ ထုမိလို့ ဟီး ဟီး'

ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းထဲသို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်းရင်း တိုင်တည်လိုက်သည်။ မျက်ရည်များက အဆင်သင့် ထွက်ကျလာ ကြသည်။ ယခု ကျွန်တော့်ကို နားထောင်မည့် ပရိသတ် ရှိနေပြီကိုး။

'သားရဲ့မေမေ အိမ်မှာ မရှိဘူးလား' ဟု စုံစမ်းရေး ကျေးဇူး ပြုပါက တယ်လီဖုန်းထဲမှနေ၍ လှမ်းမေးပါသည်။

'ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိဘူး' ကျွန်တော်က ငိုရှိုက် လိုက်သည်။

'သွေးထွက်နေသလား'

'ဟင့်အင်း'

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

'တူနဲ့ ထုမိတာ သိပ်နာတာပဲ'

'သား ရေခဲဘူးကို ဖွင့်တတ်သလား' ဟု 'စုံစမ်းရေး ကျေးဇူး ပြုပါ' က ပြန်မေးရာ ကျွန်တော်က ဖွင့်တတ်ကြောင်း ပြောလိုက် သည်။

'ဒါဆိုရင် ရေခဲတုံးကလေးတစ်တုံး ဖဲ့ထုတ်ပြီး လက်ချောင်း ပေါ်မှာ အုပ်ကိုင်ထားလိုက်၊ နာတာ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ရေခဲ ကော်တံ သုံးတဲ့အခါတော့ သတိထားနော်' ဟု သတိပေးပါသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ပြီးတော့ 'မငိုနဲ့ ကောင်းသွားမှာပါ' ဟု 'စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' က ဆိုပါ၏။

ထို့နောက်ပိုင်းမှစ၍ ကျွန်တော်က ဘယ်ကိစ္စအတွက်မဆို 'သတင်းစုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' ကို ခေါ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော် က ပထဝီဘာသာရပ်အတွက် အကူအညီတောင်းရာ သူမက ဇီလာဒဲဖီးယားမြို့ ဘယ်နေရာမှာရှိသည်။ အိုရီနိုတို မြစ်ကြီး ဘယ် နေရာမှာ ရှိသည်တို့ကို ပြောပြပါသည်။ 'သတင်းစုံစမ်းရေး ကျေးဇူး ပြုပါ' က သင်္ချာဘာသာရပ်တွင်လည်း အကူအညီ ပေးသည်။

ကျွန်တော်၏ မွေးထားသော 'ပက်တီ' ခေါ် စာဝါငှက် ထလေး သေသွားစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က 'သတင်း စုံစမ်း ရေး ကျေးဇူးပြုပါ' အစ်မကို ခေါ်လိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းစရာ ဇာတ်လမ်း ချို့ ပြောပြပါသည်။ သူမက နားထောင်ပြီး ကလေးတစ်ယောက် အား နှစ်သိမ့်ရာတွင် လူကြီးများ ပြောလေ့ပြောထရှိသည့်အတိုင်း ခြောက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က မနှစ်သိမ့်နိုင်ပါ။ အလွန် သာယာစွာ သီချင်းဆိုတတ်ပြီး တစ်အိမ်သားလုံးအတွက် ဆုတောင်းမှုကို ဆောင်ကြဉ်းပေးသည့် ငှက်ကလေးကို ဘယ်လို မေ့ ဆောက်လို့ ရနိုင်ပါမည်နည်း။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ထိုအခါ သူမက ကျွန်တော်၏ လေးလေးနက်နက် စိုးရိမ်မှုကို ဂရုပြုကာ 'ပေါလ်၊ သီချင်းဆိုလို့ရတဲ့ တခြားကမ္ဘာတွေလဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ သတိရစမ်းပါဦး' ဟု ပြောပါ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီ သတင်းစုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ အစ်မကြောင့် သက်သာရာတော့ ရခဲ့ပါ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ 'သတင်းစုံစမ်းရေးကပါ' ဟူသော ယခုအခါ အကျွမ်းဝင်နေပြီဖြစ်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

'တပ်ဆင်တာကို ဘယ်လို စာလုံးပေါင်းရပါသလဲ အစ်မ' ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

'တစ်ခုခုကို တပ်ဆင်တာမျိုးလား' ဟု သူမက မေးကာ စာလုံးပေါင်းပြပါသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်တော့်အား ခြောက်လှန့်ပြီး မတော်မတရား ပျော်ရွှင်တတ်လေ့ရှိသော အစ်မဖြစ်သူက ယားဟု အော်ကာ လှေကားမှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ခွေးခြေပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားပါ၏။ နားထောင်ခွက်သည် သေတ္တာအတွင်းမှ ပြုတ်၍ ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြောက်လန့်သွားကြပါ၏။

ထို့နောက် 'သတင်း စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' ၏ အသံသည် ထပ်မံ မကြားရတော့ပါ။ နားထောင်ခွက် ကြိုးပြတ်သွားရာတွင် သူမအား ထိခိုက်သွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။

အတန်ကြာသော် ဆင်ဝင်အောက်သို့ လူတစ်ယောက် ဆောက်လာပါသည်။

'တို့က တယ်လီဖုန်းပြင်တဲ့လူပဲ။ တို့လမ်းထိပ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတုန်း အော်ပရေတာက ဒီနံပါတ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလို့ ပြောလို့' သူက ကျွန်တော်၏ လက်ထဲမှ နားထောင်ခွက်ကို လှမ်း သူလိုက်ပြီး 'ဘာဖြစ်တာလဲ' ဟု မေးရာ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

'ဒါကိုတော့ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်အတွင်း ပြင်လို့ရပါတယ်' သူက တယ်လီဖုန်းသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ရာ ဝါယာကြိုးများ၊ အခွေများက ဝက်ပါအလား ပေါ်ထွက်လာသည်တွင် နားထောင်ခွက်၏ ကြိုးအဆုံး ဟိုလုပ်သည်လုပ်၊ ဝက်အူလှည့် အသေးလေးနှင့် မူလီများကို ဟိုကျပ်သည်ကျပ် လုပ်သည်။ နားထောင်ခွက် ချိတ်ထားသည့် ချိတ်ကိုလည်း အထက်အောက် သုံးလေးကြိမ် လှုပ်ခါကြည့်ပြီး ဖုန်းထဲသို့ 'ဒီမှာ 'ဝိ' စကားပြောနေတယ်၊ ၁၀၅ မှာ အားလုံး အဆင်ချောသွားပြီ၊ ကောင်လေးရဲ့အစ်မက ခြောက်လှန့်လိုက်လို့

ကောင်လေးက သေတ္တာထဲက ကြိုးတွေကို ဆွဲထုတ်လိုက်တာပဲ။ ထုတ်ပြောလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ထိုလူက တယ်လီဖုန်းကိုချိတ်ကာ ပြုံးပြီး ကျွန်တော်၏ ခေါင်းကို တစ်ချက်သပ်ကာ ထွက်သွားပါသည်။

ဤအခြင်းအရာအားလုံးမှာ ပစိဖိတ် အနောက်မြောက်ပိုင်း မြို့နယ်ကလေးတစ်မြို့တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ကိုးနှစ်သားအရွယ်တွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက တိုင်းပြည်၏ အခြားတစ်ဘက်ရှိ ဘော့စတွန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသောအခါ ကျွန်တော်သည် 'သတင်း စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' အစီအစဉ်ကို လွန်စွာ သတိရမိသည်။ 'သတင်း စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' ၏ နေရာမှာ ယခင်အိမ်ရှိ စံသားသေတ္တာတောင်းလေးမှာသာ ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အိမ်အသစ်၏ ခန်းမထဲရှိ စားပွဲငယ်ကလေးပေါ်မှ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် တယ်လီဖုန်းအသစ်တွင် ထိုအစီအစဉ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိရပါ၏။ ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းအသစ်ဖြင့် 'သတင်း စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' အစီအစဉ်ကို ကြိုးစား ဆက်သွယ်ကြည့်ပါသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ ဆက်သွယ်၍ မရတော့ပါ။

ကျွန်တော် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကို ကျော်လွန်သောအခါ ငယ်ငယ်က 'သတင်း စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' အစီအစဉ်

နှင့် ကလေးဘဝက အပြန်အလှန်ပြောခဲ့သော အကြောင်းအရာများ စကားများကို အမြဲသတိရနေပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် သောကတစ်စုံတရာ ရရှိနေသောအချိန်၊ သံသယစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါများတွင် 'စုံစမ်းရေးဌာန ကျေးဇူးပြုပါ' အစီအစဉ် ကျွန်တော့်အား အမြဲ သောကကို ပြောပျောက်စေ၍ သံသယစိတ်များကိုလည်း ကင်းရှင်းအောင် ဖြေဖျောက်ပေးသည် မဟုတ်ပါ။

ကောင်ငယ်လေး တစ်ယောက်အပေါ် တယ်လီဖုန်းထဲမှ ထိုအစီအစဉ် မိမိအချိန်ကိုသာမက သည်းခံစိတ်၊ ချစ်ခင်မှုနှင့် ဩဇာတို့ကိုပါ ပေးအပ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော့်ဘဝတွင် တစ်သက်တာလုံး မှတ်မိနေပါသည်။

နောက်နှစ် အနည်းငယ်ကြာသော် ကျွန်တော်က တိုင်းပြည်အနောက်ပိုင်းရှိ ကောလိပ်သို့ အသွား၊ လေယာဉ်က 'ဆီယက်ထယ်' မြို့တွင် ခဏနားသည်။ အခြား လေယာဉ်တစ်စင်းသို့ ပြောင်းစီးရန် နာရီဝက် အချိန်အားရသဖြင့် ကျွန်တော်၏ အစီအစဉ် ၁၅ မိနစ်ခန့် ဖုန်းပြောကာ အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သတိရသဖြင့် ဒိုင်ခွက်ကိုလှည့်ပြီး မွေးရပ်ဌာနီမှ အော်ပရေတာထံ 'သတင်း စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' ဟု ပြောလိုက်မိပါ၏။

အဲဒါကတော့ ကောင်းလောက်အောင်ပင် 'သတင်း စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' ဟု ပြောလိုက်သည့် ကျွန်တော် အကျွမ်းတဝင် သိနေပြီးဖြစ်သော သေးငယ် ကြည်လင်သည့် အသံကလေးကို တစ်ဖန် ကြားရပြန်ပါသည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ ကျွန်တော်၏ တယ်လီဖုန်း ကိုင်ထားသော လက်များ တုန်ယင်နေပါ၏။ ကျွန်တော်က ကြံ့ခွယ်မထားပါဘဲ 'ကျေးဇူးပြုပြီး တပ်ဆင်သည်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဘယ်လို ပေါင်းရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်မလား ခင်ဗျာ ဟု ငြော့လိုက်မိသည်။

အတန်ကြာသည့်တိုင် ဘာသံမှ မကြားရဘဲ ရှိသည်။ ထို့နောက်မှ ညင်သာပျော့ပျောင်းသော အသံလေးဖြင့် 'ခုအချိန် လောက်ဆိုရင် လက်ချောင်းက အနာကျက်လောက်ပြီလို့ မှန်းဆရတယ်' ဟု 'သတင်း စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' က ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ကြည်နူးဝမ်းသာစွာဖြင့် ရယ်မောရင်း 'ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်အစ်မ တကယ်ပဲပေါ့။ ဟိုတုန်းက တစ်ချိန်လုံး အစ်မဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်အထိ အလိုလိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အစ်မ သိမှာပါ'

'မင်းကလဲ အစ်မအတွက် ဘယ်လောက်အထိ အရေးပါခဲ့တယ်ဆိုတာကော မင်းသိရဲ့လား။ တကယ်တော့ အစ်မဘဝမှာ အလေးတစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် အစ်မက မင်းဖုန်းဆက်မှာကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး စောင့်မျှော်နေတာ' ဟု တစ်ဘက်မှ ပြန်၍ ပြောပါ၏။

ကျွန်တော်ကလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ တယ်လီဖုန်းထဲမှ 'သတင်း စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' အစ်မကို သတိရနေပုံများ ပြောကြားနေမိပါသည်။ နောက် ကျွန်တော် ဆီယက်တဲလ်မြို့သို့ ရောက်သီတိုင်း အစ်မဆီကို ဖုန်းဆက်လျှင် ရမည်လားဟု မေးကြည့်ပါသည်။

'ဆက်ပါ။ ဆယ်လီလို့ မေးလိုက်ပါ'

'ဝွတ်ဘိုင် အစ်မဆယ်လီ၊ စုံစမ်းရေး ကျေးဇူးပြုပါ' တွင် ဆမည်တစ်ခု ရှိနေသည်က ထူးဆန်းသည့်အလား ဖြစ်နေသည်။

'ဖီလာဒီဖဲရားမြို့ ဘယ်မှာရှိလဲ အစ်မ'

'အိုရီနိုတိုမြစ်ကြီးရှိတဲ့နေရာ မင်းသိပြီလို့ အစ်မ မျှော်လင့်မိတယ်၊ ကဲ... ဝွတ်ဘိုင်' ဟု သူမက ပြန်ပြောပါသည်။

သုံးလအကြာတွင် ကျွန်တော် 'ဆီယက်တဲလ်' လေဆိပ်သို့ တစ်ဖန် ပြန်ရောက်လာပါသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်

လိုက်သည်တွင် အခြား အသံတစ်သံက 'သတင်း စုံစမ်းရေးကော်ပီ' ဟု ပြန်ဖြေကြားသဖြင့် ကျွန်တော်က 'အစ်မ ဆယ်လီနဲ့ တွေ့ပါရစေ' ဟု ဆိုလိုက်ပါသည်။

'ရှင်က ဆယ်လီမိတ်ဆွေတစ်ယောက်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ပါ'

'ဒါဆိုရင် ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ 'ဆယ်လီ' က နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာ နေမကောင်းလို့ အချိန်ပိုင်းပဲ အလုပ် သုပ်ခဲ့တာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးပတ်ကပဲ သူ ဆုံးသွားခဲ့တယ်'

ကျွန်တော် ဖုန်းကို မချနိုင်မီ သူက ဆက်ပြောသည်မှာ -

'ခဏလောက် စောင့်ပါဦး၊ ရှင့်နာမည်က 'ဗီလီယံဒ်' လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဒါဆိုရင် ဆယ်လီက ရှင့်အတွက် စာတစ်စောင် ထားခဲ့တယ်၊ သူ ဒီမှာ ရေးထားတယ်'

'ဘာများပါလိမ့် ခင်ဗျာ' ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်မည်ကို ကြိုတင် သိလုနီးပါး ဖြစ်နေသော်လည်း မေးလိုက်မိသည်။

'ဒီမှာ ရေးထားတာကို ကျွန်မ ဖတ်ပြပါမယ်၊ သိချင်းဆိုလို့ ရတဲ့ တခြားကမ္ဘာတွေလဲ ရှိနေပါတယ်လို့ မမက ထပ်ပြောခဲ့မယ်၊ အစ်မ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ငါ့မောင်' တဲ့။

'ဒါပဲလား' ဟု ကျွန်တော်က ထပ်မေးလိုက်ပါ၏။

'သူ ကွယ်လွန်ခါနီးမှာ ဒါလောက်ဆို သူ နားလည်ပါတယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ' ဟု တစ်ဘက်မှ တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ဖြေကြားလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး တယ်လီဖုန်း ခုလိုက်ပါသည်။ အစ်မ 'ဆယ်လီ' ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သိပါ၏။

ကျွန်တော် ဘယ်လို ခံစားနေရမည်ဆိုတာကိုလည်း အစ်မ ဆယ်လီ တစ်နေရာမှနေ၍ သိနေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါ၏။

ထိုနေ့က ဆီယက်တဲလ်လေဆိပ်တွင် ကျွန်တော့်မျက်ရည် စက်များ ကျကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဂရုန့်ဆေးခွံကို နေ့စဉ်သွားပါမည်

ကောင်းမှုတစ်ခု ပြုလုပ်ခြင်းသည် ကောင်းကျိုးတစ်ခုကို
ပေးအပ်သည်ဆိုသော ကိစ္စကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ထို
ကိစ္စကလည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်
အလုပ်အကိုင်က အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် ကိုလံဘတ်မြို့တွင် နာမည်
ကြီး ဓာတ်ပြားသီချင်းများကို ရေဒီယိုမှတစ်ဆင့် မိတ်ဆက်ပေးသော
အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ ဖြစ်သည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ကျွန်တော် ညနေညနေ လုပ်တတ်သော ကိစ္စတစ်ရပ်မှာ အလုပ်မှအိမ်သို့ အပြန်လမ်းတွင် တက္ကသိုလ်ဆေးရုံ သို့မဟုတ် ဂရန်ဆေးရုံသို့ဝင်၍ လူနာများ၏ အခန်းများထဲသို့ ဝင်ကာ လူနာများကို အားပေးခြင်း၊ တရားဓမ္မ ကျမ်းစာများ ဖတ်ပြခြင်း၊ စကားစမြည်ပြောခြင်း စသည့်အလုပ်များကို လုပ်တတ်ပါသည်။

ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော် ပြုလုပ်ရသည့်အကြောင်းမှာ ဆေးရုံပေါ်တွင် စိတ်အားငယ်နေကြရှာသော လူနာများ ခေတ္တခဏ ဝေဒနာကို မေ့ပျောက်၍ စိတ်ချမ်းသာမှု အနည်းငယ်မျှ ရလိုရငြားဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်သည် ငွေကြေးကုန်ကျမှုလည်း မရှိဘဲ အခြား တစ်ပါးသူများ စိတ်ချမ်းသာမှု ရရှိခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကျေနပ်ကြည်နူးမှု ရရှိခြင်းသည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်ထားရှိသော အကြီးမားဆုံး ရည်မှန်းချက် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုလုပ်ဆောင်မှုသည် ကျွန်တော့် အသက်ကို ကယ်လိုက်သည်ကိစ္စ၊ ကျွန်တော် လူ့ဘဝတွင် အသက်ဆက်ရှင် ရလောက်အောင် ကြီးကျယ်သော အထောက်အပံ့ကို ဖြစ်စေမည့် ကိစ္စ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါ၏။

ညနေ အလုပ်မှအိမ်အပြန် ဆေးရုံပေါ်တက်၍ အားပေးကောင်း ပြောကြားသော ကိစ္စသည် ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သည်မှာ အမှန် ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ည နံနက် ၂ နာရီလောက် ကျွန်တော် ညမောင်မောင် အိမ်သို့ပြန်လာစဉ် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနေ့က ညကလပ်တစ်ခုတွင် အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော် အိမ်သို့ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးဝကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်နံဘေးမှနေ၍ လူငယ်တစ်ယောက် ခုတ်တရက် ပေါ်လာပြီး -

‘ခင်ဗျား လက်စိဘရောင်းလား’ ဟု မေးပါ၏။

ကျွန်တော်က အချိန်မတော် လူစိမ်းတစ်ယောက်က အိမ်ဘေးမှ လာစောင့်ပြီး မေးလိုက်သောကြောင့် အံ့အားသင့်နေသော်လည်း ‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု အမှန်ကို ပြောလိုက်မိပါ၏။

‘ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ စာရင်း ရှင်းဖို့ ကျွန်တော် ရောက်လာတာပဲ’

တစ်ဘက်လူ၏ စကားသည် ရန်ပြုလိုသော အသုံးအနှုန်း ပါဝင်သော်လည်း ခက်ထန် မာကြောခြင်း မရှိသည့်အဖြစ်ကိုကား

ကျွန်တော် တွေ့ရပါ၏။ ကျွန်တော်သည် သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ထိုပုဂ္ဂိုလ် နှင့် ကြီးစွာသတိထားရမည်။ အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ပါဝင်နေ သည်ကို ကျွန်တော် သိပါ၏။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုလဲ မသိပါလားဗျာ၊ မသိတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျား ဘာစာရင်းရှင်းရန် လိုလို့ပါလဲ’

‘ဒီလိုလေ၊ ဒီမြို့ကိုလာပြီး ဖျော်ဖြေမယ့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ခင်ဗျားက အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလို့ ရေဒီယိုက ပြောခဲ့တဲ့အတွက် ကမကထလုပ်တဲ့လူတွေဟာ ငွေကြေးများစွာ နှစ်နာထိခိုက်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျား သိမှာပေါ့’

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု လုပ်မှာလား’

‘အမှန်ပဲပေါ့၊ အဲဒီငွေကြေး နှစ်နာခဲ့တဲ့အဖွဲ့က ခင်ဗျားကို ဆုံးမဖို့ ကျွန်တော့်ကို ငှားခဲ့တာပဲ’

‘ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အသက်ကို အန္တရာယ်ပြုတော့ မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ကို နှစ်နာစေလိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပြော တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်သဘောအရပါ၊ ကျွန်တော် မသေပါရစေ နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပဲ၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျား မသေရအောင် ရောက်လာတာပဲ’

‘ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်တော့ပါလားဗျာ’

‘ဒီလိုလေ၊ ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာ ရှိနေတုန်း ကျွန်တော့် အမေက ဂရုနဲ့ဆေးရုံမှာ တက်နေတယ်၊ အမေ ဆေးရုံမှာ တက်နေ စဉ် တစ်နေ့ လက်စာရောင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရောက်လာပြီး စကား စမြည်ပြော ဓမ္မကျမ်းစာတွေ ဖတ်ပြတာ၊ ငါ့သား အမေ့ဘေး ရောက် နေပြီး ကျမ်းစာဖတ်ပြနေသလို ခံစားရတယ်လို့ အမေက စာရေး တယ်၊ ဂီတမျိုးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကို မသိဘဲနဲ့ သူ့ခုတင်ဘေး အထိလာပြီး အားပေးတဲ့ကိစ္စကို သူ့သားအရင်းဖြစ်တဲ့ ကျုပ် ခရောက်လာနိုင်တဲ့အခြေအနေမှာ ခင်ဗျားရဲ့အပြုအမူကို အမေက လေးလေးစားစား အသိအမှတ်ပြုပြီး အမေ့စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားကို စွဲနေတယ်၊ ထောင်ထဲက ကျုပ်ဆီကို ဒီအကြောင်းတွေ အမေက စာလွှမ်းရေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ ထောင်က ထွက်လာရင် ခင်ဗျားကို လာတွေ့ဖို့၊ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖို့ စိတ်ကူးနေတာ၊ ကျွန်တော် ထောင်က ထွက်လာတော့ ခုနအဖွဲ့က ခင်ဗျားကို မေ့လောက်အောင်တီးဖို့ လူလိုက်ငှားနေတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီအလုပ်ကို အပြေးအလွှားလက်ခံပြီး ခင်ဗျားဆီ ကို လာခဲ့တာပဲ၊ ဒီအလုပ်ကို အခြားသူတစ်ဦးက လက်ခံလိုက်တယ် ဆိုရင်တော့ ဒီည ဒီလှေကားထစ်မှာ ခင်ဗျား ပုံရက်သား လဲနေပြီး

၁၄၄

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

ကံကောင်းရင်တော့ အသက်ရှင်မှာပေါ့။ အခုတော့ ခင်ဗျားအသက် ကယ်ဖို့ သက်သက် အဲဒီအလုပ်ကို ကျုပ်လက်ခံခဲ့ပြီးပါပြီ။ အင်းလေ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အမေကို ဓမ္မကျမ်းစာတွေ ဖတ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာ မှု ပေးခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ထပ်ပြောချင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျား တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်တော့ အိမ် ထဲမှာပဲ အောင်းနေဖို့ လိုပါတယ်' ဟု ဆိုကာ ထိုလူသည် မှောင် ခိုပုံထဲသို့ ဝင်သွားပါ၏။

တကယ်တော့ ဂရန်.ဆေးရုံတွင် ကျွန်တော် ဓမ္မကျမ်းစာ ဖတ်ပြခဲ့သည့် လူနာများ၊ အားပေးစကား ပြောခဲ့သည့် လူနာများ က အတော်များပါသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ အမေသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်မည်ကို မမှတ်မိ။

သို့သော် ထိုသို့ ကျွန်တော် အားပေးစကား ပြောခဲ့သော လူနာတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်ခဲ့တာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တော့ ဂရန်.ဆေးရုံကို နေ့စဉ်သွား၍ လူနာများ ကို အားပေးစကားပြောသော အလုပ်ကို တိုး၍တိုး၍ လုပ်ဆောင် ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါ၏။

မသာယာသောနေ့ဟူ၍ မရှိ

ကျွန်မ၏ ခြောက်နှစ်အရွယ် သမီးငယ် ကယ်လီသည် ကလေးဆေးရုံတွင် ဒုတိယအကြိမ် နှလုံးဖွင့်၍ ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ခံယူအပြီး ပြန်လည် နာလန်ထစအချိန် ဖြစ်နေပြီး ကယ်လီအား အထူး ဂရုစိုက်ကုသဆောင်မှနေ၍ အပြင်ခန်းမသို့ ပြောင်းရွှေ့ တာ အခြားကလေးများနှင့် အတူထားခြင်း ခံရသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ထိုအချိန်တွင် ကယ်လီနေရသော အခန်းနှင့် ကပ်လျက် အခန်းတွင် အာဒမ်အမည်ရှိ ခြောက်နှစ်အရွယ် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်သည် လူကီးမီးယားခေါ် သွေးကင်ဆာရောဂါကို ခုခံ တိုက်ခိုက်နေရသည်။ အာဒမ်သည် လစဉ်လတိုင်း၏ တစ်စိတ်တစ် ဒေသအချိန်ကို ဆေးရုံတွင်နေပြီး ဓာတုကုထုံးနည်းဖြင့် ကုသမှုများ ကို ခံယူနေရသည်။ နေ့တိုင်း အာဒမ်သည် ကယ်လီ၏ အခန်းသို့ အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်လာကာ လည်ပတ်လေ့ရှိသည်။

အာဒမ်သည် ဓာတုကုထုံး ကုသချက်များကို မသက်မသာ ခံစားနေရသော်ငြားလည်း အမြဲတမ်း ပြုံး၍ ပျော်ရွှင်နေတတ်သည်။ သူက သူ၏ ဇာတ်လမ်းအများအပြားကို ပြော၍ ကျွန်မတို့ကို နာရီ ပေါင်းများစွာကြာအောင် ဖျော်ဖြေတတ်သည်။ မည်မျှပင် ခက်ခဲ ကျပ်တည်းသောအခြေအနေ ဖြစ်ပါစေ၊ အာဒမ်တွင် အပြုသဘော ဆောင် စိတ်ထားနှင့် ဟာသဉာဏ်ကို ရှာသည့် နည်းတစ်နည်းက ရှိနေသည်။

အမှတ်တရ ရှိနေမည့် ထိုနေ့က ကျွန်မသည် မောပန်း နွမ်းနယ်ပြီး ကယ်လီ ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရမည့် အရေးအတွက် စိတ် မောနေသည်။ အပြင်ဘက်ရှိ မှိုင်းပြာအုံ့ဆိုင်းနေသော ရာသီဥတု ကလည်း ကျွန်မ၏ မသာယာသော စိတ်ကို မီးလောင်ရာ လေပင့်

နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ကျွန်မက ပြတင်းပေါက်တွင် မတ်တတ်ရပ် ပြီး မိုးသားများ အုံ့ဆိုင်းနေသော ကောင်းကင်ကို ကြည့်နေသည် တွင် အာဒမ်သည် နေ့စဉ် လာနေကျအတိုင်း ဝင်ရောက်လာသည်။ ကျွန်မက ဤနေ့သည် မည်မျှ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ နေ့တစ်နေ့ ဖြစ် ကြောင်း မှတ်ချက်ချ ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။ အာဒမ်ကမူ သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် အမြဲတမ်း ပွင့်လန်းနေသော အပြုံးပန်းကလေးတစ်ပွင့် ဖြင့် ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ကာ 'ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ နေ့တိုင်း လှပနေတာပါပဲ' ဟု ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ပြန်ဖြေပါသည်။

ထိုနေ့ကစပြီး နောက်ပိုင်း ကျွန်မအတွက် ဘယ်တော့မှ မသာယာသောနေ့ ဟူ၍ မရှိတော့ပါ။ အာဒမ်ခေါ် အလွန် ရဲရင့် သော ၆ နှစ်သားကလေး ပြောကြားသည့် ပညာရှိစကားလုံးများကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် သတိရမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဆိုးဝါးဆုံးနေ့ ချားသည်ပင် ကျွန်မအတွက် ပျော်ရွှင်သည့် ခံစားမှုကို သယ် ဆောင်ပေးပါတော့သည်။

တံတားခကောက်ခံသည့် ရုံထဲကလူ

၉

ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပင်လယ်ကွေ့တံတားပေါ်တွင် တံတား
တံတားခကောက်ခံသည့် ရုံငယ် ၁၇ ခုရှိ၏။ တံတားကိုဖြတ်ရန် တံတား
တံတားခကို ထိုရုံငယ်လေးများတွင် ပေးရ၏။ တံတားကူးခ ကောက်ခံ
သည့် ရုံငယ်တိုင်းတွင် လူတစ်ယောက်စီ ရှိနေသည်။ ကားတစ်စီး
လာတိုင်း တံတားကူးခ ငွေအချို့ကို သိမ်းလိုက်၊ နောက် ထိုကား
က မောင်းထွက်သွားလိုက်၊ နောက်ကားတစ်စီးကလည်း ထိုးဝင်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

လာလိုက်နှင့် တကယ်တော့ ထိုအလုပ်သည် အတော် ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသော အလုပ်ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် တစ်နေ့တွင်တော့ တံတားခ ကောက်ခံသော ရုံငယ်တစ်ခုအတွင်း၌ ကျွန်တော်သည် ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရပါ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် နေ့လယ်စာကို ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့၌ စားရန် ထိုတံတားကို ဖြတ်အသွား ကားခကောက်ခံသော ရုံငယ်တစ်ခု၏ ရှေ့သို့အရောက်တွင် တွေ့ရသော ထူးခြားမှု ဖြစ်ပါသည်။ ထူးခြားမှုမှာ တံတားကူးခ ကောက်ခံသည့် ရုံငယ်အတွင်းမှ ကျယ်လောင်သော ဂီတသံများကို ကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ပါတီတစ်ခု သို့မဟုတ် မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်၏ ဂီတပွဲများလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ဂီတတ ဖြိုင်လှပါသည်။ နောက်ကားများကလည်း ရှင်းနေသေး၍ ကျွန်တော်သည် ဂီတသံများ ထွက်ပေါ်နေသည့် တံတားကူးခကောက်ခံသည့် ထိုရုံငယ်အတွင်းသို့ စူးစမ်းလိုသောစိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ရုံအတွင်း၌ လူတစ်ယောက်သည် ကွေးနေအောင် ကနေသည်ကို ဖြင်လိုက်ရပါ၏။

‘မကြီးမငယ်နဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲဗျ’ ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

‘ပါတီလုပ်နေတာလေ’ ဟု ရုံတွင်းမှလူက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျန်တဲ့ ဟိုဘက်ရုံထဲက လူတွေကော?’

ကျွန်တော်က အခြားရုံငယ်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုရုံငယ်များတွင်ကား တစ်စုံတစ်ရာ လူမရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

‘သူတို့ကို မဖိတ်ဘူးလေ’

ကျွန်တော်က သူ့ကို အခြားမေးခွန်းများ မေးလိုသေးသော်လည်း တစ်နေရာသို့ အလျင်စလို ရောက်လိုသော သူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နောက်မှ ကားဟွန်းတီးစ ပြုနေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က စိတ်ထဲ၌ တေးထားလိုက်သည်။ ဒီလူကို နောက်တစ်ဖန်ရှာပြီး မေးဦးမည်။ ဒီလူတွင် အဆန်းတကြယ် ကိစ္စတစ်ရပ်ရှိနေကြောင်း သူ့အုတ်လုံးများက ဖော်ပြနေသည် မဟုတ်ပါလော။

လအနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ဖန် တွေ့ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်လည်း ဂီတသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ သူကလည်း ပါတီလုပ်နေဆဲ၊ ကနေဆဲ ဖြစ်၏။

‘ဘာလုပ်နေပြန်တာလဲဗျ’ ကျွန်တော်က မေးမိပြန်သည်။
‘အရင်တစ်ခေါက်ကတည်းက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မှတ်မိ
ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကနေတုန်းပဲလေ၊ အရင်တစ်ခါက ပါတီမို့
လုပ်နေတုန်းပဲ’ ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

‘နေပါဦး ကျန်တဲ့လူတွေကကော’

‘ဟိုး.. ခင်ဗျားမေးတာ အသာထားပါဦး၊ ဟိုရုံငယ်တွေတို့
ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ခင်ဗျား မျက်စိထဲမှာ ဘာနဲ့တူသလဲ’ သူက ရုံ
ငယ် တသီတတန်းကြီးကို ညွှန်ပြရင်း မေးလိုက်သည်။

‘အဲဒါတွေက ရုံငယ်တွေနဲ့ တူတာပေါ့ဗျာ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ စိတ်ကူးကြည့်ဖို့ ပြောတာပါ’

‘ကဲပါဗျာ၊ ကျွန်တော် လက်မြှောက်ပါပြီ၊ ခင်ဗျား မျက်စိ
ထဲမှာကော ဘာနဲ့တူလို့လဲ’

‘ဒေါင်လိုက်ထောင်ထားတဲ့ ခေါင်းတွေနဲ့ မတူဘူးလား’

‘ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

‘ကျွန်တော် သက်သေပြပါမယ်၊ မနက်တိုင်း ၈ နာရီခွဲ
ဆိုရင် အသက်ရှိတဲ့လူတွေ ဒီကားခကောက်ခံတဲ့ ရုံထဲကို ဝင်လာ
ကြတယ်၊ ပြီးရင် သူတို့ ၈ နာရီကြာအောင် သေကုန်ကြတယ်၊ ညနေ
၄ နာရီခွဲဆိုရင် ဖုတ်ဝင်လာသလို သူတို့ ပြန်ထွက်လာကြပြီး အိမ်

ပြန်ကြရော၊ ၈ နာရီလုံးလုံး အလုပ်ထဲမှာ ဦးနှောက်က သေနေတယ်
လေ၊ လူကသာ လှုပ်ရှားနေတာ’

ကျွန်တော်က အံ့သြတကြီး ဖြစ်နေရသည်။ ဒီလူက သူ့
လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဒဿနတစ်ရပ် ဖော်ထုတ်ထားပါကလား။
ကျွန်တော်က နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခုကို မနေနိုင် မထိုင်နိုင်
မေးမိပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားကျတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါလား၊ ပျော်လို့ပါလား’

သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း -

‘ဒါကို ခင်ဗျား မေးတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊
ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်က တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်တော်ဟာ အက
တောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်’ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကနေ
တာ၊ ကားခပိုက်ဆံ တောင်းခံတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရင်း အခုလို
ကျွန်တော် အကလေ့ကျင့်နေတာ အတော် ခရီးရောက်ပြီဆိုတာ
ခင်ဗျား ယုံရဲ့လား’ ဟု မေးပြန်ပါ၏။ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ပါ၏။

လူ ၁၆ ယောက် လုပ်ငန်းခွင်တွင် သေဆုံးနေကြချိန်တွင်
ဘု ယောက်မြောက်လူက ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်သော အခြေအနေတွင်
အသက်ရှင်နေပြီး တက်လမ်းတစ်ခုကို ရှာကြံသည်။ ထိုလူက မိမိ
အစ်ဦးတည်း ပါတီပွဲကျင်းပရင်း အကလေ့ကျင့်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့အတွက်ဆိုပါက ထိုပါတီသည်
၃ ရက်မျှပင် ခံကောင်းမှ ခံပေမည်။ ပျင်းရိမှုတည်းဟူသော တောင်း
ကြီးကို မကျော်ဖြတ်နိုင်သဖြင့် လက်မြှောက်ဖွယ်ရာသာ ဖြစ်ပါ၏။

‘ကျွန်တော်တို့အလုပ်ကို ပျင်းစရာကောင်းတယ်လို့ လူတွေ
က ပြောကြတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလို မမြင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်
ငွေကောက်ခံတဲ့ ရုံလေးက လေးဖက်စလုံး မှန်တွေချည်းပဲ၊ ရွှေ
ရောင်ဂိတ်တံတားကြီးကိုရော၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကိုရော၊ ဘာပယ်လီ
တောင်ကုန်းတွေကိုရော မြင်နေရတယ်၊ အနောက်ကမ္ဘာရဲ့ ထက်
ဝက်က ဒီမှာ အပန်းဖြေဖို့ ရောက်လာကြတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ
နေ့တိုင်း အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်လာပြီး အက လေ့ကျင့်
တယ်လေ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်း
လဲ’ ဟု ဆိုပါသည်။

သူသည် သူ့အလုပ်ကို ပျော်စရာမဖြစ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီး
ရင်း အကကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေ၏။ အမှန်
တကယ်လည်း ဒီလူကို တိဗ္ဗိဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် အားလုံးက ဝိုင်းပြီး
ငေးကြည့်ရမည့် အက အကျော်အမော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်
မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါ၏။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘယ်အလုပ်ကို ပျင်းစရာကြီး စက်ရုပ်
လိုပဲလို့ ပြောစရာရှိမည်နည်း။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျုပ်အလုပ်က
ဇယ်ဆက်သလို လုပ်နေရတာ၊ အခြားအလုပ်တစ်ခု ပြောင်းလုပ်ဖို့
ဘယ်မှာ အချိန်ရမှာလဲဟု ဘယ်သူက ပြောပါဦးမည်နည်း။ ဒီလို
ဆိုတော့လည်း အလုပ်အသစ်တစ်ခု ပြောင်းလုပ်ဖို့ဆိုတာက အဲဒီ
အလုပ်အသစ်မှာ လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်ဖို့ လိုသေးတယ်၊ အလုပ်
တစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်လို လေ့ကျင့်မှုတွေ လုပ်လို့ရမှာလဲဟု ဆင်ခြေ
ပေးဦးမလား၊ ပြောပါဦး၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလူဟာ အခုလောက်
ဆို ကပွဲရုံထဲရောက်နေပြီး ဝင်ငွေလဲ ကောင်းကောင်းရနေပြီလို့
ဆင်တာပါပဲဗျာ။

ဤကြိုက်သလို ကြင်နာမှုကို ပြပါ

ဇ

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့၏ ဆောင်းရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့တွင်
ဖြစ်ပါ၏။ ကားနောက်ဘက်တွင် ခရစ်စမတ် လက်ဆောင်များ
တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးဖြင့် အနီရောင် ဟွန်ဒါကားကလေးကို မောင်းနှင်
လာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ပင်လယ်အော် တံတား၏
တားဖြတ်ကူးခ ကောက်ခံသည့် ရုံးသို့ရောက်လာပြီး 'ကျွန်မအတွက်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ရယ်၊ ကျွန်မနောက်က ကားခြောက်စင်းအတွက်ရယ် ကျသင့်သလောက် ယူထားလိုက်ပါရှင်' ဟုဆိုကာ ပိုက်ဆံအရွက်ကြီး တစ်ချပ်ကို ပေးလိုက်၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည် အမ်းငွေကို လက်ခံပြီးသည်နှင့် မောင်းထွက်သွားပါ၏။ ထိုအမျိုးသမီး ထွက်သွားပြီးနောက် ကားမောင်းလာသူ ခြောက်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဒေါ်လာအချို့ကိုကိုင်ကာ အကောက်ရုံးသို့ ရောက်လာကြ၏။ ငွေကောက်ခံသူက 'ရှေ့ကသွားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ခင်ဗျားတို့အတွက် ကားဖြတ်ကူးခအားလုံး ပေးသွားပြီးပါပြီ၊ ပျော်ရွှင်တဲ့နေ့ ဖြစ်ပါစေဗျာ' ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ သူတို့အတွက် တံတားကူးခပေးသွားသော အမျိုးသမီး၏ကားကိုပင် မမြင်လိုက်ရတော့ပါ။

ဟွန်ဒါကားထဲမှ အမျိုးသမီးသည် ယနေ့ပင် 'ကြုံသလို ကြင်နာမှုပြပါ' ဟူသော စကားလေးတစ်ရပ်ကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ရေခဲသေတ္တာပေါ်တွင် ကပ်ထားခဲ့သည်ကို မြင်ခဲ့ရာမှ ထိုစာသားကို ချက်ချင်း လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဂျူဒီဖိုမင်းကလည်း ထိုစာသားလေးကို ကုန်လှောင်ရုံတစ်ရုံ၏ နံရံပေါ်ထွင် တွေ့ခဲ့မိရာမှ သဘောကျပြီး မိမိရေးသမျှ

စာများအားလုံး၏ အောက်တွင် ထိုစာသားလေးကို အမြဲ ရေးသားခဲ့၏။ ဂျူဒီဖိုမင်းက ဒီစာသားလေးဟာ ကောင်းကင်ဘုံက ပါးလိုက်တဲ့ စာသားလေးပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုပါ၏။

သူမ၏ခင်ပွန်း ဖရက်ကလည်း ထိုစာသားကို ကြိုက်လွန်းလှသဖြင့် သူ သင်ကြားနေသော ခုနစ်တန်းကလေးများ၏ စာသင်ခန်းနံရံတွင် ရေးကပ်ထားလိုက်သည်။ ဆောင်းပါးရှင်ဖြစ်သော ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏ မိခင်က ထိုစာသားကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်သဖြင့် သတင်းစာတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြလိုက်သည်။

နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ထိုစာသားနှင့်ပတ်သက်၍ သူမ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ အဲန်းက 'ဒီစာသားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်မအယူအဆက ဒီလိုလေ၊ ပြုလုပ်သင့်တယ်၊ ပွားများသင့်တယ်လို့ စိတ်ထဲမှာထင်တဲ့ အရာမှန်သမျှကို ကြုံသလို ပြုလုပ်လိုက်ပါ ဆိုတာပါပဲ' ဟု ပြောပြသည်။

၁။ နံ့ချာဟောင်းနွမ်းနေသော ကျောင်းများသို့ သွားရောက်ပြီး စာသင်ခန်းများကို ဆေးသုတ်ခြင်း၊

၂။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ရှိ အိမ်များ၏ မီးဖိုချောင်စားပွဲများပေါ်တွင် ပူပူနွေးနွေး အစားအသောက်များကို သွားရောက်တင်ထားခြင်း၊

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၃။ မာနကြီးသော အသွားအိုတစ်ယောက်၏ ပိုက်ဆံ အိတ်ထဲသို့ ပိုက်ဆံကို မသိအောင် ထည့်ထားခြင်း စသည်တို့ ပါဝင်သည်ဟု ဆိုပါ၏။

‘မကောင်းမှု အကုသိုလ်သည် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပွားများတတ်တဲ့သဘော ရှိသလို ကြင်နာခြင်းဟာလဲ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပွားစီးလာတတ်တဲ့သဘော ရှိပါတယ်’ ဟု အဲဒီက ဆက်၍ ပြောဆိုသည်။

မကြာမီ ထိုစာသားသည် ကားဘန်ပါများပေါ်တွင် ကပ်စာတန်းများအဖြစ်လည်းကောင်း၊ စာများနှင့် အလုပ်အကိုင် လိပ်စာကတ်ပြားများ၏ အောက်ခြေတွင် ထည့်သွင်းရေးသားကြခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ထိုစာသား ပျံ့နှံ့သကဲ့သို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်အတွက် မျှော်မှန်းချက်များလည်း ပျံ့နှံ့လာသည်။

ပို့တလင်းမြို့တွင် လူတစ်ယောက်က သူစိမ်းလူတစ်ယောက်၏ အချိန်စေခါနီးဖြစ်နေသည့် ကားရပ်နားချိန်ပြ မိတာပုံးထဲသို့ အချိန်မီ ငွေအကြွေစေ့ ထည့်သွားသည်။

ဗက်တာဆင်မြို့တွင် ရေပုံးများ၊ တံမြက်စည်းများ ကိုင်ဆောင်လာကြသော လူတစ်ဒါဇင်က အိုမင်း

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ဟောင်းနွမ်းနေသော အိမ်တစ်လုံးကို အမိုးမှစပြီး အောက်ခြေအထိ သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ပေးကြရာ ပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသော အားအင်ချို့တဲ့နေသည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများက အံ့အားသင့်ပြီး ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

ရိုကာဂိုမြို့တွင် ဆယ်ကျော်သက် လူရွယ်လေးတစ်ယောက်က သူ့အိမ်၏ ကားအဝင်အထွက်လမ်းကို ဂေါ်ပြားဖြင့် ညှိသည်။ ပြီးနောက် ဘယ်သူမှ ကြည့်မနေပါဘူးဟူသော အတွေးဖြင့် အိမ်နီးချင်း၏ ကားအဝင်အထွက်လမ်းကိုပါ ဆက်ပြုပြင်လိုက်သည်ဆိုသော သတင်းများ ဆက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

လှပသော စိတ်စေတနာ အရင်းခံသည့် အပြုအမူလေးများသည် ကူးစက်တတ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် နှင်းပန်းအဝါများကို စိုက်နေသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၁၆၂

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

ဆီယက်တဲလ်မြို့တွင် လူတစ်ယောက်သည် သူ့
ကိုယ်သူ တစ်ကိုယ်တော် သန့်ရှင်းရေး လုပ်သား
အဖြစ် ခန့်အပ်ပြီး တောင်ကုန်းများတစ်လျှောက်
အမှိုက်များကို လိုက်ကောက်သည်။

အတ်တလန်တာမြို့တွင် လူတစ်ယောက်က ပန်းခြံ
အတွင်းရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုံမှ လက်ဆော့ ရေးထား
သော စာများကို ဖျက်သည်။

ပျော်ရွှင်စိတ်ကို မမွေးမြူဘဲနှင့် မည်သူမျှ မပြုံးနိုင်ပါ။

ကမ္ဘာလောကကြီးသည် အနည်းငယ်မျှ ပို၍ နေချင့်စဖွယ်
ကောင်းသည်နှင့် ဒုက္ခသုက္ခများသည် လျော့ပါးသွားရစမြဲ ဖြစ်ပါ
သည်။

ကြင်နာမှုတစ်ရပ်ကို လက်ခံရရှိသူတို့အနေနှင့် ထိုသူ၏
အသည်းနှလုံးတွင် ပီတိလှိုင်းကလေးများ ဝင်ဆောင့်သည်ကို မခံစား
ဘဲ နေရမည်မဟုတ်။ အကယ်၍ သင်သည် တံတားဖြတ်ခ ပေးခြင်း
ခံရသည့် ကားမောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါက နောင်တွင် သင်
သည်လည်း အခြားတစ်ယောက်ကို ထိုကဲ့သို့ ပြုမူလိုစိတ် ပေါ်မလာ

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နှလုံးသားမေတ္တာ

၁၆၃

နိုင်ဟု မည်သူပြောနိုင်မည်နည်း။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖြတ်သွား
ဖြတ်လာ ကြုံကြိုက်သည့်အခါ လက်ပြန့်တံဆက်ခြင်း၊ ပင်ပန်းနေ
သော စာရေးတစ်ယောက်ကို ပြုံးပြခြင်းများသည် ကြုံကြိုက်သလို
ကြင်နာမှုကို ပြသခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ ကြုံကြိုက်သလို
ကြင်နာမှုကို ပြကြပါစို့။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ကားသမားတစ်ဦးရဲ့ နောက်ဆုံးစာ

❧

အလက်စကား အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ စတင်းဘုတ်
တောင်ကို ကားသမားများက လူသတ်တောင်ဟု ခေါ်ကြ၏။ သည်
တောင်အတက်က အကွေ့အကောက်တွေ များ၏။ စောက်မတ်
သော ချောက်ကမ်းပါးများ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကားသမားတိုင်းက
ဆောင်းရာသီတွင် စတင်းဘုတ်တောင်ကို လေးလေးစားစား
ဆက်ဆံရသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၁၆၆

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

ဤတောင်အကွေ့များတွင် မရေမတွက်နိုင်သော ကုန်တင်ကားမောင်းသမားများ အသက်ဆုံးခဲ့ကြသည်။ နောင်တွင်လည်း အသက်ဆုံးရမည့်သူများ ရှိနေဦးမည်မှာ သေချာပါ၏။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်သည် ထိုအဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်သို့အရောက်တွင် ရဲများက ကားအပျက်တစ်စီး၏ အစိတ်အပိုင်းများကို ကြိုးများဖြင့် ဆွဲတင်နေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ကားကိုရပ်ပြီး ရဲများ ဆွဲတင်နေသော ကား၏ အစိတ်အပိုင်းများကို ကြည့်နေမိ၏။ ကုန်တင်ကားတစ်စီး တောင်ဘေးသို့ ထိုးကျသွားခဲ့သည်မှာ သေချာလှ၏။

ခဏကြာတော့ ရဲသားများထဲမှ တစ်ဦးသည် ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က 'ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ' ဟု မေးလိုက်သည်။

'စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က နှင်းမုန်တိုင်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကျချိန်မှာ ဒီလူဟာ သူ့ကုန်ကားနဲ့အတူ ချောက်ထဲ ကျသွားတာ ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ဒီနှစ်ရက်အတွင်း အသွားအလာထဲ လဲ များများစားစားမရှိတော့ သူ့ခမျာ ကယ်မယ့်သူ မရှိဘဲ အသက်ဆုံးရှုံးသွားရှာတာ ဖြစ်မှာပါပဲ' ဟု ပြောရင်း ထိုရဲသားသည် သူ့

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နုလုံးသားမေတ္တာ

သားမွေးအင်္ကျီထဲမှ စာရွက်တစ်လိပ်ကို ဆွဲယူထုတ်ကာ ကျွန်တော်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

'အဲဒီထဲမှာ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ သူဟာ အအေးဒဏ်ကြောင့် မသေခင် အချိန်အနည်းငယ် အသက်ရှင်ခဲ့တယ်နဲ့၊ တူပါတယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲဗျာ' ဟု ထိုရဲသားက ဆက်ဆိုလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ယခင်က ရဲသားတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများအတွင်းမှ မျက်ရည်စများကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါ။ မြင်ရလိမ့်မည်ဟုလည်း မမျှော်လင့်ပါ။ ရဲသားဆိုသည်က သေခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်စရာ အဖြစ်အပျက်များကို မြင်တွေ့ရဖန်များသဖြင့် ထိုကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ မမူတတ်သူများဟု ယူဆခဲ့သော ကျွန်တော်သည် မှားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ရဲသားဖြစ်သူက မျက်ရည်စနှင့်ပေးသော စာအိတ်ကို လှမ်းယူကာ ဖတ်မိတော့ ကားသမားချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာကာ ကျွန်တော်လည်း ငိုစပြုမိပါ၏။

ထိုစာကို သူ့ချစ်ဇနီး မဖတ်ရသေးမီ သင် ဖတ်ကြည့်စေလိုပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ဒီဇင်ဘာ ၁၉၇၄

ကိုယ့် ချစ်ဖုန်း..

အလက်စကာ အဝေးပြေး လမ်းမကြီးအတိုင်း
မောင်းအလာ စတင်းဘုတ်တောင်ပေါ်လဲအရောက် ရေခဲ
ဖုံးနေတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ စမ်းတဝါးဝါးမောင်းရင်း ကြိမ်ဖန်
များစွာ မင့်ထက် ပိုချစ်တယ်လို့ မင်းကိုပြောခဲ့တဲ့ ကိုယ်
မောင်းလာတဲ့ ဒီသံထည်ကိုယ်ကားကြီးဟာ စောက်မတ်တဲ့
ချောက်ကမ်းပါးထဲကို ထိုးကျသွားတာပါပဲ အသက်ရယ်။

ကိုယ် ကံကောင်းတာကတော့ အချိန်အနည်းငယ်
ရခြင်းပါပဲ။ ဒီရတဲ့အချိန်လေးမှာ ပါလာတဲ့ စာရွက်နဲ့
ဖောင်တိန်ကိုယူပြီး ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းကိုပြောဖို့ ကြိမ်ဖန်
များစွာ မေ့ခဲ့တဲ့ စကားတစ်လုံးကို ပြောဖို့က အဓိကပါ
အချစ်ရယ်။

ကိုယ် ဘာပြောချင်လဲ မင်း သိလား။

ကိုယ်လေ မင်းကို ချစ်ပါတယ် အချစ်ရယ်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နဲ့လုံးသားမေတ္တာ

၁၆၉

ဒီစကားကို အခုမှ ပြောရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။
တကယ်တော့ ဒီသံထည်ကားကြီးကို မောင်းလာလို့ မင့်
ဆီကို ပြန်ရောက်တိုင်း ပြောဖို့ကောင်းတဲ့ စကားပါ။
ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်ရယ် မသိဘူး။ ကိုယ် ဒီစကားကို
မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ထပ်ပြောပါရစေ အသက်ရယ်။

ကိုယ်လေ မင်းကို ချစ်ပါတယ်။

ကိုယ်က ကားနဲ့ပိုပြီး အချိန်ကုန်နေလို့ မင်းက
ကိုယ့်ကို 'ရှင်ဟာ ကျွန်မထက် အဲဒီကားကြီးကို ပိုချစ်
တယ် မဟုတ်လား' လို့ စလေ့ရှိတယ်နော်။ ဟုတ်ပါတယ်
အသက်ရယ်။ ကိုယ်လေ ဒီသံထည်အစိတ်အပိုင်းကြီးကို
ကိုယ်ချစ်ပါတယ်။ သူကလဲ ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းခဲ့တာ
ကိုး။ မင်းသိတဲ့အတိုင်းလေ။ ဒီသံထည်အစိတ်အပိုင်းကြီး
ဟာ ခရီးရှည်သွားရတဲ့အခါ အားကိုးရပြီး ကိုယ်ခိုင်းသမျှ
မမောမပန်း သူက လုပ်ပေးတယ်။ သူဟာ ကိုယ့်မျက်နှာ
ကို ဘယ်တုန်းကမှ မဖျက်ခဲ့ပါဘူး။

ကိုယ်တို့ရဲ့ ပထမဆုံး ကုန်တင်ကားလေးကို မင်း
မှတ်မိသေးလား။ အဲဒီကားကတော့ ကိုယ်တို့ မိသားစုကို

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

တစ်ချိန်လုံး ဘိုင်ကျနေစေပြီး စားဖို့သောက်ဖို့ ရှာပေးတဲ့ ပျက်သွားတဲ့ ကားဟောင်းလေးလေ။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ကားတုန်းကဆိုရင် အိမ်လခနဲ့ အသုံးစရိတ်တွေက မလုံလောက်လို့ မင်းကိုယ်တိုင် ထွက်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို ကိုယ်ပြန်ပြီး သတိရနေချိန်မှာတော့ ကိုယ် မင်းဆီကို ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး။ ဒီဖြစ်ရပ်တွေကို သတိတရနဲ့ မင်းထံကို ပြန်ပြီး စာရေးဖို့ ဘုရားသခင်က ခွင့်ပြုထားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ။

အဲဒီတုန်းက မင်းကိုယ်တိုင်ပါ အလုပ်ထွက်လုပ်ရတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာနဲ့ ပြန်လာတဲ့ မင်းဆီက ကားပြင်ဖို့ ငွေတောင်းတဲ့အခါ မင်းတစ်ခါမှ မညည်းညူခဲ့ဘူးနော်။ တကယ်လို့ မင်း ညည်းညူခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် မင်းဟာ ကိုယ်မကြားအောင် ညည်းခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ကိုယ်က ဒီကားကိစ္စနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတဲ့အခါမှာ မင်းဘဝထဲကိုဝင်ပြီး မစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလဲ သတိပြန်ရနေပါတယ် အသက်ရယ်။

ကိုယ် သေရတော့မယ့်အချိန် ရောက်မလာခင် အေးစက်နေတဲ့ အအေးဒဏ်ကို ခံစားရင်း မင်း ကိုယ့်အတွက် အနစ်နာခံခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးနေမိတဲ့အချိန်မှာတော့ မင်းနဲ့ကိုယ် ဝေးကွာလွှမ်းလှပါပြီ။ ဘယ်လိုမှ ဆက်လို့သွယ်လို့ မရတဲ့နေရာ နှင်းတောထဲမှာပေါ့။

မင်း ကိုယ့်အတွက် အနစ်နာခံခဲ့တာတွေအားလုံးကို ကိုယ် တွေးနေမိတယ်။ အဝတ်အစားကိစ္စ၊ အားလပ်ရက်တွေ၊ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းကိစ္စတွေမှာလည်း မင်း မညည်းမညူ အနစ်နာခံခဲ့တာတွေအတွက် ကိုယ်ဟာ ကျေးဇူးတင်စကား မပြောဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် အသက်ရယ်။

ကိုယ်က ဒီသံကိုယ်ထည်ကြီးထဲမှာပဲနေပြီး တစ်ချိန်လုံး ကားမောင်းနေရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ဘေးမှာ မင်း မရှိပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝအတွက် မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အဖော်မွန်ဆိုတာ ကိုယ် မေ့နေခဲ့တယ်။

မင်းရဲ့ အနစ်နာခံမှု၊ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုတွေကြောင့် ကိုယ် ဒီကုန်တင်ကားအသစ်ကို ဝယ်နိုင်တဲ့

နေ့က ဒီကားအသစ်ရဲ့ လက်ကိုင်ကို ကိုင်ရင်း ကိုယ်
ဘယ်လောက် ဝမ်းသာခဲ့သလဲဆိုရင် ပေါက်ထွက်မတတ်
ပါဘဲ။ မင်းကိုလဲ အဲဒီတုန်းက သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်တာပဲ။
ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို မင်းကို ကိုယ်မပြောပြဖြစ်ခဲ့
ဘူး။ ကိုယ်ကျေးဇူးတင်နေတာ မင်းသိမှာပါပဲလေ ဆိုပြီး
ကိုယ့်နှုတ်က ဆွံ့အ နေခဲ့တယ်။

ဒါတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ အသက်ရယ်။

အခု ကိုယ်ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာက အတော့်ကို ဆီး
တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီး ရောက်နေပြီဆိုတာ ကိုယ်
သိပါတယ်။ ရသမျှအချိန်လေးမှာ အရင်က ကြိမ်ဖန်များ
စွာ ကိုယ်မပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ပြောခဲ့
ပါရစေ။ ဒီသံထည်ကားကြီးနဲ့ အလုပ်ပေါ်မှာပဲ အာရုံ
ရောက်နေရာက ကိုယ် မေ့လျော့ခဲ့တဲ့ အရာတွေပေါ့
အချစ်ရယ်။

ကိုယ် ကတ္တရာလမ်းပေါ်ရောက်နေလို့ မင်းနဲ့
မွေးနေ့ပွဲမှာ အတူမရှိနေနိုင်တဲ့ အဖြစ်တွေ၊ ကိုယ် လမ်း
ပေါ်ရောက်နေလို့ မင်းတစ်ယောက်တည်း သွားခဲ့ရတဲ့

သား ကျောင်းက ပြဇာတ်တွေ၊ ကိုယ် ဘယ်များ ရောက်
နေသလဲ၊ ကိစ္စတွေရော အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ တွေးတော
ပြီး မင်းတစ်ယောက်တည်း ကုန်ဆုံးခဲ့ရတဲ့ အထီးကျန်ည
တွေအကြောင်းကို အခုမှ စဉ်းစားနေမိတယ် အသက်ရယ်။
ခုချိန် မင်းဆီကို ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့ မရတော့ပါ
လား။

မိသားစုညစာစားပွဲနဲ့ အခါကြီးရက်ကြီး ပွဲတွေမှာ
ကိုယ် ဘာကြောင့် မတက်နိုင်တဲ့အကြောင်းကို မင်းမိဘ
တွေဆီမှာ မင်းကိုယ်တိုင် လျှောက်လဲခဲ့တာတွေကိုလဲ ကိုယ်
ပြန်ပြောင်း မြင်လာမိတယ်။ ကိုယ့်ကား ဆီလဲရင်း အလုပ်
ရှုပ်နေလို့၊ ကားပစ္စည်းရှာနေလို့၊ နောက်တစ်နေ့ မနက်
အစောကြီး ခရီးထွက်ရမှာမို့ အိပ်ပျော်နေလို့ မင်း
အကြောင်းအရာတစ်ခုခုနဲ့တော့ အကြောင်းပြခဲ့တာချည်း
မဟုတ်လား။

ဝမ်းနည်းစရာကြီးပါလား အသက်ရယ်။

ကိုယ်ဟာ ဘဝတစ်သက်တာမှာ အများတွေ အများ
အပြားလုပ်ခဲ့ပေမယ့် ကောင်းတဲ့၊ မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်

တစ်ခုတလေ ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါဟာ မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲလို့ ပြောခဲ့ပါရစေလား အသက်ရယ်။

ကိုယ်လေ မင်းကို ချစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကလေးတွေကိုလဲ အမြဲ ကိုယ်ချစ်တယ်။ အခုအချိန်မှာ ကားကြီးချောက်ထဲကိုကျလို့ ရရှိခဲ့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က နာကျင်ရတာထက် မသေသေးမီ ကာလလေးမှာ မင်းကို သတိရပြီး အသည်းနှလုံးက နာကျင်ခံစားနေရတာက ပိုများပါတယ်။ ဒီလို အသိတရားတွေနဲ့ မင်းနဲ့ကိုယ် ဒီဘဝမှာ တစ်ခဏတာလေး ပြန်ဆုံခဲ့ရရင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်မလဲနော်။

တကယ်တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး အသက်ရယ်။

နာကျင်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ မှန်တိုင်းအတွင်းက အထီးကျန် ဖြစ်နေရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် ကြောက်လန့်နေမိတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒီအသိတရားတွေဟာ တကယ်တော့ သိပ်ကို နောက်ကျနေပြီ။ ကိုယ်က ဒီသံထည်ကားကြီးကို အတော် တွယ်တာခဲ့တာပဲ။ ကိုယ့်ဘဝကို သေတဲ့

အထိ ချယ်လှယ်ခဲ့တာဟာ ဒီ စက်ဆုပ်စရာ ကုန်တင်ကားကြီးဆိုတာ ကိုယ်သိပါပြီ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒီသံထည်ကိုယ်ကားကြီးထဲကို ကိုယ် ဝင်နေမိတယ်။ အခုတော့ ဒီ ကုန်တင်ကားကြီးဟာ တွန့်လိမ်နေတဲ့ သံမဏိတုံးကြီးအဖြစ် ကိုယ်နဲ့အတူ ရှိနေတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် သူက ကိုယ့်အချစ်ကို ဘယ်လိုမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ပါဘူး။ အချစ်ကို တုံ့ပြန်နိုင်တဲ့ အချစ်ကို တုံ့ပြန်မယ့် မင်းဟာ အခုတော့ ကိုယ်နဲ့ဝေးလွန်းတဲ့ အဝေးတစ်နေရာကနေ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုတောင်းနေချိန်မှာ မင်းရဲ့ ဆုတောင်း မပြည့်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိနေပါပြီ အသက်ရယ်။

ကိုယ် မင်းနဲ့ မိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်လောက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရှိနေပေမယ့် ကိုယ်နဲ့အတူ မင်းရှိနေသလို ခံစားနေရတယ်။ ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးတဒ်မှာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလဲ ကိုယ် ကြောက်လန့်နေရတယ်။

ကလေးများကိုလဲ အဖေက သူတို့ကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။ သားတို့ကို အဖေ ချစ်ပါတယ် သားတို့ရယ်။

၁၇၆

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

သားတွေကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက်
ဘယ်တော့မှ ကုန်တင်ကား မမောင်းစေပါနဲ့။ မင်းကို
ကိုယ် သိပ်ချစ်ပါတယ်။

မင်းဟာ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ လှနေပါတယ်။

တစ်ခုပဲ အဲဒါကို ကိုယ့်ပါးစပ်က တဖွဖွ မပြောဖြစ်
ခဲ့တာပါပဲ။ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါလို့ မှာရုံက
လွဲလို့ ကိုယ်ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။

နောက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝမှာ အရာရာထက် ဒီသံထည်
ကားကြီးထက် မင်းကို ပိုချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံပါ အချစ်
ရယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပြောဖို့မေ့နေတာ ဒီတစ်ခုတည်းမို့
ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောခဲ့ရပါတယ်။

မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်။

ဘီလ်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ပါကို အမြန်ပြန်လာပါ

ဇ

စပိန်နိုင်ငံရှိ မြို့လေးတစ်မြို့တွင် ကျော့ဆိုသူ အဖေ
တစ်ယောက်ရှိ၏။ တစ်နေ့ သားဖြစ်သူ ပါကိုအား ကိစ္စတစ်ရပ်နှင့်
ဆုံးမရာ ပါကိုသည် ထိုနေ့ညက အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီးနောက်
လုံးဝ ပြန်မလာဘဲ ရှိ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ကျောသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စရပ်ကို ခေါင်းအေးအေးနှင့် စဉ်းစားပြီးမှ မိမိမှားကြောင်း သိရှိကာ သား ဖြစ်သူ ပါကို ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်၊ မတော်တဆ အဝေးကြီး ထွက်သွားမှဖြင့် ဒုက္ခပါပဲ။ သူ ဒီမြို့က မထွက်သွားခင် ငါ လိုက်ခေါ် မှပဲဟု စိတ်ကူးကာ မြို့လယ်ခေါင် လူစည်ကားသော စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ သွားရောက်ကာ ဆိုင်ရှေ့ရှိ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း စာရေးသားထားခဲ့ပါ၏။

‘သား ပါကို အိမ်ကို အမြန်ပြန်လာပါ။
အဖေ စိတ်ပူနေတယ်၊ မင်းကို အဖေချစ်ပါတယ်၊
မနက်ဖြန် ၉ နာရီမှာ ဒီနေရာမှာ မင်း အဖေကို
လာတွေ့ပါ သားရယ်’

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောသည် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ထိုစတိုးဆိုင်ရှေ့သို့ ကိုးနာရီအရောက် သွားခဲ့၏။ ထိုအခါ ကျော သည် မိမိစာရေးထားသော ကျောက်သင်ပုန်းရှေ့တွင် လူငယ် ခုနစ် ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုလူငယ်ခုနစ်ယောက်လုံး၏ အမည်များ သည် ပါကိုဟူ၍ဖြစ်ကာ ထိုခုနစ်ယောက်စလုံးသည် အိမ်မှ ထွက် ပြေးလာကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှ ကျော၏

ရေးသားချက်ကို ဖတ်မိသောအခါ မိမိတို့၏ ဖခင်များက မိမိတို့ အား ပြန်ခေါ်သည်ဟု ထင်မှတ်၍ အိမ်ပြန်ရန် လာစောင့်နေသူ များဖြစ်သည်ကို ကျောသည် ထိုလူငယ်ခုနစ်ယောက်နှင့် စကားပြော မိသောအခါ သိရှိလာခဲ့၏။

သို့သော် ထိုလူငယ်ခုနစ်ယောက်ထဲတွင် မိမိ၏သား ပါကို မပါဝင်သည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုအခါ ကျောသည် ဖခင်ချင်း ကိုယ် ချင်းစာကာ လူငယ်များအား ဖျောင်းဖျပြောဆိုပြီး သူတို့၏ ဖခင် များထံသို့ လိုက်ပို့လိုက်ပါ၏။

ကျောသည် နောက်တစ်နေ့ ကိုးနာရီတွင် စတိုးဆိုင်ရှေ့ သို့ ထပ်မံ လာရောက်စောင့်သောအခါမှ သားဖြစ်သူ ပါကိုတစ် ယောက် စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် ကျောက်သင်ပုန်းရှေ့သို့ ရောက် လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျောက သားဖြစ်သူကို ပြေးဖက် လိုက်ပြီး ‘အိမ်ပေါ်က သားဖြစ်သူတွေ ဆင်းသွားပေမယ့် အဖေ တွေအပေါ် သားတွေက မေတ္တာမသွေဘူးဆိုတာ မနေ့ကတည်းက အဖေ သိပြီးပါပြီကွာ’ ဟု ဆိုပါသည်။

သို့သော် သားဖြစ်သူ ပါကိုက ဘာဆိုလိုသည်ကို အဓိပ္ပါယ် မရှင်းသဖြင့် အဖေ ဘာပြောတာလဲဗျာ ဟု မေးကြည့်ရာ ကျောက

၁၈၀

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

မနေ့က ပါကိုခနစ်ဦးအား အိမ်ပြန်ပို့သည့်အကြောင်းကို ပြောရာ
သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍
အားရပါးရ ရယ်ကြပါသတည်း။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ဝေခနာနှင့် အလှတရား

ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ်လူမျိုး ပန်းချီဆရာကြီးနှစ်ဦးဖြစ်သော
ဟင်နရီမားတီးစ် **Henri Matisse** နှင့် ဩဂတ်စ်ရေနွား **Auguste**
Renoir တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသက် ၂၈ နှစ်စီ ကွာခြား
ကြသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၁၈၂

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

ရေနွားသည် သူ့ မကွယ်လွန်မီ နှစ်အတော်ကြီး ကြာ အောင် အိမ်တွင်းမှ အိမ်ပြင်သို့ မထွက်နိုင်ဘဲ အဆစ်အမြစ်ရောင် ရမ်း ကိုက်ခဲ့သည့် ရောဂါမှ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေ လေဖြတ်ရောဂါ ရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တကယ်တော့ ရေနွား၏ ဝေဒနာသည် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာဖြစ်၏။ ထိုဝေဒနာများ ခံစားရသည့်တိုင် ရေနွားသည် ပန်းချီဆွဲ မပျက်ဘဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝေဒနာကို အန်တုရင်း ပန်းချီစုတ်ချက်များနှင့် ကမ္ဘာကျော်လက်ရာများကို နေ့စဉ် ဖန်တီးနေ၏။

မာတီးစ်သည် ငယ်ရွယ်သူပီပီ ရေနွားအား အဖော်ပြုကာ အနုပညာရပ်များကို ဆွေးနွေးရင်း ရေနွားထံ မကြာခဏ လာလေ့ ရှိ၏။ ဝေဒနာခံစားသူ ရေနွား သက်သာရာသက်သာကြောင်း လာ ရောက်ခြင်းလည်း အကြောင်းတစ်ရပ် ပါဝင်သည်။ မိမိက ဝေဒနာ သက်သာစေဖို့ လာတိုင်း ရေနွားက ဝေဒနာအကြောင်း မပြောဘဲ ပန်းချီကားများကိုသာ ရေးဆွဲရင် အနုပညာကိစ္စများကိုသာ ဆွေးနွေး သောအခါ တစ်နေ့တွင် မာတီးစ်က 'ဩဂတ်စ်ရေနွားရယ်၊ ခင်ဗျား ဝေဒနာ ဘယ်လောက် ပြင်းထန်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါလောက်တောင် အပြင်းအထန် ခံစားနေရတဲ့ကြားက ဘာလို့များ

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နှလုံးသားမေတ္တာ

၁၈၃

ပန်းချီဆက်ရေးနေတာလဲဗျာ' ဟု ရုတ်တရက် အပြစ်တင်ရင်း ကရုဏာဒေါသောဖြင့် မေးလိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ရေနွားက မာတီးစ်အား သေသေချာချာ ကြည့် ကာ 'ကိုယ့်လူရ၊ အလှတရား ရှိနေသရွေ့ ဝေဒနာကို ကျော်လွှား နိုင်တယ်ဗျာ' ဟု ပြန်ပြောပါ၏။

ရေနွားသည် သူ့ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သေဆုံးခါနီးအချိန် အထိ ပန်းချီရေးဆွဲသွားခဲ့သည်။ သူ၏ အထင်ရှားဆုံး ပန်းချီကား ကြီးတစ်ကားဖြစ်သည့် ရေချိုးသူများ The Bathers ကားကို ကိုယ်လက် မသန်မစွမ်းဖြစ်ပြီး ဆယ့်လေးနှစ်တာ ကာလပတ်လုံး ရေးဆွဲခဲ့ရာ မကွယ်လွန်မီ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာမှ အပြီးသတ် ခြယ်မှုန်း နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ဆရာအကြည့်

၉

ကျွန်မသား အယ်ဒီပေါ့၊ စာသိပ်မတော်ပါဘူး၊ သူ စာ
တော်အောင်ဆိုပြီး ကျွန်မဖြင့် ကိုယ်တိုင်လဲ စာသင်ပေး၊ ဆရာမ
တစ်ယောက်ကိုလဲ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ စာသင်ရအောင်ခေါ်၊ တစ်ခါ
တလေလဲ သူ့အဖေကိုယ်တိုင် စာပြပေးပါတယ်၊ ကလေးက ဒဲ့ရင်း
ဒဲ့ရင်းပါပဲ။

ပန်းမျိုးတစ်ရာတပေ

၁၈၆

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

ဉာဏ်ကောင်းအောင်ဆိုပြီး ပင်လယ်ငါးကျွေး ဆိုလို့လဲ ကျွေးပါရဲ့၊ စိတ်မညစ်ရအောင် ထားဆိုလဲ ထားပါရဲ့၊ စာကျက်ဖို့ နေရာလဲ ထားပေးပါရဲ့၊ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုပြီး ထူးမလာပါဘူး။

ခြွေကုတ်တုန်းရောက်တဲ့အခါ အယ်ဒီဟာ ကျွန်မတို့က မတိုက်တွန်းရဘဲနဲ့ အချိန်မှန် စာကျက်လာပါတယ်။ လပတ် စာမေးပွဲက အမှတ်တွေကလဲ တက်လာတယ်။

ကျွန်မနဲ့ ခင်ပွန်းက အယ်ဒီရဲ့ ကျောင်းစာ တိုးတက်မှုတို့ ဝမ်းပန်းတသာ ရင်တမမနဲ့ စောင့်ကြည့်နေရတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ စာလာသင်ပေးတဲ့ ဆရာမလဲ မလိုတော့ဘူးလေ။

ကျွန်မတို့လဲ သားလေး အယ်ဒီ ဘာကြောင့် ကျောင်းစာ ကို မနှစ်ကထက် ကြိုးစားလာတယ်၊ ဘာကြောင့် အများကြီးလဲ ဦးတိုးတက်လာတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မတို့ အသိချင်ဆုံး ဆိုတာက အမှန်ပဲ။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းဟာ မနေနိုင်တာနဲ့ အယ်ဒီ ကိုပဲ တိုက်ရိုက် မေးရပါတယ်။

'သား အရင်ကနဲ့ မတူဘူး၊ သား စာ ပိုပြီး ကြိုးစားလာတယ်၊ အဖြေလို့ ခင်မို့ မေးတော့ -

နလုံးသားမေတ္တာ

'အခု ခြောက်တန်းကို ပြောင်းလာတဲ့ ဆရာအသစ်က သား ကို ချစ်တယ်၊ သူက ကျောင်းဆင်းရင် သားပန်းကိုပုတ်ပြီး အယ်ဒီ စာကျက်နေလို့ ပြောတယ်၊ ဆရာလေး ပန်းကို ပုတ်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော် စာကျက်ချင်တဲ့စိတ်တွေ တိုးလာတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဆရာကို ချစ်တယ်၊ ဆရာကလဲ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တာကိုး' ဟု ဆိုပါ၏။

'ဆရာက မင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လို သိလို့လဲ သားရဲ့'

'ဆရာက ကျွန်တော့်ကို မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်တယ် မာမီရဲ့'

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အမေလို့ပဲ ခေါ်မည်

၉

တစ်ခါက အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အောင်မြင်သော ဘဏ်သူဌေးကြီးများ၊ သင်္ဘောသူဌေးကြီးအချို့နှင့် ထင်ရှားသော နိုင်ငံရေးသမားများ အပါအဝင် ပါမောက္ခကြီးများနှင့် ထင်ရှားသော လူမှုဝန်ထမ်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ပြည်နယ်တစ်ခုတည်းမှ ဖြစ်နေသည်ကို မတော်တံဆ သတင်းစာဆရာတစ်ဦးက သိရှိသွားခဲ့၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ထိုအခါ ယင်း သတင်းစာဆရာသည် ထိုပြည်နယ်သို့ သွားရောက်ကာ ခြေခြေမြစ်မြစ် စုံစမ်းသောအခါ အံ့ဩစရာ ဖြစ်လာရသည်မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်းမှ ထွက်လာကြသူများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကျောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းပြန်ရာ ထိုကျောင်းသည် သိပ်ပြီး ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်သည်ကို မတွေ့ရဘဲ 'ကျုပ်တို့တော့ ကာလကလဲ ကြာပြီဆိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက အဲဒီ ကျောင်းမှာ ဘယ်လို သင်ကြားမှုစနစ်တွေနဲ့ သင်တယ်ဆိုတာလဲ မသိပါဘူး။ ထူးထူးခြားခြား သင်တဲ့စနစ်ရှိတယ်လို့လဲ မသိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒီအချိန်လောက်က ဆရာမကြီး တစ်ယောက်တော့ ခုထိရှိသေးတယ်၊ အဲဒီ ဆရာမကြီးဆီ သွားမေး ရင်တော့ သဲလွန်စရနိုင်မယ် ထင်တာပဲ' ဟု ဆိုသောကြောင့် အဆိုပါ သတင်းစာဆရာသည် ဆရာမကြီးထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သွား ရောက်ခဲ့ပြန်ပါ၏။

ဆရာမကြီးနှင့်တွေ့သောအခါ အမေရိကန်နိုင်ငံမှ သက်ရှိ ထူးချွန်သူ အများစုသည် ထိုပြည်နယ် ထိုကျောင်းမှ ဖြစ်ရုံသာမက

ထိုဆရာမကြီး၏ တပည့်များချည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပြန်၏။
ထိုအခါ သတင်းစာဆရာက ဆရာမကြီးနှင့်တွေ့ဆုံကာ-

'ဆရာမကြီးခင်ဗျား၊ ဆရာမကြီးရဲ့ တပည့်တွေအားလုံး ဟာ နိုင်ငံအကြီးအကဲခေါင်းဆောင်၊ အောင်မြင်သူတွေ ဖြစ်နေကြ ပါတယ်။ အဲဒီ ဆရာမကြီးရဲ့ တပည့်တွေ အခုလို အောင်မြင်အောင် အဲဒီတုန်းက ဆရာမကြီး သင်ကြားခဲ့တဲ့ အောင်မြင်အောင် သင် နည်းလျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပါရစေ' ဟု မေးပါ၏။

ဆရာမကြီးသည် မျက်တောင်ကို အကြိမ်ကြိမ် ခတ်ကာ 'ဆရာမကြီးမှာ ဘာလျှို့ဝှက်တဲ့ သင်ကြားနည်းမှ မရှိပါဘူး၊ ဆရာမ ကြီးကိုယ်တိုင်ကလဲ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းတောင် မရောက်ဖူး ပါဘူးကွယ်၊ ဒီလိုပဲ အခြားဆရာတွေသင်သလို သင်တာပါပဲ မောင် ရယ်' ဟု ဆို၏။

'ဆရာမကြီး မေ့နေလို့ဖြစ်ရင် ဖြစ်မှာပါ ဆရာမကြီး၊ ပြန် စဉ်းစားပါဦးခင်ဗျာ' ဟု ဆိုသောအခါ ဆရာမကြီးက စဉ်းစားရင်း 'အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျွန်မက အဲဒီတုန်းက စာသင်တော်တဲ့ ဆရာမတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာမကြီး

၁၉၂

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

က တပည့်တွေကို ကိုယ့်သားသမီးတွေလိုပဲ ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒီကလေး
တွေကလဲ ဆရာမကြီးကို အမေလိုပဲ ချစ်တယ်။ ဆရာမကြီးလို့
တောင် သူတို့မခေါ်ကြဘဲ အမေလို့ပဲ ခေါ်တယ်ရှင်' ဟု ပြော
ကြားလိုက်ပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

မေတ္တာတရားကို သယ်ဆောင်လာသည့်
ချေကြက်ကလေး

တစ်ခါက လူမှုဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ဂုဏ်ပြုပွဲ
တစ်ခု ကျင်းပခဲ့၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ဆေးရုံများ၊ ဆေးပေးခန်း
များ၊ ဝေဒနာခံစားနေရသူများကို မေတ္တာတရား ရှေ့ထားကာ ပြုစု
စောင့်ရှောက်သူဖြစ်သည်။ ထိုဂုဏ်ပြုပွဲအခမ်းအနားတွင် အမျိုးသမီး

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အား ဂုဏ်ပြုစကား ပြောကြားပြီးနောက် ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခရောက်
နေသော ဝေဒနာရှင်များအား စောင့်ရှောက် ကူညီလိုသော မေတ္တာ
စိတ် မည်ကဲ့သို့ ရင်တွင်းမှ ပွားများတည်ရှိလာသည်ကို ရှင်းလင်း
ပြောကြားပေးပါရန် ပရိသတ်အတွင်းမှ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

ပထမပိုင်းတွင် ထိုဖြစ်ရပ်သည် ကျွန်မအား ခြောက်လှန့်
နေဆဲဖြစ်ပါ၍ ပြန်မပြောပါရစေနှင့်ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုအမျိုး
သမီးက နောက်ပိုင်းတွင် မိမိ၏ရင်တွင်းသို့ မေတ္တာပါရမီ ရောက်ရှိ
ကိန်းအောင်းလာစေသော ဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြသည်မှာ အောက်ပါ
အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မနေတဲ့နေအိမ်အနီး သောင်ယံကမ်းခြေတစ်ခုမှာ
သူ့ကို ကျွန်မ ပထမဆုံး စတွေ့တာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက သူ့
အသက်က ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ၆ နှစ်အရွယ်
ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မနေတဲ့ အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့
ကမ်းခြေမှာ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲရှင်။

အဲဒီ တွေ့ဆုံမှုရဲ့အစကတော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ မေတ္တာ
ပါရမီ ကိန်းအောင်းစေဖို့အတွက် အစပထမ နိဒါန်းဆိုရင်လဲ
မမှားပါဘူး။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ကျွန်မက စိတ်ညစ်ညစ်ရှိရှိတိုင်း အဲဒီ ပင်လယ်ကမ်းခြေ
မှ သုံးမိုင်လေးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့အထိ ကားမောင်းသွားလေ့
ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကားကို တစ်နေရာမှာရပ်ပြီး ကမ်း
ခြေကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ကြည့်နေတဲ့အချိန်မှာ ကလေး
တစ်ဦးက အဲဒီကမ်းခြေမှာ သဲအိမ်လေးတစ်ခုကို သူ့ခြေ
ထောက်နဲ့ထိုးပြီး တည်ဆောက်နေပါတယ်။ အဲဒီကလေးက
သူ့ရဲ့ပင်လယ်လို ပြာနေတဲ့ မျက်လုံးအစုံကို ပင့်ပြီး ကျွန်မကို
'ဟယ်လို' လို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကျွန်မလဲ စိတ်ကလဲ ညစ်
ညစ်ဖြစ်နေလို့ အဲဒီကလေးကိုလဲ အရောဝင်လိုတဲ့စိတ် မရှိတာ
နဲ့ တစ်ချက်ပဲ ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ သူလေးက 'သမီး ဆောက်နေတာလေ' လို့
ပြောပါတယ်။ ကျွန်မကလဲ စကားမဆက်ချင်တာနဲ့ 'တွေ့တယ်
လေ၊ တွေ့တယ်၊ အဲဒါဘာလဲ' လို့ ဂရုတစိုက်မရှိလှဘဲ မေး
လိုက်ပါတယ်။

'သမီးလဲ မသိဘူး၊ သမီးက သဲနဲ့ထိနေရတာကို သိပ်
ကြိုက်လို့ပါ'

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အဲဒီလို ပြောတဲ့အခါ ကျွန်မလဲ သူပြောသလိုဆို အကောင်းသားဟဲ့ ဆိုပြီး ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး သဲထဲမှာ လမ်း လျှောက်မလို့လုပ်တုန်း ကျွန်မတို့အနားကို ရေကြက်ကလေး တစ်ကောင် ပျံ့ဝဲလာပါတယ်။

‘ဒါကလဲ ပျော်ရွှင်မှုလေး တစ်ခုပေါ့ အန်တီရယ်’ လို့ ကလေးမလေးက ဆိုလိုက်ပါတယ်။

‘ဘာပြောတယ်’

‘အဲဒီ ရေကြက်လေး ပျံ့ဝဲလာတာဟာ ပျော်ရွှင်မှုလေး တစ်ခုလေ၊ ဒီရေကြက်ကလေးတွေက သမီးတို့အတွက် ပျော် ရွှင်မှုလေးတွေကို ယူဆောင်လာတယ် အန်တီရဲ့’

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့အနီးကို ပျံ့လာတဲ့ ရေကြက် လေးဟာ အခြား အဝေးကမ်းခြေတစ်နေရာကို ပျံ့ဝဲသွားပါ တော့တယ်။

ကျွန်မကလဲ ‘သွားပေဦးတော့ ပျော်ရွှင်မှုရေ’ လို့ ငေါ့ တော့တော့ပဲ မြှော့လိုက်မိပါတယ်။

ကျွန်မလဲ ဖိနပ်မပါဘဲ သဲထဲမှာ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း လျှောက်ကြည့်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက အလွန်အမင်း စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီး ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာလဲ တည်ဆောက်လို့ကို မရနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံနေရတဲ့အချိန်ပါ။ ကျွန်မက အဲသလို ခပ်ငေါ့တော့တော့၊ ဘာသိဘာသာစကားတွေ ပြော နေတဲ့တိုင် ကလေးမလေးက ငွေ့မလျှော့ဘဲ -

‘အန်တီနာမည်က ဘယ်သူလဲရှင်’ လို့ မေးပါသေး တယ်။

‘ရယ်၊ ရုသ်ပီတာဆန်’

‘ကျွန်မနာမည်က ဝင်းဒီ၊ ကျွန်မအသက်က ၆ နှစ်’

ကျွန်မက ‘ဟေ့ ဝင်းဒီ’ လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကလေး မလေးက တခစ်ခစ် ရယ်ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ‘အန်တီက သိပ်ရယ်ရတာပဲ’ လို့ ပြောပါ တယ်။ ကျွန်မလဲ သူ့ရဲ့ တခစ်ခစ်ရယ်သံကလေးက ကျွန်မရင် ထဲ ဝင်ရောက်လာရာက ပူဆွေးမှုတွေကို ခေတ္တမေ့ပြီး ကမ်းခြေ တစ်လျှောက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကလေးမလေးနဲ့

ဂီတသံနဲ့တူတဲ့ တခစ်ခစ်ရယ်သံဟာ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်
လျှောက်လာတဲ့ ကျွန်မရဲ့နောက်ကို လိုက်လာပြီး -

‘မစ္စစ်ပီ၊ တစ်ခါထပ်လာပါဦး၊ သမီးတို့ နောက်တစ်နေ့
ထပ်ပြီး ပျော်ကြရအောင်ပါ’

အော်ပြောသံကို ကြားရပေမယ့် ကျွန်မလဲ လှည့်မကြည့်
ဘဲ ဆက်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပိုင်း ရက်သတ္တပတ်အတန်ကြာတဲ့တိုင် ကျွန်မ
လဲ အခြားကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်။ နာမကျန်းဖြစ်
နေတဲ့ မိခင်ရယ်၊ မိဘဆရာအသင်း အစည်းအဝေး၊ ဧည့်သည်
တွေရယ်နဲ့ ချာလပတ်လည်နေတဲ့အချိန်မှာ ‘ငါလဲ ရေကြက်
လေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ဖို့ လိုအပ်နေပြီ’ လို့ ယူဆကာ ကုတ်
အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုဆွဲပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်ကို ထွက်လာ
ခဲ့ပါတယ်။

ဒီကမ်းခြေက ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှုမရှိတဲ့ ကမ်းခြေ။
ကမ်းခြေက အေးမြတဲ့ လေပြည်လေညင်းကလဲ ကျွန်မကို
စောင့်နေသလိုပါပဲ။ လေပြည်လေညင်းက အေးစိမ့်စိမ့်ရှိတဲ့
အချိန်မှာ ကျွန်မကလဲ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ လျှောက်ရင်း ကျွန်မ

စိတ်တွေ ဝေဝါးနေတာကို တည်ငြိမ်မှုရအောင် ကြိုးစားနေတဲ့
အချိန်မှာ တစ်နေရာကနေ ဟိုတစ်နေ့က ကလေးမလေး
ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီး -

‘ဟယ်လို မစ္စစ်ပီ၊ ကစားမလား’ လို့ အော်ပြောလိုက်
တော့ ကျွန်မလဲ လန့်သွားပါတော့တယ်။

ကျွန်မက လန့်သွားတော့ စိတ်ကသိကအောင် ဖြစ်
သွားရက -

‘ညည်းက ဘာကစားချင်တာလဲ’ ဟု မေးလိုက်မိပါ
တယ်။

‘သမီးတော့ မသိဘူးလေ၊ အန်တီပြော’

ဒါနဲ့ ကျွန်မက ခပ်ငေါ့တော့တော့နဲ့ပဲ ‘စကားထာ ဝှက်
ရအောင်’ ဟု ဆိုသောအခါ ကလေးမလေးထံက သာယာတဲ့
ဆည်းလည်းသံလေးလို ရယ်မောသံလေးများ ပေါ်လာပြီး ‘သမီး
စကားထာဝှက်တယ်ဆိုတာကို ဘာမှန်းမသိဘူး အန်တီရဲ့’ ဟု
ဆိုပါတယ်။

‘ညည်းက ဘယ်မှာနေတာလဲ’

‘ဟိုနားမှာ၊ ဟောဟိုအိမ်လေ၊ နွေရာသီ အပန်းဖြေတဲ့ တစ်ထပ်အိမ်လေးတွေမှာ’ ဟု ဆိုသောအခါ ထူးဆန်းတာပဲ၊ ဆောင်းရာသီကြီးမှာ ဒီမှာလာပြီး အနားယူတယ်လို့တော့ တွေးမိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိစ္စလဲ မဟုတ်တာနဲ့ ဘာမှ ဆက် မတွေးတော့ဘဲ -

‘ညည်း ကျောင်းမနေဘူးလား’

‘သမီး ကျောင်းမတက်ဘူး၊ မေမေက သမီးတို့အားလပ် ရက် ထွက်လည်တာလို့ ပြောတာပဲ’

ကလေးမလေးက စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေ သော်လည်း ကျွန်မစိတ်က တခြားကိစ္စများ ပေါ်တွင်သာ စိတ် ရောက်နေပါတယ်။ တချို့ သူပြောနေသော စကားများကိုပင် ကျွန်မ မကြားမိပါ။ ထို့နောက်တော့ အိမ်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်တဲ့ အချိန်မှာတော့ ဝင်ဒီဆိုတဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးက ‘ဒီနေ့ဟာ ပျော်စရာနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါတယ် အန်တီရယ်’ လို့ ပြောလိုက် ပါသေးတယ်။

ကျွန်မလဲ အဲဒီခဏမှာ စိတ်သက်သာမှု တစ်စိတ်တစ် ဒေသရတာနဲ့ ဝင်ဒီရဲ့ အဆိုကို ခေတ္တခဏ အပြုံးနဲ့ လက်ခံ လိုက်ပြီး ကမ်းခြေမှ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နောက်သုံးပတ်လောက် ကြာတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်မ ပြဿနာတွေကလဲမပြီး စိတ်ညစ်စရာတွေက ပိုပိုတိုးလာတာနဲ့ ကမ်းခြေဘက်ကို ပြေးထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဟိုး တလောကတွေတဲ့ ကောင်မလေးကိုလဲ သတိမရပါဘူး။ ဒါပေ မယ့် ကျွန်မက သူတို့နေတဲ့အိမ် မလှမ်းမကမ်းက ဖြတ်သွား တော့ အဲဒီ ကောင်မလေးရဲ့အိမ်ကို သတိပြုမိပါတယ်။ သူ့ကို ဝင်နှုတ်ဆက်လိုစိတ်လဲ မရှိပေမယ့် အိမ်ကိုတော့ လှမ်းကြည့် လိုက်တဲ့အခါမှာ သူ့အမေကိုတော့ ဝရန်တာမှာ မြင်လိုက်မိ ပါတယ်။

ကျွန်မ အဲဒီအနားက ဖြတ်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ဝင်ဒီဟာ ကျွန်မနောက်ကို အပြေးလိုက်လာပါတယ်။ သူ လိုက်လာမှန်း သိလို့ ကျွန်မလဲ ပိုပြီး သုတ်ခြေတင်ပေမယ့် သူက မိလာတော့ ကျွန်မလဲ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ -

‘ဒီမှာ ဝင်ဒီ၊ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့၊ တို့ ဒီနေ့ တစ်ယောက် တည်း နေချင်လို့ပါ’ ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီကလေးမလေးကို ကြည့်ရတာ အရင်တစ်ခါ တွေ့ရ တာနဲ့မတူဘဲ ဖြူဖျော့ပြီး အသက်ရှူမှားနေပုံလဲ ရပါတယ်။ သူ

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ပြေးလာလို့ ဖြစ်မှာပါပဲလို့ တွေးနေတဲ့အချိန်မှာတော့ ကလေး
မလေးက -

‘မစွပ်ပီ၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲရှင်’ ဟု မေးပါ၏။

ကျွန်မလဲ စိတ်က အတော်ပေါက်နေတာနဲ့ -

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့အမေ သေလို့ဟေ့’
လို့ အော်ပြောလိုက်ပြီးမှ အို ငါ ဘာပြုလို့ ကလေးကို ဒီလို
အော်လိုက်မိတာလဲလို့တော့ ခဏတွေးလိုက်မိပါတယ်။

‘ဒါဆိုရင် ဆိုးဝါးတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပေါ့’

‘ဒီထက် ဆိုးဝါးတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး’

‘မစွပ်ပီ ခံစားနေရတာပေါ့နော်’

‘ဒါပေါ့၊ ဒါကြောင့် အို ဝင်ဒီ၊ မင်း တခြားကို သွားစမ်း
ပါကွာ’ ဟု မောင်းထုတ်ကာ ကျွန်မ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနဲ့ ထွက်
လာတဲ့အချိန်မှာတော့ အဲဒီ ကလေးမလေးဟာ ကျွန်မနောက်
ကို မလိုက်တော့ပါဘူး။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါမှာတော့ ကမ်းခြေဘက်ကို
ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ လမ်းလျှောက်တဲ့

အခါမှာတော့ ဝင်ဒီကို မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ကျွန်မလဲ အရင်
အပတ်က ကျွန်မ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ အပြုအမူတွေက
ရိုင်းတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို မဆက်ဆံသင့်ဘူးလို့
ထင်တာနဲ့ ဝင်ဒီအိမ်ဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်သင့်ပါတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ကာ သူ့အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအိမ်ရောက်တော့ ကျွန်မက တံခါးကို ခေါက်လိုက်
ပါတယ်။ ပျားရည်ရောင်ဆံပင်နဲ့ ညှိုးချုံးကျနေတဲ့ မိန်းမငယ်
တစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်ပေးပါ၏။

‘ဟယ်လို ကျွန်မ ရသပ်ပီတာဆန်ပါ၊ ဒီနေ့ ကျွန်မ ရှင်
သမီးလေး ဝင်ဒီကို သတိရလို့ ကမ်းခြေမှာ မတွေ့ခဲ့လို့ ဝင်ခဲ့
တာပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မစွပ်ပီတာဆန် အထဲကို ကြွပါ’

‘ဝင်ဒီကလေး အစ်မအကြောင်းကို သိပ်ပြောတာ၊ အစ်မ
နဲ့ တွေ့ပြီးကတည်းက သူ အစ်မအပေါ်မှာ အတော်ကို စွဲလမ်း
နေရှာတာ၊ ကျွန်မကတော့ အစ်မကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ
စိုးလို့ သမီးကို ဆုံးမပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်မသမီးလေး

ကြောင့် အစ်မ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်'

'လုံးဝ မဖြစ်ပါဘူး ဝင်ဒီအမေရယ်၊ သူကလေးက ခင်မင် စရာကောင်းပါတယ်၊ သူ အခု ဘယ်မှာလဲဟင်'

'ဝင်ဒီလား၊ အရင်အပတ်ကပဲ ဆုံးသွားရှာပါပြီ အစ်မ ရယ်၊ သူက သွေးကင်ဆာရှိတယ်၊ အစ်မကို သူ မပြောဘူးနဲ့ တူတယ်'

အဲဒီစကား ကြားရတော့ ကျွန်မဟာ ကြက်သေ သေ၍ ရပ်နေမိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဟန်နိုင်ဘဲ ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီခဏမှာ အသက်ရှူလဲ ရပ်သွားတော့တာပါပဲရှင်။

သမီးက ဒီကမ်းခြေကို သိပ်ချစ်တာ၊ ဒါကြောင့် ဒီကို လာဖို့ တောင်းဆိုတာနဲ့ ကျွန်မတို့လဲ မငြင်းဘဲ လိုက်ပို့ရတာ၊ ဒီကမ်းခြေရောက်တော့ သူ့ကြည့်ရတာ အတော်ကြီးကို ပိုပြီး နေကောင်းလာပုံရတယ်၊ ပြီးတော့ သမီးပြောတဲ့ ပျော်ရွှင်တဲ့ နေ့တွေ သူ ဒီကမ်းခြေမှာ အများကြီး ရခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကစပြီး သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဟာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ယိုယွင်းလာရာက...

ဝင်ဒီအမေ၏ အသံများက အက်ကွဲတုန်ရီနေရာက- အစ်မကို သမီးလေးက သိပ်ချစ်တာ၊ ဆုံးတော့ အစ်မကို အသိ ပေးမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာမှန်းလဲ မသိ၊ အစ်မ စိတ် ညစ်မှာလဲစိုးတာနဲ့ အသိမပေးတော့တာပါ၊ အစ်မအတွက်က တော့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ထားခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ ခဏရှာပါရစေ၊ ကျွန်မ ရှာနေတုန်း ခဏစောင့်ပါရှင်' ဟု ဆိုကာ ဝင်ဒီအမေ သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်မလဲ အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဝင်ဒီအမေကို ဘယ်လို နှစ်သိမ့်စကား ပြောရမလဲဆိုပြီး စကား လုံးတွေကို အပြေးအလွှား ရှာဖွေနေမိပါတယ်။

ခဏကြာတော့ သူမက 'မစွပ်စီ' လို့ စာလုံးကြီးများကို ကလေးလက်ရေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ စွန်းထင်းနေတဲ့ အိတ်တစ် အိတ်ကို ကျွန်မအား လှမ်းပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်ရှင်။

ကျွန်မလဲ အဲဒီအိတ်လေးကို ချက်ချင်းပဲ ဖောက်လိုက် ပါတယ်။ အတွင်းမှာကတော့ တောက်ပတဲ့ ဆေးရောင်များနဲ့ ဆွဲထားတဲ့ ရုပ်ပုံလေးတစ်ပုံကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီပုံလေးက

တော့ အဝါရောင် ပင်လယ်ကမ်းခြေနဲ့ အပြာရောင် ပယ်လယ်
ပေါ်မှ အညိုရောင် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ရဲ့ ပုံပါပဲ။

အဲဒီအောက်မှာတော့ 'အန်တီအတွက် ပျော်ရွှင်မှုကို
ယူဆောင်လာတဲ့ ရေကြက်လေး' လို့ ရေးထားပါတယ်ရှင်။

ကျွန်မဟာ အဲဒီပုံလေးကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးထဲက
မျက်ရည်တွေ ကျလာပါတယ်။ ပြဿနာအစုံစုံနဲ့ မေတ္တာတရား
နဲ့ ချစ်ခင်မှု မေ့လုနီးပါးဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားဟာ
ပွင့်ထွက်သွားပြီး အဲဒီခဏမှာ ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲကို ဝင်ဒီရဲ့
မေတ္တာဓာတ်တွေ ဝင်ရောက် စီးဆင်းလာပါတော့တယ်ရှင်။

အဲဒီ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပုံလေးကို ကျွန်မလဲ မှန်ဘောင်သွင်း
ထားပြီး ကျွန်မ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားပါတယ်။

အဲဒီ အပြာရောင်မျက်လုံးနဲ့ သဲရောင်ဆံပင်ရှိတဲ့
ကလေးငယ်တစ်ယောက်ဆီက လက်ဆောင်ပုံလေးက ကျွန်မ
ကို မေတ္တာပါရမီအကြောင်း နေ့စဉ် သင်ကြားပေးနေမှာပါပဲ
ရှင်။

အချစ်စစ် အချစ်မှန်

ကျမနီနိုင်ငံတွင် အလွန်မှ ရုပ်ဆိုးသော မိုးဇက်မင်ဒဲလ်
ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ရှိ၏။ မင်ဒဲလ်သည် အရပ်က ဆိုးသည့်
အပြင် အရပ်ကလည်း ပုသည်။ အရပ်ပုရုံမျှ မကသေး၊ ကျောကုန်း
ပေါ်တွင် အချိုးမကျသည့် ဘုကြီးတစ်လုံးက ရှိနေသေးသဖြင့်
မလှရသည့်ကြားက မဲ့ပြသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါ၏။

သို့သော် သူ့ဇနီးက သူတို့မြို့တွင် အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ မြင်သူ ငေးကြည့်ရလောက်သော အလှပကေးတစ်ဦး ဖြစ်ရုံသာမက မင်ဒဲလ်၏ ဇနီးသည် ဂျာမန်လူမျိုးများထဲတွင် အလွန် အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်၍ အသားအရေကလည်း ချောမွေ့ကာ အလွန်လှပသော မိန်းမချောတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေများက မိုးဇက်မင်ဒဲလ်အား 'ခင်ဗျား ဒီလောက် အရုပ်ဆိုးတဲ့ ရုပ်နဲ့ ဒါလောက်ချောတဲ့ ဇနီးကိုရအောင် ဘယ်လိုများ ပိုးခဲ့သလဲဗျာ၊ သိပါရစေ' ဟု မေးတတ်ကြပါသည်။ ထိုသို့ မေးတိုင်း မိုးဇက်က သူ့ဇနီးချောကို ပိုးခဲ့ပန်းခဲ့ပုံကို တပြုံးပြုံးနှင့် ပြန်ပြောလေ့ရှိပါသည်။

တစ်နေ့ မိုးဇက်မင်ဒဲလ်သည် ဟမ်းဘတ်မြို့ရှိ ကုန်သည် တစ်ဦးအိမ်သို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် အလည်အပတ်ရောက်ရှိခဲ့ရာ ယင်း ကုန်သည်ကြီးတွင် ဖရမ်ဂျီဆိုသော သမီးချောတစ်ဦး ရှိ၏။ မိုးဇက် မင်ဒဲလ်သည် ဖရမ်ဂျီကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်စုံမက်နှစ်သက်ကာ မိမိ စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ချစ်စိတ်များ တားမနိုင် ဆီးမရဖြစ် ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ဖရမ်ဂျီကမူ အရုပ်ဆိုးလှသော မိုးဇက်ကို လှည့်၍မျှပင် မကြည့်ရဲဘဲ မိမိတို့အိမ်တွင် မိုးဇက် လာတည်းနေသည့် အချိန်လေးတွင် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်အောင် ရှောင်နေလေသည်။

နှလုံးသားမေတ္တာ

သည်လိုနှင့် ပြန်ရမည့်ရက် ရောက်လာသောအခါ မိုးဇက် သည် ရှိသမျှ သတ္တိများကို စုစည်း၍ ဖရမ်ဂျီနေထိုင်ရာ အခန်းသို့ သွားရောက်ကာ စကားပြောခွင့်ပြုပါရန် တောင်းပန်ခဲ့ပါ၏။ အိမ်ရှင် ဖရမ်ဂျီက မလိုက်လျောလိုသော်လည်း ဧည့်သည်ဖြစ်နေ၍ မိုးဇက် မျက်နှာကို ကျောပေးထိုင်ကာ လက်ခံစကားပြောဆိုခွင့် ပေးခဲ့လေ သည်။ ဖရမ်ဂျီသည် မိုးကျနတ်မယ်လေးတစ်ပါးလို့ လှပသည်။ မိုးဇက်သည် ဖရမ်ဂျီရှေ့မှောက်၌ အလွန် သိမ်ငယ်စွာဖြင့် စကား များ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောဖြစ်နေရာမှ 'ဖရမ်ဂျီရယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေခင်ဗျား၊ ဖူးစာ ဆိုတာကို ယုံလားဟင်' ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖရမ်ဂျီက မိုးဇက်မျက်နှာကို လုံးဝ မကြည့်မိအောင် ကြိုးစား၍ မိမိခြေချထားရာ ကြမ်းပြင်သို့သာ မျက်စိအကြည့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရာက ခဏစဉ်းစားပြီး 'ယုံတယ်လေ၊ ရှင်ကရာ မယုံလို့လား' ဟု မေးဖြေ ဖြေလိုက်ပါ၏။

'ကျွန်တော်လဲ ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဟိုဘက်ဘဝက နေ ဒီဘက်ဘဝကို ပြောင်းပြီး လူလာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတော့ အခု ဒီလူ့ဘဝမှာ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ရမည့် အမျိုးသမီး၊ ကျွန်တော် ခဲ့ ဖူးစာဘက်ကို ဘုရားသခင်က ပြပါတယ်၊ ဒါဟာ မင်း လူ့ဘဝ

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ရောက်ရင် လက်ထပ်ရမယ့် အမျိုးသမီးပဲ။ မင်းရဲ့ ဖူးစာရှင်ပဲလို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် ဖူးစာရှင် ဆိုတာ ဘယ်လောက်များ ချော၊ ဘယ်လောက်များ လှလေမလဲလို့ ကြည့်မိတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ကြည့်မိတော့ ကျွန်တော့် ဖူးစာရှင် အမျိုးသမီးက လှလိုက်တာ လွန်ပါရောဗျာ။ မိုးကျနတ်သမီးလေး တစ်ပါးလို့ကို လှတာပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကျောကုန်းပေါ်မှာတော့ ပုံပန်းမကျတဲ့ အဖုကြီးတစ်ခု ရှိနေတာကို တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် က ဘုရားသခင်အရှင်မြတ်ထံမှာ ချက်ချင်းပဲ 'အရှင်ဘုရား၊ လှပ လွန်းတဲ့ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်မှာ အဖုကြီး ပါလာခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီမိန်းကလေးဘဝ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရာ ရောက်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမိန်းကလေး လှချင်တိုင်း လှနေပါစေဘုရား၊ သူ့ကျောကုန်းပေါ်က အဖုကြီးကို တပည့်တော် ကျောကုန်းပေါ် ပြောင်းရွှေ့ပေးတော်မူပါဘုရား' လို့ အလျင်အမြန် တောင်းဆိုခဲ့ ပါတယ်ခင်ဗျား။

'ဒီတော့ ဘုရားသခင်ကလဲ ပြုံးပြီး သဘောတူခဲ့ပါတယ်' ဟု ဆိုလေ၏။

'ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ'

'ဖူးစာဆိုတာဟာ နဖူးမှာ စာရေးပြီးသား ဆိုတာကို

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ကျွန်တော် ဆိုလိုတာဗျာ' ဟု မိုးဇက်က ဆိုလိုက်သောအခါ ဖရမ်းဂျီ သည် တစ်ချိန်လုံး ခြေဖဝါးအောက်မှ ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေရာ မှ အတိတ်ကာလက ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည် သတိရ မြင်လာဘိ အလား တစ်စုံတစ်ရာကို ငေးမောတွေးတောရင်း တခဏမျှ ငြိမ် နေပြီးနောက် မိုးဇက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ မိုးဇက်၏ မျက်လုံးအစုံကို စိုက်၍ကြည့်ပြီး ခဏတွင် သူမက သူ့လက်ကလေးကို မြှောက်ကာ မိုးဇက်ထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

မိုးဇက်က မလှမပသော၊ အနည်းငယ် တိုနေသယောင် ရှိသော သူ့လက်အစုံဖြင့် ဖရမ်းဂျီ၏ လက်အား တယုတယ ကိုင် ကာ ဖရမ်းဂျီ လက်ဖမိုးလေးကို နမ်းလိုက်ပါ၏။ ထို့နောက်တော့ ဖရမ်းဂျီက မိုးဇက်၏ အချစ်ကိုလက်ခံကာ မိုးဇက်၏ ချစ်ဇနီးအဖြစ် အသက်ထက်ဆုံး နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ထိုဖြစ်ရပ်သည် ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ထင်ရှားသော ချစ်မေတ္တာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ မစ္စတာ မိုးဇက်မင်ဒဲလ် ဆိုသူသည် အခြားသူမဟုတ်၊ လူသိထင်ရှား ကျော်ကြားလှသည့် ဂျာမနီဂီတ ပညာရှင် မိုးဇက်၏ အဘိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အချစ်နှင့် ချိန်းဆို့ခြင်း

၉

ဘလင်းဖို့သည် လေတပ်မှ ဒုဗိုလ်လေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။
တစ်နေ့တွင် သူသည် လေတပ်စစ်ဌာနချုပ်သို့ အနယ်နယ်အရပ်
ရပ်မှ ပေးပို့လှူဒါန်းသော စာအုပ်များထဲတွင် **Of Human Bond-
age** 'လူသားအနှောင်အဖွဲ့' ဆိုသော စာအုပ်လေးကို တွေ့လိုက်
၏။ သူက အနှောင်အဖွဲ့ဆိုသော စကားလုံးကိုကြိုက်၍ ထိုစာအုပ်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

လေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။ ထိုစာအုပ်ကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ဖတ်ထားပြီး တစ်အုပ်လုံးတွင် ထိုမိန်းကလေးက မှတ်ချက်များ စုပုံအောင် ရေးထားပါ၏။

ထိုမှတ်ချက်များကို ဖတ်ရှုရင်း ဘလင်းဖို့သည် ထိုအမျိုး သမီးကို သိချင်လာသည်။ ထိုစာအုပ်၏ ရှေ့ပိုင်းတွင် ထိုစာအုပ် ပိုင်ရှင်မှတ်ချက် ရေးသားထားသော အမျိုးသမီး၏အမည်ကို ရှာ၍ တွေ့ရှိ၏။ ထိုမိန်းကလေး၏ အမည်က ဟောလစ်စ်မေနေလ် ဆို သူ ဖြစ်၏။ နာမည်၏အောက်တွင် နယူးယောက်ဆိုသည့် အမှတ် အသားလည်း ပါ၏။ ဗိုလ်လေး ဘလင်းဖို့သည် နယူးယောက်မြို့ တယ်လီဖုန်းစာအုပ်ကို ရှာ၍ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ဟောလစ်စ်မေနေလ် ဆိုသော နာမည်ကို ရှာဖွေခဲ့ရာ သူမ၏ လိပ်စာကို ရှာဖွေရရှိခဲ့ တော့၏။

လိပ်စာကို ရလျှင်ရချင်း ဘလင်းဖို့က သူမထံသို့ စာ တစ်စောင် ရေးလိုက်၏။ ထိုစာအုပ်ကို တွေ့ရှိရာမှ ဖတ်ရှုခဲ့ကြောင်း မှတ်ချက်များကိုလည်း တွေ့ရှိရကြောင်းနှင့် အချို့ မှတ်ချက်များ အပေါ် မိမိနှင့် သဘောကွဲလွဲမှု အနည်းငယ်ရှိကြောင်း စာရေးလိုက် ရာ ဟောလစ်စ်မေနေလ်ထံမှ သဘောထားကွဲလွဲမှု ရှိမည်မှာ အမှန် ဖြစ်ကြောင်း၊ လူ့ဘဝသည် နားလည်မှု Understanding နှင့်

နေကြရာ တစ်ဦး၏ ဘဝကို တစ်ဦးက နားလည်ကြရမည်ဖြစ် ကြောင်း၊ ဘဝအခြေခံ မတူလျှင် သဘောထားလည်း မတူနိုင် ကြောင်း၊ သို့သော် ညှိနှိုင်းခွင့်ရှိ၍ ညှိနှိုင်းမှုမှ နားလည်မှုကို မွေး ဖွားပေးစေမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်စာရရှိခဲ့ပါ၏။

ထိုစာကို ရရှိပြီးနောက်တစ်နေ့တွင် ဘလင်းဖို့ သင်္ဘော ဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ရ၏။ သင်္ဘောပေါ်မှနေ၍ ဘလင်းဖို့က ပြန်စာကို ပေးပို့လိုက်ပါ၏။ ၁၃ လကြာသည့်တိုင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန် အလှန် စာရေးဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

စာတစ်စောင်တွင် ဗိုလ်ဘလင်းဖို့က 'အဲဒီ တစ်ညကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ဟာ ရန်သူလေယာဉ်အုပ်စုတစ်စုရဲ့ ကြားထဲမှာ ပိတ်မိနေခဲ့တယ်၊ အဆိုး ဝါးဆုံးကာလလို့ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြောက်ရွံ့ခဲ့တာ အမှန် ပဲ၊ ကျွန်တော် ကြောက်နေတာကို သိတဲ့ ရန်သူလေယာဉ်မှူးတစ်ဦး က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ ကြည့်ခဲ့တဲ့မျက်နှာကိုတောင် ကျွန်တော် အမြဲ သတိရနေတယ်' ဟု ရေးသားလိုက်ပါ၏။

ထိုအခါ ဟောလစ်စ်မေနေလ်ထံမှ ချက်ချင်းပင် ပြန်စာ ရောက်လာပါ၏။ 'ရှင် ကြောက်ရွံ့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံပါတယ်၊ ရဲရင့်တဲ့လူအားလုံးဟာ ကြောက်ရွံ့မိတဲ့အခါလဲ ရှိတတ်ကြတာပဲ၊

အေးပစ်ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်ဟာ ကြောက်ရွံ့မှုကို သိရှိခဲ့တဲ့အတွက်
၂၃ ခုမြောက် ဆာလံကျမ်း (23rd Psalm) ကို ရေးခဲ့တာပဲ။ နောက်
တစ်ကြိမ် ရှင်ကိုယ်ရှင် ကြောက်ရွံ့တယ်လို့ သံသယရှိလာရင် ရှင်
ကို ရွတ်ဆိုပြမယ့် ကျွန်မရဲ့အသံကို ကြားစေချင်တယ်'

'သေမင်းလွမ်းမိုးထားတဲ့ ချောက်ထဲမှာ သင်ရောက်နေရင်
လဲ ဘေးအန္တရာယ်ကို မကြောက်ပါ။ အကြောင်းမူကား ငါနှင့်အတူ
ငါတွင် ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်'

ဗိုလ် ဘလင်းဖို့သည် သူမ ရေးသားပြသသည့် စာထဲက
အသံကို စိတ်ကူးဖြင့် ကြားနေခဲ့ရ၏။ ယခုတော့ သူမ၏ အသံကို
ကြားရတော့မည် ဖြစ်၏။ ယခုလို သတ္တိတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သော
ထိုအမျိုးသမီးကို ဗိုလ်ဘလင်းဖို့ ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့၏။ သူ၏မေတ္တာ
ကိုလည်း စာဖြင့် ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့၏။ သူမကလည်း သူ၏ အချစ်
ကို လက်ခံခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကား မတွေ့ရသေး
မမြင်ဖူးသေးပါ။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ဘလင်းဖို့က အရဲစွန့်၍ သူမ၏
ဓာတ်ပုံကို ပို့ပေးရန် တောင်းပန်ခဲ့ရ၏။ သူမက ထိုကိစ္စကို ငြင်း
ပယ်ခဲ့ပါ၏။

'ဒီလိုလေ၊ ကျွန်မရဲ့အပေါ်မှာ ရှင်ထားရှိခံစားတဲ့ မေတ္တာ
ဟာ စစ်မှုမှန်မှု ရှိတယ်ဆိုရင်၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့ အခြေခံရှိမယ်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်မက
ချောမောလှပတယ် ဆိုပါတော့၊ ကျွန်မရုပ်ရည်ကြောင့် သူ ငါ့ကို
ချစ်တာပဲလို့ ခံစားမိပြီး အဲဒီကိစ္စက ကျွန်မကို အမြဲ ခြောက်လှန့်
နေမှာ၊ အဲဒီ အချစ်မျိုးကို ကျွန်မ စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းတယ်၊ အမှန်ပြော
ရရင် ကျွန်မရုပ်ရည်ကတော့ ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ်ရည်ပဲ ဆိုပါတော့၊
ဒီအချက်က အဖြစ်နိုင်ဆုံးအချက်ပါပဲ၊ ကျွန်မရဲ့ ရွက်ကြမ်းရေကျို
ရုပ်ရည်ကို ရှင်ထံပို့ပေးဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့၊ ကျွန်မက သူဟာ
အခြားတစ်ယောက် နွေးစရာမရှိလို့ ငါ့ကို နွေးချယ်ခဲ့တာလို့ ကျွန်မ
ခံစားမိမှာ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်မဓာတ်ပုံကို မတောင်းပါနဲ့၊ ရှင် နယူး
ယောက်ကို လာတဲ့အခါကျရင် ကျွန်မကို တွေ့ရမှာပဲ၊ ပြီးတော့
ရှင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေါ့၊ အဲဒီအခါကတော့ ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့ပဲ ဖြစ်
ဖြစ်၊ လက်တွဲပြီး ဆက်လျှောက်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်လမ်း
ခွေးမလဲ၊ ဘယ်လမ်းပဲ နွေးနွေး နှစ်ယောက်စလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ်
လုပ် နိုင်ကြတယ်ဆိုတာ သတိထားပါလေ' ဟု သူမထံမှ စာပြန်
ခဲ့သည်။

ယခု ဗိုလ်ဘလင်းဖို့ နယူးယောက်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့
သည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နယူးယောက်မြို့ ဗဟိုဘူတာရုံကြီးတွင် ညနေ ခြောက်နာရီ တိတိတွင် တွေ့ကြမည်။ ထိုသို့ တွေ့ရာတွင် ဟောလစ်စ်က သူမ အား မှတ်မိလွယ်အောင် အင်္ကျီကော်လံတွင် အနီရောင် နှင်းဆီ တစ်ပွင့်ကို ထိုးထားမည်ဟု ဆိုပါ၏။ နယူးယောက် ဗဟိုဘူတာရုံ ကြီးရှိ ကြီးမားသော နာရီအဝိုင်းကြီး၏ လက်တံများက ခြောက်နာရီ ထိုးရန် ခြောက်မိနစ်အလိုကို ညွှန်ပြနေသည်။ ဗိုလ်ဘလင်းဖို့သည် နာရီကိုကြည့်ကာ အချိန်ကို ပိုမိုတိကျအောင် မှတ်နေ၏။ သူ့ အရပ် အမောင်းက ခပ်ရှည်ရှည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက အခြားသူ များထက် အနည်းငယ် ခေါင်းထွက်ကာ လူရွာရမည့်ကိစ္စတွင် သူ့ အရပ်အမောင်းက သူ့အတွက် အသုံးကျနေ၏။ စစ်သားတစ် ယောက်မို့ သူ့မျက်နှာများက နေလောင်ထားသည်။ စစ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း တဒိန်းဒိန်းခန့်နေသော သူ့နှလုံးခုန်မှုက ထိန်းချုပ် ထား၍ မရ။ ရန်သူလေယာဉ်အုပ်စု အပိုင်းခံရစဉ် ကြောက်ရွံ့သည် က တစ်မျိုးဖြစ်သော်လည်း ယခု ခံစားရပုံက ပိုမိုတုန်လှုပ်နေရသည် ဟု ဆိုရမလို ဖြစ်ပါ၏။

ခြောက်မိနစ်ကြာပြီးလျှင် ၁၃ လလုံးလုံး မိမိဘဝ၌ အထူး တလည် နေရာယူခဲ့သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို သူ တွေ့ရ တော့မည်ဖြစ်၏။ ထိုအမျိုးသမီးကို တစ်ခါမှ သူ မတွေ့ဖူး။ သို့သော်

လည်း သူမရေးသားခဲ့သော စာလုံးများက သူနှင့်အတူ ၁၃ လလုံး လုံး အတူရှိနေပြီး သူ၏ဘဝကို များစွာ အထောက်အကူ ပြုပေး ခဲ့၏။

သူမ ချိန်းဆိုထားသည်က ညနေ ၆ နာရီ၊ စုံစမ်းရေးဌာန အနီးတွင် ဖြစ်၏။ သူမကော်လံပေါ်တွင် နှင်းဆီအနီတစ်ပွင့်ကို ထိုးထားမည် ဖြစ်၏။

သူသည် စာရေးများ ဝိုင်းရံထားသော စုံစမ်းရေးဌာနဆီ သို့ ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်၍ နေရာယူထားပါ၏။ ဘူတာကြီး၏ အဖိုး အောက်တွင် လူများက မိမိတို့၏ ဦးတည်ချက်နှင့် မိမိတို့ လျင်မြန် စွာ လမ်းလျှောက်နေကြ၏။ မိမိကလည်း ဦးတည်ချက်တစ်ရပ်ဖြင့် ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘလင်းဖို့သည် ဟိုဘက် သည်ဘက် ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် လှည့်ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က သူ့အနီးမှ ကပ်လျက် ဖြတ်လျှောက်သွားရာ ဘလင်း ဖို့သည် ရန်သူ အလစ်ဝင်အတိုက်ခံရသလို လန့်သွား၏။ ထို့နောက် မှ မိမိနှင့်အတူ သတ္တိရှိနေရမည်ဆိုသော အချက်ကို အမှတ်ရလိုက် ၏။ ထိုမိန်းကလေး၏ အင်္ကျီပေါ်တွင် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို တွေ့ လိုက်ရ၏။ သူက ထိုမိန်းကလေးအား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေရာ ဟောလစ်စ်မေနဲလ်က သူ့ကို မှာထားသည်မှာ နှင်းဆီအနီရောင်

ကု ဆိုသည်။ ယခု ထိုမိန်းကလေး ထိုးထားသည်က တကယ့် ပန်းနု
ရောင် ဖျော့ဖျော့လေး ဖြစ်၏။ အသက်ကလည်း ၁၈ နှစ်အရွယ်
သာရှိ၍ ငယ်လွန်းသည်။ ဟောလစ်စံမေခဲလ်က သူမ၏ အသက်
သည် ၃၀ အရွယ်ရှိပြီဟုသာ စာပြန်ထား၏။

ခြောက်နာရီထိုးရန် တစ်မိနစ်သာ လိုတော့၏။

ဘလင်းဖို့သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နာနာဖွားပြီး လွင့်
စစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား သူ၏နှလုံးသားများက သူ
လေယာဉ်ဖြင့် ပျံသန်းခဲ့သမျှထက် ပိုမိုမြင့်မားစွာ အမြင့်ကို ခုန်၍
ခုန်၍ နေပါ၏။

ထိုအချိန်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူရှိရာသို့ လာ
နေ၏။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးက ရှည်လျားပြီး သေးသွယ်၏။ သူမ၏
ခန္ဓာရောင်ဆံပင်က နူးညံ့သော နားရွက်များ၏ နောက်ဘက်တွင်
အလိပ်အခွေများ ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများက ပန်းပွင့်များ
ဘဲသို့ ပြာလဲ့နေပြီး နှုတ်ခမ်းများနှင့် မေးစေ့က သိမ်မွေ့၍ ခိုင်မာ
မှု ရှိ၏။ အစိမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ဝတ်စုံဝတ်ထားရာ အမျိုးသမီး
သူနားသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းသည် သူ့ထံသို့ နွေဦးကာလ ရှင်သန်
ရောက်ရှိလာဘိအလား ရှိ၏။

ထိုခဏတွင် ဘလင်းဖို့သည် သူမထံတွင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်
တပ်ဆင်ထားခြင်း မရှိသည်ကိုပင် သတိထားရန် လုံးဝ မေ့လျော့
သွားပြီး သူမဆီသို့ စတင်ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ သူက ထိုသို့ လှမ်း
သွားစဉ် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများက ကွေးသွားပြီး သူ့စိတ်ကို ဆွပေး
လိုက်သည့် အပြုံးလေးတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

‘ကျွန်မအတွက် လမ်းဖယ်ပေးပါဦး ကိုစစ်သား’ ရွှေက
ပိတ်လျက် ဖြစ်နေသော သူ့အား မိန်းကလေးက ဆိုလိုက်၏။

သူက လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ကျွဲခြေမပျက် ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ထိုအမျိုးသမီးနောက်တွင်ကား ဘလင်းဖို့သည် ဟောလစ်စံ
မေခဲလ်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ မေခဲလ်က အသက် ၄၀ ကို တော်
တော်ကျော်နေသည့်ပုံ ဖြစ်၏။ မေခဲလ်၏ ဖြူစပြုနေသည့် ဆံပင်
များက ဦးထုပ်နှစ်ခွမ်းလေးတစ်လုံး၏ အောက်တွင် လိပ်၍ ခေါက်
ထည့်ထားသည်။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်က ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်ထက် ပိုလွန်းနေ၏။
မို့မောက်နေသော ခြေမျက်စိများရှိသည့် ခြေထောက်များကို ခွာ
နိမ့်နိမ့်ဖိနပ်အတွင်းသို့ အတင်းထိုးသွင်းထားသည်။ သို့ရာတွင်
အညိုရောင် ကုတ်အင်္ကျီ၏ တွန့်ကြေနေသော ကော်လံပေါ်တွင်
အနီရောင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ထိုးစိုက်ထားသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးကား တခြားသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်၏။ ဘလင်းဖို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားသည့်အလား ခံစားလိုက်ရ၏။ အစိမ်းရောင်နှင့် အမျိုးသမီးနောက်သို့ လိုက်သွားလိုသည့် သူ၏ဆန္ဒများက ထက်သန် ပြင်းပြလွန်းနေ၏။

သို့သော် ၁၃ လလုံးလုံး သူ၏စိတ်ဓာတ်ကို အမှန်တကယ် အဖော်သဖွယ်ပြုနေသည့် ဟောလစ်စ်မေနဲလ်၏ လွမ်းမိုးမှုကလည်း နက်ရှိုင်းနေဆဲ ဖြစ်၏။ မေနဲလ်က ချိန်းဆိုထားသော နေရာတွင် ရပ်နေပါ၏။ ဘလင်းဖို့သည် ရပ်နေသော အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ ဖျော့တော့ပြီး ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် ဖြစ်နေသော်လည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ ခံစားသိတတ်မှုရှိသည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်ကို သူတွေ့ရှိနေရပြီ ဖြစ်ပါ၏။ သူမ၏ ဗွဲပြာပြာမျက်လုံးများတွင် နွေးထွေးကြင်နာသော အရောင်တောက်ပမှုများလည်း ရှိနေသည်။ ဘလင်းဖို့သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်၏။ သူသည် တွေ့ဝေခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူ့လက်ထဲမှာ ဟောင်းနွမ်းနေသည့် အပြာရောင် သားရေအဖုံးနှင့် 'လူသားအနှောင်အဖွဲ့' စာအုပ်ငယ်ကို ပို၍ မြဲအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ဤအရာကား အချစ်တော့ ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

သို့သော် အဖိုးအနုတ္တ ထိုက်တန်သော အရာတစ်ခုဟူကား သူက မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ သူက ထိုအရာသည် အချစ်ထက် ပို၍ ပင် ရှားပါးကောင်း ရှားပါးပေမည်။ ယခင်ကရော နောင်ထာဝရ အတွက်ပါ မိမိအတွက် ကျေးဇူးကြီးမားသော သင်္ဂဟတရား ဟု ဘလင်းဖို့က ဆုံးဖြတ်ကာ သူသည် ထိုအမျိုးသမီး၏ ရှေ့တည်တည်သို့ သွားရောက်ကာ မိမိပခုံးကို ဆွဲ၍ အလေးပြုလိုက်ပြီး ထို အမျိုးသမီးကြီးဆီသို့ စာအုပ်ကို ထိုးပြလိုက်ပါ၏။ ထိုသို့ ပြုလိုက်စဉ်မှာ ပင် အမျိုးသမီးအားကြည့်ရှုကာ စိတ်ပျက်၍ ခါးသီးသော အရသာကို တုန်လှုပ်စွာ ခံစားနေမိပြန်ပါ၏။

‘ကျွန်တော် ဗိုလ်ဘလင်းဖို့ပါခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား မစွမေနဲလ် ဟုတ်ပါသလား၊ ကျွန်တော့်ကို အခုလို လာတွေ့တာ သိပ်ကို ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ညစာစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါရစေခင်ဗျား’

ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာတွင် လိုက်လျောသော အပြုံးများ ကျယ်ပြန့်သွားပါ၏။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးကြီးက ‘ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်တယ်တော့ မသိဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်က ဒီနားက ခုလေးတင် ဖြတ်သွားရင်း အဒေါ်အကျီမှာ ဟောဒီ နှင်းဆီပွင့်လေးကို

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၂၂၄

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

ထိုးပေးထားဖို့ တောင်းပန်တယ်၊ နောက်ပြီး သူက ငါ့ကို စစ်သား
တစ်ယောက်လာပြီး မင်းနဲ့အတူ ထမင်းစားဖို့ဖိတ်ရင် ဟောဟို
လမ်းတစ်ဘက်က စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲမှာ သူ မင်းကို စောင့်နေ
တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတဲ့။ ဒါက စမ်းသပ်မှုတစ်မျိုးလို့လဲ ပြောပါ
တယ်၊ ငါ့မှာလဲ စစ်တပ်ထဲမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိလို့ မင်းကို ကူညီ
ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူးကွယ်' ဟု ပြောဆိုက်ပါသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အမေ့တဝ တစ်နေ့တာ

‘သားတို့၊ သမီးတို့ရေ၊ ထကြတော့၊ ထကြတော့ မင်းတို့၊
အဖေတောင် အလုပ်သွားပြီ၊ ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်းလဲ ကြော်ထားပြီးပြီ၊
ကဲ. . ကဲ. . စာမေးပွဲရှိတဲ့ ကောင်လဲ ထပြီး စာကျက်၊ မနက်စော
စော စာကျက်တာက မှတ်မိလွယ်တယ်၊ မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေလဲ
အသင့်ပဲ သားတို့ရေ၊ ကိုယ့်သွားပွတ်တံ ကိုယ်ယူခဲ့ကြ’

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

‘ဪ... ဟိုကောင် အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ’

‘အကြီးတွေ အိပ်ရာသိမ်းခဲ့ဟေ့၊ ခေါင်းအုံးစွပ်တွေ ချွတ်လိုက်၊ ဒီနေ့ အမေလျှော်မယ်’

‘ဟေ့ ရေတွေ အရမ်းမလုပ်နဲ့နော်၊ မျက်နှာတော့ စင်အောင် သစ်၊ ဒီကောင်လဲ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊ နေလို့မှ ကောင်းရဲ့လား၊ မသိဘူး၊ အကြီးကောင် ကျောင်းသွားရင် မောင်သန်းတို့ အိမ်ဝင်ခဲ့၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာ မေးခဲ့’

‘ထမင်းစားရင်း ရန်မဖြစ်ရဘူးနော်၊ ဪ အကြီးကောင် ညီလေးကို ဖယ်ပေးလိုက်၊ နေရာမလုနဲ့၊ ထမင်းကြော် လိုချင်ရင် မီးဖိုထဲ လာခဲ့’

‘ထမင်းစားပြီးရင် ထမင်းပန်းကန်ပြားတွေ မီးဖိုထဲ ယူခဲ့ကြဟေ့၊ နောက်ဖေးလာတာနဲ့ တစ်ခါတည်း သယ်ခဲ့နော်၊ အမေ တစ်ခါလာယူနေရဦးမယ်၊ ရေခွေးအိုးနဲ့ ဗန်းလဲ တစ်ခါတည်း နောက်ဖေးယူလာကြဦး သားတို့ရယ်၊ ရေခွေးအိုး ယူလာရင် အပူလောင်မယ်နော် သတိထား’

‘ဟဲ့ ညီလေးကို မရိုက်နဲ့လေ’

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

‘ဟဲ့သား မင်းကို အမေ စကားပြောနေတာ မင်း မကြားဘူးလား၊ တစ်မိနစ်လောက် ခဏလေး အမေပြောနေတာကို ကြား ဖြတ်ဝင်မပြောနဲ့’

‘မနေ့ညကရော မင်း သွားတိုက်အိပ်ရဲ့လား’

‘ဪ ဒီမနက်လဲ သွားမတိုက်ရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ အိပ်ရာက ထတာနဲ့ သွားတိုက်ရမယ်၊ မနက် သွားတိုက်ပြီး စားစရာရှိတာ စားရမယ်’

‘ဪ ဟိုကောင် ပြန်အိပ်နေပြန်ပြီ၊ သမီးအကြီး လာခဲ့ဟေ့၊ မီးဖိုထဲမှာ အမေ့ကို ကူဦး၊ စာကြည့်ရမယ်ကောင်က စာကြည့်’

‘ဟေ့ အပြင်ထွက်ခဲ့စမ်း’

‘စာအုပ်တစ်အုပ် ရှာဖတ်နေစမ်းကွာ၊ ဟိုကောင်’

‘တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်စမ်း၊ နောက်မှ ပြန်ဆက်မယ်လို့ ပြော၊ ခုချက်ချင်း ချနော်’

‘ဟဲ့လို ဘယ်သူလဲ၊ သားလတ် မင်း တယ်လီဖုန်းဟေ့’

‘အမေ ဈေးသွားစရာ ရှိတယ်’

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

‘ဟဲ့ လိုက်မယ့်ကောင်တွေ အနွေးထည် တစ်ယောက် တစ်ထည် ယူဝတ်ခဲ့ကြ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူဝတ်ဖြစ်အောင် ဝတ်ခဲ့၊ ဟောတော့ - တီဗွီရှေ့မှာ ဘယ်သူ့ဖိနပ်တွေလဲကွယ်၊ ကစားထား တဲ့ အရုပ်တွေက ပြန်ကြဲလို့ပါလား၊ သိမ်းကြစမ်း၊ ရေချိုးခန်းထဲက အကောင် ရေမြန်မြန်ချိုး၊ လှေကားထစ်ပေါ်က အရုပ်တွေ ဝုံစီလို့ သိမ်းလိုက်ကြဦး’

‘ဟဲ့ အဲဒါ သေတတ်တယ်’

‘မြန်မြန် တခြားလူတွေ စောင့်နေကြပြီဟေ့’

‘ငါ တစ်ကနေ တစ်ဆယ်အထိ ရေမယ်နော်၊ အဲဒါမှ မပြီး သေးရင်တော့ မင်းကို ထားခဲ့တော့မယ်၊ အပြင်ထွက်ခါနီး ရှူရှူ ပေါက်ခဲ့ရဲ့လား၊ မပေါက်ခဲ့ရင်တော့ မင်း တစ်လမ်းလုံး ပေါက်ဖြစ် တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေသိတယ်၊ မင်းက ရှက်တတ်တော့ နေရာ ကလဲ ရွေးသေးတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ မင်း ဆီးအောင့်တော့မှာ သေချာ တယ်’

‘ဟဲ့ ဟိုကောင်၊ ဒါလေးမှ ခဏကိုင်ထားမပေးနိုင်ဘူးလား ဟဲ့’

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

‘ဘာ - ပြန်ထားလိုက် ဟုတ်လား’

‘ရပ်လိုက်စမ်း၊ အမေ ပြောနေတယ်၊ ရပ်လိုက်စမ်းလို့၊ နောက်ထပ် ဘာသံမှ မကြားချင်ဘူးဟေ့၊ ထပ်ရန်ဖြစ်နေရင်တော့ ငါ အိမ်ပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ်နော်၊ ငြိမ်ငြိမ်လိုက်ခဲ့ကြစမ်းပါကွာ’

‘ကဲ - အိမ်ပြန်ရောက်ပြီဟေ့’

‘ဘာ - ဒါမှ တို့မေမေလဲ၊ လာ မေမေ လာနမ်းစမ်း သား ငယ်လေး၊ သားကြီးက မေမေကို လာဖက်ထားစမ်းပါကွယ်၊ သား လတ် မင်းအခန်း မင်းရှင်းနော်၊ အိပ်ရာလဲ ပြန်ခင်းဦး၊ တွန့်ကြေ လို့’

‘စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေရှင်းပြီး ထမင်းစားရအောင်၊ ဝိုင်း လုပ်ကြဦး၊ ကျွန်တော့်အလှည့် မဟုတ်ဘူးလို့ မပြောနဲ့၊ ဘယ်သူ့ အလှည့်ကျကျ အားလုံး ဝိုင်းလုပ်ကြစမ်း၊ ကုလားထိုင်နဲ့ စားပွဲ တည့်တည့်နေရာကျအောင် ရွှေ့လေ၊ မတ်မတ်ထိုင်မှပေါ့’

‘ထမင်းစားတုန်း ခါးကို လိမ်မထားရဘူး၊ အူခေါက်တတ် တယ် သားရဲ့’

‘နည်းနည်း ထပ်ထည့်ပါဦးလားကွာ၊ အားလုံး ကုန်အောင်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၂၃၀

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

အများကြီး စားခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ကို ဝဝဖြိုးဖြိုးနဲ့ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ရှိစေချင်လို့'

'ဟဲ့ကောင်၊ ထမင်းစားရင်း မကစားရဘူးလို့ ပြောထားတာ မမှတ်ပြန်ဘူး၊ တယ်လေ ငါလုပ်လိုက်ရ'

'အမယ်လေး.. အမယ်လေး ဖန်ခွက်ကြီး ကျတော့မယ်၊ အတွင်းဘက် ရွှေ့ထားလိုက်စမ်း၊ ငါနယ်နော် နည်းနည်းပါးပါးများလဲ ကြည့်ဦးမှပေါ့ကွယ်'

'ဘာ - ဘာ - ထမင်းနည်းနည်း ထပ်ယူချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား၊ အေး.. အေး.. ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ သားလေးက လိမ္မာလိုက်တာ ရော့ ရော့'

'အဲဒီအရွက်လေးများလဲ စားရင် ကောင်းပါတယ်ဟဲ့၊ နှစ်တို့ကို နေ့တိုင်း ဘယ်သူက အသားငါးချည်း ချက်ကျွေးနိုင်မှာလဲ၊ နှင့်အဖေက ဇောတိကလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အိုနာစစ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ စာရေးဆရာဟဲ့ စာရေးဆရာ'

'မင်းတို့ လိုချင်တာချည်း ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရတာလေးကိုပဲ လိုချင်တတ်ရမယ်၊ အဲဒါ ဘဝ မှတ်ထား'

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

နုလုံးသားမေတ္တာ

'ငါ့ကို လာပြိုင်ငြင်းမနေနဲ့၊ သွား ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင် စာကျက်ကြတော့'

'ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ၊ အဲဒါ မလုပ်ပါနဲ့လို့၊ ဪဒီဒီက မုန့်ကျွပ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်'

'ဟဲ့ - ဒီမနက်မှ ဝယ်လာတဲ့ အသစ်ကို ညနေမှ စားမှပေါ့၊ မနေ့က ကျန်တဲ့ အဟောင်းထုပ်ထဲက အရင်ထုတ်ပြီး ကုန်အောင် စားနှင့်လေကွယ်'

'မင်းပန်းကန်ထဲ ငါ ကြက်သွန်မထည့်ပါဘူး၊ မင်း မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ငါ ကြက်သွန်ဖတ်တွေ ရွေးဖယ်ထုတ်ထားတယ်လေ၊ ကြည့်ပါဦး သားရယ်'

'အိမ်စာတွေ ညက အပြီးလုပ်ထားကြရဲ့လား၊ ဟဲ့ အကြီးကောင် အပေါ်ထပ်ကနေ အော်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ့အနား လာပြောလှည့်'

'တိတ်လိုက်စမ်း၊ ငါ့အနား လာပြော၊ အဲဒါ ငါထပ်စဉ်းစားဦးမယ်၊ ခု လာမမေးနဲ့၊ နှင့်အဖေ သဘောထားလဲ မေးရဦးမယ်၊ သူ သဘောတူမှ ဖြစ်မှာ'

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၂၃၅ :

ချစ်စံဝင်း-လမင်းအိမ်

‘တီဗွီနား သိပ်မကပ်နဲ့၊ နောက်ဆုတ်ထိုင်စမ်း၊ နင်တို့
မျက်စိတွေ ပျက်ကုန်မှာ စိုးလို့ဟေ့’

‘အေး အေး.. သက်သက်သာသာနဲ့ စိတ်ကို ငြိမ်အောင်
ထားနော် သားကြီး၊ နောက်မှ အသစ်ပြန်စတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါ အမှန်
ပဲလားဟင်၊ တကယ် အမှန်ပဲလား၊ ကဲ.. ကဲ.. အားလုံး အင်္ကျီ
တွေကို လုံချည်ထဲ ထည့်ဝတ်လိုက်ကြစမ်း၊ ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့
ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နော်၊ ဒါ စည်းကမ်းမို့ပါ၊ အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်နော်၊ အမေ
က မင်းတို့ကို ဘာမှ မပိတ်ပင်ချင်ဘူး’

‘ဒါကတော့ စည်းကမ်းကွဲ့’

‘အမေ့ကိုလဲ နားလည်ကြပါဦးကွယ်’

‘ဒါ စည်းကမ်းမို့ပါ’

ချစ်စံပင်း လမင်းအိမ်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ